

Fremsat den 8. oktober 2025 af skatteministeren (Ane Halsboe-Jørgensen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love

(Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler, ændring af afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i CO₂-afgiftsloven, udvidelse af afgiftsfritagelsen for institutionsbusser, nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift i 2026 og 2027 m.v.)

Skatteministeriet

§ 1

I lov om afgift af elektricitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 1284 af 3. november 2023, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 687 af 8. juni 2017 og § 4 i lov nr. 1797 af 28. december 2023 og senest ved § 6 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 3, 3. og 6. pkt., indsættes efter »personbefordring«: », godstransport eller en kombination heraf«.

2. I § 11, stk. 11, 1. pkt., og stk. 12, 2. pkt., indsættes efter »stk. 6 og 7«: »og § 11 g, stk. 1 og 3«, og i stk. 11, 3. pkt., indsættes efter »i stk. 6 og 7«: »og § 11 g, stk. 1 og 3«.

3. I § 11 b, stk. 2, 1. pkt., og stk. 2, nr. 1, indsættes efter »personbefordring«: », godstransport eller en kombination heraf«.

4. I § 11 b indsættes som stk. 11 og 12:

»Stk. 11. Virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal have en bevilling for at få godtgørelse efter stk. 2 og kan anmode told- og skatteforvaltningen herom.

Stk. 12. Til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 2 skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. § 11 a, stk. 9.«

5. Efter § 11 f indsættes:

»§ 11 g. Der ydes tilbagebetaling af afgiften af den afgiftspligtige elektricitet, der af virksomheden er forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og

elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med §§ 11, 11 a og 11 c.

Stk. 2. Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i § 11, stk. 5. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere og på batteriskiftestationer.

Stk. 3. For ladestandere, der forsynes med elektricitet fra det kollektive elforsyningsnet og fra et elproduktionsanlæg efter § 2, stk. 1, litra c, opgøres tilbagebetalingen efter stk. 1 på timebasis på baggrund af oplysninger om afgiftspligtigt elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet. Det godtgørelsesberettigede elforbrug opgøres som elforbruget i ladestanderen, dog maksimalt den mængde kWh, der inden for samme time er forbrugt fra det kollektive elforsyningsnet.

Stk. 4. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 3 skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere med angivelse af den adresse, som ladestanderen er tilknyttet, samt opgørelser af målinger af det afgiftspligtige elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet, og med angivelse af aftagenummeret. Oplysninger efter 1. pkt. skal opbevares i 5 år efter regnskabsårets afslutning.«

§ 2

I lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1353 af 2. september 2020, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændring:

1. § 7, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Biobrændstoffer, som er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse, er fritaget for afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16.«

§ 3

I registreringsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 370 af 3. april 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 2, stk. 1, nr. 7, *litra a*, 1. pkt., ændres »hjemmeboende ældre« til: »andre«.

§ 4

I brændstofforbrugsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1050 af 12. august 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 1, 1. pkt., udgår », hvis bilen er benzindreven«.

2. I § 7, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »betales«: »dog«.

§ 5

I lov om registrering af køretøjer, jf. lovbekendtgørelse nr. 179 af 22. februar 2023, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 95 af 4. februar 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 17, stk. 2, nr. 1, indsættes efter »køretøjer«: », og organisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader«.

2. I § 17, stk. 2, nr. 10, indsættes efter »virksomheder«: »m.v.«

§ 6

I emballageafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 361 af 1. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer« til: »regler om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer udstedt i medfør af § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 2, stk. 2, 4 og 6, indsættes efter »udgør for beholdere«: », jf. dog stk. 7,«.

3. I § 2 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027 udgør afgiften i medfør af § 2, stk. 2, 4 og 6, dog 0 kr. pr. stk. For denne periode skal de virksomheder, der er pligtige til at angive afgiften af varer nævnt i § 2, ikke foretage angivelse af denne afgift, og § 9 finder ikke anvendelse med hensyn til de varer, som denne afgift vedrører. Virksomheden skal dog opføre en eventuel lagerbeholdning af disse varer pr. den 1. januar 2028.«

§ 7

I lov om afgift af kvælstofoxider, jf. lovbekendtgørelse nr. 364 af 3. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, nr. 2, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg« til: »regler om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 1, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald« til: »regler om anlæg, der forbrænder affald udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

3. I § 7, stk. 2, ændres »bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til: »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

§ 8

I lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 648 af 28. maj 2025, som ændret ved § 3 i lov nr. 138 af 25. februar 2020 og § 3 i lov nr. 2606 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse 1224 af 4. oktober 2023« til: »regler om biomasseaffald udstedt i medfør af § 44, stk. 1, og § 46 a, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål« til: »regler om anvendelse af affald til jordbrugsformål udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

§ 9

I lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 604 af 28. maj 2025, som ændret ved § 4 i lov nr. 138 af 25. februar 2020 og § 4 i lov nr. 2606 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 8, stk. 1, nr. 6, ændres »bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til: »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 11 a, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter,«: »der er fritaget for

afgift efter § 7, stk. 3, i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter».

§ 10

I lov om afgift af svovl, jf. lovbekendtgørelse nr. 362 af 3. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 8, *stk. 1*, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

2. I § 9, *stk. 9, 2. pkt.*, ændres »og 6« til: »og 7«.

§ 11

I lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler, lempelse vedrørende komfortkøling, dagsbeviser for varebiler samt teknisk justering af energiafgifter m.v. og ophævelse af reglerne om fritagelse for afgift af visse typer af affald fra egen cementproduktion), som ændret ved § 10 i lov nr. 903 af 4. juli 2013, § 4 i lov nr. 1889 af 29. december 2015, § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, § 6 i lov nr. 687 af 8. juni 2017, § 8 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, § 7 i lov nr. 1585 af 27. december 2019, § 6 i lov nr. 203 af 14. februar 2021, § 5 i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og § 18 i lov nr. 1797 af 28. december 2023, foretages følgende ændring:

1. § 21 ophæves.

§ 12

I lov nr. 138 af 25. februar 2020 om ændring af lov om afgift af elektricitet, lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (Omlægning af beskatningen af overskudsvarme), som ændret ved § 6 i lov nr. 2225 af 29. december 2020, § 6 i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og § 18 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændring:

1. § 3, *nr. 2*, og § 4, *nr. 4*, ophæves.

§ 13

I lov nr. 683 af 11. juni 2024 om ændring af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og forskellige andre love (Gennemførelse af dele af »Aftale om Grøn skattereform for industri mv.« fra juni 2022, ændringer som følge af emissionsafgiftsloven og udvidelse af adgang til ekstraordinær genoptagelse på afgiftsområdet m.v.), som ændret ved § 21 i lov nr. 1489 af 10. december 2024 foretages følgende ændringer:

1. § 1, *nr. 6*, ophæves.

2. I § 9, *stk. 4*, udgår », 6«.

Miljø- og Ligestillingsministeriet

§ 14

I lov nr. 277 af 19. marts 2013 om ændring af lov om kemikalier og lov om afgift af bekæmpelsesmidler (Ændringer som følge af biocidforordningen, digital kommunikation, indhentelse af oplysninger om andre varer og oprettelse af registre over stoffer, blandinger og andre varer) foretages følgende ændring:

1. § 2, *nr. 1* og 3, og § 3 ophæves.

2. I § 4, *stk. 2, 1. pkt.*, ændres »§§ 2 og 3« til: »§ 2, nr. 2, 4 og 5«, og i 2. *pkt.*, ændres »§§ 2 og 3« til: »§ 2, nr. 2, 4 og 5,«.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet

§ 15

I lov nr. 2606 af 28. december 2021 om ændring af lov om varmforsyning, lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (Prisregulering af og energieffektiviseringsordning med afgiftsfritagelse for overskudsvarme), som ændret ved § 7 i lov nr. 683 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. § 2, *nr. 2*, § 3, *nr. 2*, og § 4, *nr. 2*, ophæves.

2. § 7, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4 bliver herefter stk. 3.

§ 16

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2026.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 3 og 4, har virkning fra og med den 1. januar 2023.

Stk. 3. Ansøgninger om godtgørelse efter § 11 b, stk. 2, i lov om afgift af elektricitet, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, for årene 2023-2025 skal være modtaget af told- og skatteforvaltningen senest den 31. juli 2026.

Stk. 4. § 11 finder ikke anvendelse for tilbagebetaling til og med den 31. december 2025. For sådanne tilbagebetalinger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Regler udstedt i medfør af § 21, stk. 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer, som affattet ved § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, og som ændret ved § 8 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 11, stk. 12, i lov om afgift af elektricitet, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2. Ændring af afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.3. Udvidelse af afgiftsfritagelse for institutionsbusser
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.4. Afgiftsfritagelse for køb af nul-emissionsbiler med støtte efter lov om social service eller barnets lov
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.5. Terminaladgang for taksatororganisationer og juridiske personer
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.6. Nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift i 2026 og 2027
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.7. Udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.8. Ændring af en række henvisninger til bekendtgørelser i forskellige love
 - 3.8.1. Gældende ret
 - 3.8.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.9. Lovtekniske ændringer og justeringer i forskellige love
 - 3.9.1. Gældende ret
 - 3.9.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.10. Ophævelse af regler om overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme
 - 3.10.1. Gældende ret
 - 3.10.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.11. Ophævelse af regler om at ændre indbetaler af overskudsvarmeafgiften

- 3.11.1. Gældende ret
- 3.11.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 4. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven
 - 4.1. Terminaladgang for taksatororganisationer og juridiske personer
- 5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 5.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige
 - 5.2. Implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige
 - 5.3. Digitaliseringsklar lovgivning
 - 5.3.1. Lovforslagets del vedrørende udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler
 - 5.3.2. Øvrige elementer i lovforslaget
- 6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 7. Administrative konsekvenser for borgerne
- 8. Klimamæssige konsekvenser
- 9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
- 10. Forholdet til EU-retten
 - 10.1. Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler
 - 10.2. Udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport
 - 10.3. Øvrige elementer i lovforslaget
- 11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 12. Sammenfattende skema

1. Indledning

For at fremskynde udviklingen af grøn transport i Danmark og udnyttelsen af vedvarende energi foreslås det med dette lovforslag at udvide muligheden for at opnå tilbagebetaling af elafgift for elektricitet forbrugt til erhvervsmæssig opladning af batterier til registrerede elbiler.

Udvidelsen vil indebære, at virksomheder, der hos kunder har aktiviteter med opladning af batterier til registrerede elbiler via ladestandere, der drives for virksomhedens regning og risiko, kan få tilbagebetalt afgift af elektricitet forbrugt til opladning af disse batterier, selvom der til den enkelte ejendom er knyttet VE-anlæg i form af f.eks. solceller. Virksomhedens kunder kan både være fysiske og juridiske personer.

Regeringen forslår i et samtidigt fremsat lovforslag at nedsætte den almindelige elafgift til EU's minimumssats på 0,8 øre pr. kWh i 2026 og 2027. I 2026 og 2027, hvor den almindelige elafgift således foreslås nedsat, vil tilbagebetalingsbeløbet til de omfattede virksomheder være væsentligt reduceret. Selvom indholdet af refusionsordningen som følge heraf vil være kraftigt formindsket, er det vigtigt, at der skabes en klar retstilstand på området og en forudsigelighed for borgere, virksomheder og branchen.

Formålet med lovforslaget er desuden at fremme anvendel-

sen af rene biobrændstoffer. Derfor foreslås det at afgiftsfritage rene biobrændstoffer uanset anvendelse fra kuldioxidafgift, og dermed afgiftsmæssigt ligestille rene biobrændstoffer. I dag afhænger afgiftsfritagelsen af, om biobrændstoffet anvendes som motorbrændstof, idet kun biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstoffer, er afgiftsfritaget efter lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter (herefter CO₂-afgiftsloven). Hvis biobrændstoffet anvendes til andre formål, f.eks. til opvarmning, vil det ikke være tilfældet.

Med lovforslaget foreslås det desuden at udvide adgangen til at opnå afgiftsfrihed efter registreringsafgiftsloven for busser, som anvendes af institutioner til befordring af personer, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder. Sådanne institutionsbusser er i dag afgiftsfri, hvis de anvendes til befordring af beboere på institutionen eller hjemmeboende personer, hvis disse hjemmeboende personer kan karakteriseres som ældre. Derimod er der ikke afgiftsfrihed, hvis de hjemmeboende personer ikke kan karakteriseres som ældre. Med den foreslåede ændring vil også institutionsbusser, der anvendes til at befordre hjemmeboende ikke-ældre personer, være afgiftsfritaget.

Det foreslås desuden at sikre, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service eller barnets lov kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for

grøn ejeravgift, uanset om bilen er benzindreven eller en nul-emissionsbil. I dag er det kun muligt at få afgiftsfritagelse ved erhvervelse af en benzindreven bil. For dieseldrevne biler betales der udligningsavgift. Derfor foreslås det at ændre brændstofforbrugsafgiftsloven, så der kan opnås afgiftsfritagelse ved erhvervelse af en ikke benzindrevet bil, herunder en elbil.

Det foreslås derudover at nedsætte den volumenbaserede emballageavgift til 0 kr. i 2026 og 2027. Formålet med forslaget er at kompensere erhvervslivet for, at producentgebyret, der indføres den 1. oktober 2025, bliver højere end forventet.

Desuden foreslås det at gøre det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Forslaget skal sikre, at danske og udenlandske transportører af gods har de samme muligheder for at få godtgørelse og dermed sikre overensstemmelse med EU's regler om statsstøtte.

Der foreslås derudover en række justeringer af motor-, energi- og miljøafgiftslovene, herunder ændring af en række henvisninger til specifikke bekendtgørelser til i stedet at henvise til de regler, som de relevante bekendtgørelser er udstedt i medfør af.

2. Baggrund

Forslaget om at udvide refusionsordningen ved opladning af elbiler skal gøre op med den nuværende situation, hvor en ladeoperatør efter Skatterådets praksis ikke kan få tilbagebetalt elafgift, når kunden har etableret et solcelleanlæg med mulighed for produktion af afgiftsfritaget elektricitet på den samme adresse.

Forslaget om at afgiftsfritage rene biobrændstoffer i CO₂-afgiftsloven ligger i tråd med Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022, der bl.a. havde til hensigt, at CO₂-udledninger skulle have en højere og mere ensartet afgift for at give incitament til at omstille til mere grønne alternativer f.eks. i form af biobrændstoffer.

Udvidelsen af afgiftsfritagelsen for institutionsbusser foreslås på baggrund af Landsskatterettens afgørelse i SKM2024.186.LSR, hvor Landsskatteretten fastslog, at det efter de gældende regler er en betingelse for afgiftsfritagelsen, at hjemmeboende personer, som befordres, kan anses for at være "ældre".

Baggrunden for forslaget om ændring af brændstofforbrugsafgiftsloven er at skabe incitament til at købe nul-emissionskøretøjer for derved at mindske udledningen af CO₂.

Baggrunden for forslaget om at give taksatororganisationer terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret er at give mindre forsikringsvirksomheder bedre mulighed for at tilbyde forsikringer af motorkøretøjer i flere dele af landet og at

fremme konkurrencen og udbuddet af motorkøretøjsforsikringer.

Forslaget om at nedsætte den volumenbaserede emballageavgift til 0 kr. i 2026 og 2027 skal kompensere erhvervslivet for, at producentgebyret, der indføres den 1. oktober 2025 i forbindelse med det udvidede producentansvar og implementeringen af emballagedirektivet, bliver højere end forventet.

Forslaget om at gøre det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til godstransport vil sikre, at reglerne er i overensstemmelse med EU's statsstøttere regler.

Baggrunden for forslaget om at ophæve muligheden for at sætte regler om indførelse af en overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kraft er, at der efter dialog med Europa-Kommissionen ikke er opnået tilstrækkelig sikkerhed for, at denne overgangsordning er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte.

Baggrunden for forslaget om at ophæve muligheden for at sætte visse bestemmelser i lov om afgift af naturgas og bygas m.v. (herefter gasafgiftsloven), lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. (herefter kulafgiftsloven) og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (herefter mineralolieafgiftsloven) i kraft ved bekendtgørelse er, at muligheden for at lade varmeforsyningsselskabet foretage indbetalingen vil være vanskelig at administrere for Skatteforvaltningen, og det er vurderingen, at der ikke længere er behov for at sætte bestemmelserne i kraft.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler

3.1.1. Gældende ret

Grundprincippet i lov om afgift af elektricitet (herefter elafgiftsloven) er, at der skal betales fuld afgift af elforbrug i husholdninger, mens erhverv i vidt omfang kan få godtgjort betaling af elafgift ned til EU's minimumsafgift på 0,4 øre pr. kWh.

Erhvervsmæssig brug afgrænses først og fremmest til momsregistrerede virksomheder. Momsregistrerede virksomheder kan efter elafgiftsloven som udgangspunkt få tilbagebetalt afgiften af den i virksomheden forbrugte elektricitet.

Skatterådet traf den 27. april 2010 afgørelse i en sag om elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til elbiler.

Skatterådet fastslog ved denne afgørelse, at virksomheder, der har aktiviteter med opladning af batterier til elbiler, kan få tilbagebetalt elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af disse batterier i medfør af elafgiftslovens § 11, stk. 1. Det er Skatterådets opfattelse, at elforbruget sker ved opladning

gen af batterier til elbiler. Opladningen sker ved, at der påføres elektricitet til batterier til elbiler. Når virksomheden har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, anser Skatterådet elektriciteten for at være forbrugt i en produktionsproces i virksomheden. Virksomhedens kunder køber således ikke elektricitet, men en ydelse, der består i opladning af batterier til el-biler. Det fremgår af Skatterådets afgørelse, at det er en forudsætning, at det er virksomhedens elleverandør eller en anden udbyder, som virksomheden samarbejder med, der leverer elektriciteten til opladningen, uanset hvor og under hvilke betingelser opladningen af batterierne til elbiler finder sted.

Skatterådets afgørelse er gengivet i SKM2011.259.SKAT.

For at sikre, at der ved erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler alene afregnes EU's minimumsafgift på 0,4 øre pr. kWh, når opladningen sker på ladestander, der drives for virksomhedens regning og risiko, eller når opladningen sker på batteriskiftestationer, blev der med § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 indført en tidsbegrænset særordning om, at der ved erhvervsmæssig opladning af batterier til registrerede elbiler kan ske delvis tilbagebetaling af elafgift. Det betyder, at der for erhvervsmæssig opladning af elbiler efter tilbagebetaling betales en elafgift på 0,4 øre pr. kWh, svarende til EU's minimumsafgift fastsat i energibeskatningsdirektivet (Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet).

Med indførelsen af særordningen i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012, som også benævnes refusionsordningen, blev gældende regler for tilbagebetaling af elafgift udvidet og præciseret, således at alle kendte modeller af erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler alene pålægges EU's minimumsafgift på 0,4 øre pr. kWh, når opladningen sker på ladestander, herunder hurtigoplader, der drives for virksomhedens regning og risiko, eller når opladningen sker på batteriskiftestationer. Elektriciteten anses i disse særlige tilfælde for at være forbrugt af virksomheden, hvilket er en betingelse for, at der kan ydes tilbagebetaling af afgift.

Det er et krav, at der sker en måling af den elektricitet, der anvendes til opladning af batterier til elbiler. Kravet om måling gælder, uanset om ladestanderen er placeret i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Måleren skal være placeret i ladestanderen. Kravet om måling gælder også, hvis virksomheden oplader batterierne til elbilen på batteriskiftestationer.

Tilbagebetaling efter særordningen i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 blev ydet med virkning fra og med den 27. april 2010 og er blevet forlænget i flere omgange gældende til og med den 31. december 2030.

Den virksomhed, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, har via ladestanderen i visse situationer mulighed for at styre elforbruget, herunder sikre en intelligent opladning af batterier, så elforbruget finder sted

på bestemte tidspunkter på dagen. Dette uanset om virksomhedens ladestander er opstillet i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Det er et krav, at virksomheden er involveret i driften af ladestanderen.

Med særordningen i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer er den enkelte forbruger ikke bundet til at anvende bestemte elleverandører eller elbilabonnementer. Muligheden for tilbagebetaling af elafgift ved erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler er dermed udbredt til at dække alle kendte igangværende forretningsmodeller inden for elbilbranchen, når elforbruget sker via virksomhedens ladestander eller på batteriskiftestationer.

Virksomheder, der benytter sig af tilbagebetalingsmuligheden i særordningen, pålægges at indberette tilbagebetalingsbeløbet til Skatteforvaltningen, hvis beløbet overstiger 100.000 euro i et kalenderår. Opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet skal ske pr. juridisk enhed. Omregningen fra danske kroner til euro skal ske efter den kurs, der gælder den første arbejdsdag i oktober i det år, som indberetningen vedrører, og som offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Da Danmark ikke har tiltrådt euroen, skal der ske en omregning af støttebeløbet fra danske kroner til euro for at afgøre, om støttebeløbet er over tærsklen på 100.000 euro.

Tærsklen for indberetningspligten på 100.000 euro følger af forordning (EU) 2023/1315 af 23. juni 2023 om ændring af forordning (EU) nr. 651/2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108.

Skatteministeren fastsætter nærmere regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger indberettet efter § 21, stk. 3, som indsat med § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, og oplysninger om virksomhedens navn, virksomhedstype, cvr-nummer, størrelse og dato for tildeling. Skatteministeren fastsætter derudover nærmere regler om, at virksomheder ikke kan opnå tilbagebetaling efter stk. 1, når de ikke opfylder de til enhver tid gældende betingelser for at modtage statsstøtte.

Virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, kan ikke få tilbagebetalt elafgift betalt for elektricitet forbrugt ved opladning af elbilen efter særordningen i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer, når kunden samtidig har egenproduktion af elektricitet på et VE-anlæg. Skatterådet traf således den 14. maj 2018 afgørelse om, at særordningen ikke kunne anvendes i en situation, hvor en elbil bliver opladet i en husholdning, der er tilknyttet et VE-anlæg (solceller). VE-anlægget var i sagen omfattet af en nettomålerordning, hvor overskudsproduktion af elektricitet kunne modregnes i den mængde elektricitet, der inden for en bestemt tidsperiode, herunder bl.a. inden for et år eller en time, blev trukket fra det kollektive elforsyningsnet. Særordningen kunne ikke anvendes i en sådan situation, fordi det ikke var muligt at registrere, om der var forbrugt afgiftsfri elektricitet fra

VE-anlægget eller afgiftspligtig elektricitet fra det kollektive forsyningsnet til at oplade batterierne via ladestanderen.

Skatterådet fandt således, at det ikke kunne dokumenteres, at der var betalt fuld afgift af den elektricitet, der blev søgt om tilbagebetaling for i henhold til særordningen for elbiler. Afgørelsen blev offentliggjort som SKM2018.220.SR.

Skatterådet fandt desuden i afgørelse af 25. juni 2024, at der heller ikke kunne opnås tilbagebetaling af elafgift efter særordningen for elbiler, når et VE-anlæg tilknyttet husholdningen ikke var omfattet af en nettomålerordning. Ud fra de faktiske forhold i sagen kunne det ikke fastlægges med sikkerhed, at der var betalt elafgift af elforbruget i spørgers ladestander, hvorved der var ikke sikkerhed for, at der ikke blev ydet tilbagebetaling af en afgift, der ikke var betalt. Afgørelsen blev offentliggjort som SKM2024.367.SR.

3.1.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at fremskynde udviklingen af grøn transport i Danmark frem mod 2030 og samtidig sætte turbo på den grønne omstilling med mere vedvarende energi bør virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, kunne opnå tilbagebetaling for elafgift betalt for elektricitet forbrugt ved opladning af batterier til elbilen, når kunden samtidig har egenproduktion af elektricitet på et VE-anlæg i form af f.eks. solceller.

Det bør således ikke udgøre en hindring for virksomhedernes mulighed for at få opnå tilbagebetaling af elafgift for elektricitet forbrugt til erhvervsmæssig opladning af batterier til registrerede elbiler, at deres kunder samtidig har egenproduktion af elektricitet fra elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, når det kan dokumenteres, at der kun kan ske tilbagebetaling for afgiftspålagt elektricitet.

Det foreslås derfor, at adgangen til tilbagebetaling udvides, så virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, kan opnå tilbagebetaling af afgift for al den elektricitet, der er registreret forbrugt i ladestanderen pr. time. For at sikre, at der er betalt elafgift af den pågældende mængde elektricitet, vil tilbagebetalingen dog højst kunne udgøre et beløb svarende til den afgiftspligtige mængde, der i det samme tidsrum er trukket fra det kollektive elforsyningsnet.

Der gives således mulighed for at opgøre tilbagebetalingen på timebasis ved at sammenstille det registrerede elforbrug i ladestanderen med det afgiftspligtige elforbrug trukket fra det kollektive elforsyningsnet. Dog således, at virksomhederne ikke kan opnå tilbagebetaling, ud over hvad der i den pågældende time er trukket fra det kollektive elforsyningsnet, hvorved der alene sker tilbagebetaling for den mængde elektricitet, der er afgiftspålagt.

Det vil derfor ikke have betydning for adgangen til tilbagebetaling, hvis der inden for den time, hvor elbilen er blevet

ladet op, også er produceret elektricitet fra et solcelleanlæg, idet der maksimalt sker tilbagebetaling for den mængde afgiftspålagt elektricitet, der er trukket fra det kollektive elforsyningsnet. Der vil således kun ske tilbagebetaling for den mængde elektricitet, der er afgiftspålagt.

Det er en forudsætning for adgangen til tilbagebetaling, at trækket af elektricitet fra det kollektive elforsyningsnet i den pågældende time er foranlediget af aktivitet i ladestanderen. Hvis der i en given time er registreret aktivitet i ladestanderen, og hvis der i den samme time er registreret træk fra det kollektive elforsyningsnet, der mindst svarer til aktiviteten i ladestanderen i den pågældende time, vil det blive lagt til grund, at afgiftspålagt elektricitet er medgået til opladning af batterier til elbilen.

Hvis der i en given time er registreret aktivitet i ladestanderen, og hvis der i den samme time er registreret træk fra det kollektive elforsyningsnet, der er mindre end den mængde elektricitet, der er registreret i ladestanderen, vil det blive lagt til grund, at der ved opladning af elbilen er medgået elektricitet produceret på et elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. I et sådant tilfælde vil der kun være adgang til tilbagebetaling for den mængde elektricitet, der er trukket fra det kollektive elforsyningsnet, og som er afgiftspålagt.

Der vil ikke være et eksakt kendskab til, om den elektricitet, der er medgået til opladning af elbilen, rent faktisk kommer fra det kollektive elforsyningsnet eller egenproduceret elektricitet fra et elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Det afgørende er, at der på timebasis kun sker tilbagebetaling på baggrund af den mængde elektricitet, der er afgiftspålagt. Der vil derved være sikkerhed for, at der ikke sker tilbagebetaling for afgiftsfritaget elektricitet.

Virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, har i dag adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, der forbruges ved opladning af elbilen. For at få tilbagebetaling efter den foreslåede udvidede refusionsordning vil virksomhederne derudover skulle have adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, som kunden trækker fra det kollektive elforsyningsnet.

Virksomheden vil allerede have adgang til disse data fra Energinets Datahub, hvis virksomheden samtidig leverer elektricitet til forbrugeren. Alternativt vil virksomheden skulle have en tredjeparts-adgang til EIOverblik med fuldmagt fra kunden til forbruget fra det kollektive elforsyningsnet i Energinets Datahub. Mulighed for en sådan adgang findes allerede i dag, f.eks. ved brug af apps, hvor forbrugeren kan følge deres elforbrug via f.eks. mobiltelefonen.

Regeringen foreslår i et samtidigt fremsat lovforslag, at den almindelige elafgift nedsættes til EU's minimumssats på 0,8 øre pr. kWh i 2026 og 2027. I 2026 og 2027, hvor den almindelige elafgift foreslås nedsat, vil tilbagebetalingsbeløbet til de omfattede virksomheder være væsentligt reduceret.

Selvom indholdet af refusionsordningen vil være kraftigt

formindsket i denne periode, er det vigtigt, at der skabes de rette rammer for, at det er attraktivt for danskerne at vælge de grønne løsninger, herunder bl.a. installation af VE-anlæg m.v. og en nul-emissionsbil frem for en diesel- eller benzin-dreven bil. Det er ligeledes vigtigt, at de grønne initiativer ikke modvirker hinanden.

Den foreslåede udvidelse af refusionsordningen foreslås at være gældende fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030. Det betyder, at ordningen også vil gælde sideløbende med nedsættelse af den almindelige elafgift til EU's minimumssats på 0,8 øre pr. kWh i 2026 og 2027, som regeringen foreslår i et samtidigt fremsat lovforslag.

Det foreslås desuden, at der som følge af den foreslåede udvidelse af adgangen til tilbagebetaling indføres et dokumentationskrav, det vil sige, hvilken slags dokumentation, som virksomhederne på anmodning fra Skatteforvaltningen skal kunne fremlægge.

Det foreslås, at virksomhederne skal kunne fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestander, herunder hurtigladere, med angivelse af den adresse, som ladestanden er tilknyttet, samt opgørelser af målinger af det afgiftspligtige elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanden med elektricitet, og med angivelse af aftagenummeret.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Skatteforvaltningen kan foretage en effektiv kontrol ved enkelt at kunne identificere elektricitet forbrugt af den korrekte ladestander sammenholdt med forbrug af elektricitet, som husstanden i samme tidsrum har forbrugt fra det kollektive elforsyningsnet.

Det foreslås, at virksomhederne skal opbevare dette materiale i 5 år, hvilket følger gældende regler for øvrigt regnskabsmateriale.

Reglerne om virksomhedernes indberetning af tilbagebetalingsbeløb på over 100.000 euro og Skatteforvaltningens offentliggørelse heraf med henblik på at efterleve de krav, der følger af EU's statsstøtteregler, vil fortsat være gældende. Af lovtekniske grunde foreslås de dog – sammen med resten af refusionsordningen – flyttet til elafgiftsloven.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

3.2. Ændring af afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter

3.2.1. Gældende ret

Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 1, stk. 1, at der svares CO₂-afgift til statskassen af varer, der er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, kulafgiftsloven og gasafgiftsloven, dog med en række undtagelser.

Omfattet af CO₂-afgift er varer, der er afgiftspligtige efter

mineralolieafgiftsloven, bortset fra bioolier m.v. og metanol omfattet af mineralolieafgiftslovens § 1, stk. 1, nr. 20 og 21, hvis metanolen er af ikke-syntetisk oprindelse, jf. CO₂-afgiftslovens § 1, stk. 1, nr. 1.

Omfattet af CO₂-afgift er varer, der er afgiftspligtige efter kulafgiftsloven, jf. CO₂-afgiftslovens § 1, stk. 1, nr. 2, og gasafgiftsloven, bortset fra gas omfattet af gasafgiftslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., der omfatter gas, der er fremstillet på basis af biomasse, jf. CO₂-afgiftslovens § 1, stk. 1, nr. 3.

Af CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 1 og 2, fremgår afgiftssatserne for afgiftspligtige energiprodukter, herunder for rene energiprodukter og blandinger af forskellige energiprodukter. Der skal betales afgift af blandingsprodukter efter produktet med den højeste afgift jf. § 2, stk. 3.

Der skal bl.a. svares afgift efter § 2, stk. 1, nr. 16, af biogas, der anvendes som motorbrændstof i stationære stempelmotoranlæg med en indfyret effekt over 1.000 kW. Denne afgift kaldes også metanafgiften.

Efter § 2, stk. 1, nr. 19, 1. pkt., gælder der for varer efter § 1, stk. 1, hvor der ikke er fastsat en afgiftssats i nr. 1-18, den sats, som gælder for et tilsvarende brændsel, der er bestemt til anvendelse, udbydes til salg eller anvendes til opvarmning, eller for en tilsvarende vare, der er bestemt til anvendelse, udbydes til salg eller anvendes som motorbrændstof eller som tilsætnings- og fyldstof i motorbrændstof. For varer omfattet af 1. pkt., der anvendes til elektricitets- og varmfremstilling på stationære motorer i kraft-varmeværker, gælder den afgiftssats, som gælder for tilsvarende fyringsolier, jf. § 2, stk. 1, nr. 19, 2. pkt. Denne bestemmelse fastsætter dermed afgiftssatsen for CO₂-afgiftspligtige produkter, jf. § 1, for hvilke der ikke fremgår en særskilt afgiftssats for i CO₂-afgiftslovens § 2, nr. 1.

Efter CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, 1. pkt., skal der af en blanding af de i § 2, stk. 1, nævnte produkter og andre varer svares afgift efter det af blandingens produkter, der har den højeste afgiftssats, såfremt blandingen er anvendelig til fyringsformål eller som drivmiddel i motorkøretøjer. Det betyder f.eks., at når biogas og naturgas blandes i det kollektive gasnet, svares der afgift efter afgiftssatsen på naturgas. En blanding af biogas og naturgas anses således i afgiftsmæssig forstand for at være naturgas, da det ikke er muligt at adskille biogas og naturgas, når det én gang er blandet sammen i gasnettet.

Der skal ikke svares afgift af andelen af biobrændstoffer, som anvendes som motorbrændstof, jf. § 2, stk. 3, 2. pkt. Der skal dog svares afgift efter § 2, stk. 1, nr. 16, af den andel, der anvendes som motorbrændstof i stationære stempelmotoranlæg med en indfyret effekt på over 1.000 kW jf. § 2, stk. 3, 3. pkt.

Efter § 2, stk. 3, 4. pkt., finder bestemmelsen ikke anvendelse for en blanding, hvis blandingen er sket på området for en virksomhed, som anvender blandingen som eget forbrug

som brændsel til opvarmning eller til elektricitets- og varmemefremstilling på stationære motorer i kraft-varme-værker.

Der betales dog ikke CO₂-afgift af rene biobrændstoffer, som anvendes som motorbrændstof, jf. CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3.

Dermed gælder det i dag, at alle bio-produkter, som er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, og som ikke er omfattet af ovenstående undtagelser, er afgiftspligtige efter CO₂-afgiftsloven.

Som følge af Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022 er en større del af de samlede afgifter flyttet fra energiafgiftslovene til CO₂-afgiftsloven. Som en del af omlægningen er CO₂-afgiften, herunder for energi anvendt til procesforbrug, forhøjet. Energiafgifterne for energi anvendt til procesforbrug reduceret, så der kun skal betales denne afgift, når minimumssatserne i EU's energibeskatningsdirektiv ikke er opfyldt via CO₂-afgiften.

3.2.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Biobrændstoffer opgøres som CO₂-neutrale ved afbrænding, uanset hvilket anvendelsesformål brændstoffet har. Det var i forbindelse med Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022 bl.a. hensigten, at CO₂-udledningerne fik en højere og mere ensartet afgift for at give incitament til at omstille til mere grønne alternativer, som f.eks. biobrændstoffer.

Efter CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, er biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, fritaget for afgift. Biobrændstoffer, der anvendes til varmemefremstilling, er dermed ikke fritaget for CO₂-afgift, selv om brændstoffet anses som CO₂-neutralt ved afbrænding. Det betyder, at der bliver opkrævet afgift af rene biobrændstoffer, hvis anvendelsen heraf er sket med henblik på varmemefremstilling, eller hvis anvendelsen ikke har kunnet bestemmes til at være som motorbrændstof.

Det følger af intentionerne bag Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022, at brændstoffer, der anses for CO₂-neutrale, bør være fritaget for CO₂-afgift. Derfor foreslås det at udvide det afgiftsfritagne område for biobrændstoffer, så incitamentet til at omstille fra fossile brændsler fremmes. Derfor foreslås det at ændre CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, så rene biobrændstoffer til opvarmning fremover også fritages for afgift.

Med forslaget vil den afgiftsmæssige behandling i CO₂-afgiftsloven af biobrændstoffer anvendt som motorbrændstof og til andre formål blive ligestillet. Dermed vil f.eks. ren bioLPG, som kan anvendes til opvarmning, afgiftsmæssigt blive ligestillet med biobrændstof anvendt som motorbrændstof, der allerede i dag er afgiftsfritaget.

For blandingsprodukter efter CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, svares der fortsat afgift af hele blandingen efter satsen på det produkt, der har den højeste afgiftssats, medmindre der er fastsat særskilt sats for blandingsproduktet. Det skyldes, at det i dag er administrativt svært at kontrollere blandinger, der ikke er reguleret ved f.eks. fortrængningskrav, som gælder for motorbrændstof. Derfor vurderes det i lyset af Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022, at der fortsat bør svares afgift af biobrændstoffer som del af blandingsprodukter efter § 2, stk. 3, og at det fortsat kun er blandinger med biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstoffer, der kan afgiftsfritages, jf. § 2, stk. 3, 2. pkt. Dermed er blandinger efter CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, til varmemefremstilling fortsat afgiftspligtige.

Derudover skal virksomhederne fortsat dokumentere bioindholdet i de enkelte bio-produkter i form af certifikater m.v., så grundlaget for afgiftsfritagelsen fortsat er til stede.

Det foreslås, at CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, affattes, så biobrændstoffer i ren form afgiftsfritages uanset anvendelsesformålet undtagen biogas omfattet af metanafgiften i § 2, stk. 1, nr. 16.

Forslaget vil medføre, at biobrændstoffer vil blive fritaget for CO₂-afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, uanset om det anvendes som motorbrændstof eller til rumvarme eller procesformål.

Det skal sikres, at energibeskatningsdirektivets minimumssatser overholdes. Energibeskatningsdirektivets minimumssatser kan overholdes via både CO₂-afgiften og energiafgifterne, og da biobrændstoffer er omfattet af mineralolieafgiftsloven, vil minimumssatserne blive overholdt ved betaling heraf. Mineralolieafgiften for rumvarmeforbrug m.v. vil overholde minimumssatsen, mens mineralolieafgiften for procesforbrug ikke altid vil overholde denne. Mineralolieafgiftslovens § 11 a, stk. 1, foreslås derfor justeret, så biobrændstoffer, der er omfattet af energibeskatningsdirektivet, men som med den foreslåede ændring fritages for CO₂-afgift, altid betaler minimumssatsen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

3.3. Udvidelse af afgiftsfritagelse for institutionsbusser

3.3.1. Gældende ret

I registreringsafgiftslovens § 2 er oplistet en række tilfælde, hvor køretøjer er fritaget for registreringsafgift.

Efter lovens § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, er køretøjer, som omhandlet i lovens § 5 a, stk. 1, (busser) der af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, eventuelt med reduceret sædetal, anvendes til befordring af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder, fritaget for registreringsafgift. Køretøjerne kan benyttes til

andre formål, der er i institutionens interesse, og køretøjerne kan have flere institutioner som brugere.

Betegnelsen "beboere" henviser til personer, som er beboere på institutionerne, mens "hjemmeboende ældre" henviser til personer, som ikke er beboere på institutionerne, men som visiteres til aktiviteter på institutionerne.

Formålet med bestemmelsen er at afgiftsfritage busser, som anvendes af institutioner til at befordre personer, som visiteres til genoptræning m.v. Personerne, som visiteres, kan efter ordlyden enten være beboere på institutionen eller hjemmeboende ældre.

I afgørelsen SKM.2006.651.HR har Højesteret lagt til grund, at det ikke er en betingelse for afgiftsfritagelsen, at beboere på institutionerne, som befordres, kan anses for at være "ældre".

Landsskatteretten har dog i SKM2024.186.LSR i forhold til befordring af hjemmeboende fastslået, at afgiftsfritagelsen alene omfatter hjemmeboende, hvis de kan anses for at være "ældre".

Der kan dermed opnås afgiftsfritagelse for busser, som anvendes til befordring af beboere på institutionerne, uanset om beboerne kan betragtes som ældre. Hvis der er tale om befordring af hjemmeboende, er det derimod et krav for afgiftsfritagelsen, at de pågældende personer er ældre.

3.3.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Landsskatterettens afgørelse i SKM2024.186.LSR medfører, at en bus, der anvendes til befordring i forbindelse med de aktiviteter m.v., der er nævnt i § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, kan købes afgiftsfrit, hvis den skal anvendes til befordring af institutionens beboere og hjemmeboende. For så vidt angår hjemmeboende er det dog et krav, at de hjemmeboende kan betegnes som ældre, mens det samme krav ikke gør sig gældende for institutionens beboere.

Denne forskelsbehandling af ældre og ikke-ældre hjemmeboende forekommer ikke hensigtsmæssig og forekommer ubegrundet. Forskelsbehandlingen betyder reelt, at en institution ud fra et økonomisk synspunkt vil have sværere ved at lade en gruppe af sine visiterede borgere deltage i institutionens aktiviteter, hvis disse aktiviteter kræver transport med bus, fordi bussen ikke vil kunne registreres afgiftsfrit.

Herudover kan det naturligvis give anledning til tvivl i forhold til, hvornår en beboer er "ældre", idet dette begreb ikke er defineret nærmere.

Derfor foreslås det at ændre reglerne, så institutioner som nævnt i bestemmelsen afgiftsfrit kan købe en institutionsbus med henblik på befordring af hjemmeboende, som er visiteret til aktiviteter på de nævnte institutioner, uanset hvor gamle de hjemmeboende er.

Det foreslås, at institutionsbusserne er afgiftsfritaget, når de

benyttes til befordring af beboere eller andre, som er visiteret til aktiviteter på institutionen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at afgiftsfriheden ikke alene omfatter institutionens beboere og ældre hjemmeboende, men alle borgere, der er visiteret til aktiviteter på institutionen. Det vil fortsat være et krav, at der alene befordres personer, som er visiteret til behandling på en af de institutioner, som ejer bussen. Plejekriteriet vil herefter være det afgørende for, om personerne er omfattet af bestemmelsens målgruppe.

Der henvises til lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil.

3.4. Afgiftsfritagelse for køb af nul-emissionsbiler med støtte efter lov om social service eller barnets lov

3.4.1. Gældende ret

Det følger af brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service eller barnets lov kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i brændstofforbrugsafgiftslovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift. Afgiftsfritagelsen og -nedsættelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende.

Bestemmelsen omhandler fritagelse af de afgifter, som følger af brændstofforbrugsafgiftsloven. Afgifternes størrelse fremgår af lovens §§ 3-3 c.

Det følger af lovens § 7, stk. 2, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om fritagelse for afgifter efter stk. 1, 1. og 2. pkt. Skatteforvaltningen træffer afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen efter stk. 1, 3. pkt.

Bestemmelsen i § 7 indebærer, at personer med varigt nedsat funktionsevne kan opnå fritagelse for ejerafgift efter brændstofforbrugsafgiftsloven, når den pågældende kan få støtte til erhvervelse af en bil efter servicelovens § 114 eller efter barnets lov. Det er efter bestemmelsen i § 7 en betingelse for fuld fritagelse af ejerafgift efter brændstofforbrugsafgiftsloven, at den erhvervede bil er benzindreven.

For dieseldrevne biler betales der fortsat afgift efter lovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift. Bestemmelsen omfatter ikke nul-emissionsbiler, herunder elbiler, og der kan derfor ikke opnås fritagelse for ejerafgift, når der erhverves en nul-emissionsbil.

3.4.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Regeringen ønsker at skabe incitament til at købe nul-emissionskøretøjer for på den måde at mindske CO₂-udledningen. Det kan bl.a. ske ved i forhold til betaling af afgifter at gøre det attraktivt at vælge en elbil.

Derfor foreslås det at ændre brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, så der også kan opnås afgiftsfritagelse, når der erhverves en nul-emissionsbil. Den foreslåede ændring vil medføre, at der fremover også kan opnås afgiftsfritagelse, når den bil, som der er opnået støtte til erhvervelse af efter servicelovens § 114 eller efter barnets lov, er et nul-emissionskøretøj.

Der vil efter den foreslåede ændring stadig skulle betales udligningsafgift i henhold til de satser, som fremgår af brændstofforbrugsafgiftslovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A, såfremt bilen er dieseldreven.

Der henvises til lovforslagets § 4 og bemærkningerne hertil.

3.5. Terminaladgang for taksatororganisationer og juridiske personer

3.5.1. Gældende ret

Efter § 17, stk. 2, i lov om registrering af køretøjer kan skatteministeren fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger for offentlige myndigheder og for en række virksomhedstyper m.v. Efter bestemmelsens stk. 2, nr. 1, kan skatteministeren fastsætte regler om terminaladgang for forsikringsvirksomheder, der forsikrer køretøjer.

Efter lovens § 17, stk. 2, nr. 10, kan skatteministeren desuden fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret for øvrige virksomheder, som i varigt og ikke uvæsentligt omfang har behov for sådanne oplysninger for at kunne udføre deres hverv.

Det fremgår af § 102, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 866 af 19. juni 2023 om registrering af køretøjer, at terminaladgang til de i § 17, stk. 2, nr. 1-9, i lov om registrering af køretøjer nævnte virksomhedstyper m.v. gives til oplysninger om navn og adresse på den registrerede primære ejer og primære bruger af køretøjet.

Bestemmelsen i registreringsbekendtgørelsens § 102, stk. 1, blev senest ændret ved bekendtgørelse nr. 663 af 10. juni 2025. Ved denne ændring blev det præciseret, at det kun er de virksomheder, der er oplistet i § 17, stk. 2, nr. 1-9, der kan få adgang til oplysninger om navn og adresse på den registrerede primære ejer og primære bruger af køretøjet i Motorregistret. Øvrige virksomheder som nævnt i § 17, stk. 2, nr. 10, kan derfor ikke få adgang til de nævnte oplysninger i Motorregistret.

Organisationer, som takserer skader på motorkøretøjer på vegne af forsikringsvirksomheder, har ikke terminaladgang, da de ikke er omfattet af lovens § 17, stk. 2, nr. 1-9.

3.5.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Flere forsikringsvirksomheder får opgjort og takseret skader på motorkøretøjer af en fælles organisation, som har taksatorer ansat. Forsikringsvirksomhederne vil som medlemmer af

organisationen deles om taksatorerne til at opgøre skader på køretøjer. For mindre forsikringsvirksomheder kan det være økonomisk fordelagtigt at benytte sig af en sådan ekstern bistand til opgørelse og taksering af skader på køretøjer, og for nogle virksomheder kan det endog være nødvendigt for, at virksomheden har mulighed for at være konkurrencedygtig i forhold til større forsikringsvirksomheder med egne taksatorer ansat.

Taksatororganisationer kan derved give mindre forsikringsvirksomheder mulighed for at udbyde forsikringer af motor-køretøjer i en større del af landet og bidrager til at øge konkurrencen og udbuddet på området.

Det foreslås på den baggrund, at taksatororganisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader, skal have terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5 og bemærkningerne hertil.

3.6. Nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift i 2026 og 2027

3.6.1. Gældende ret

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 1, stk. 1, at der svares afgift til statskassen af salgsemballager og multipak med et rumindhold på under 20 liter for en række varer, som er oplistet i § 1, stk. 1, nr. 1 og 2.

Det fremgår af § 1, stk. 2, 1. pkt., at emballager, der er omfattet af det obligatoriske pant- og retursystem, jf. bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, er fritaget for afgift. Fritagelsen gælder dog ikke for emballager, der har fået dispensation fra at være omfattet af pant- og retursystemet, jf. 2. pkt.

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 2, stk. 1, at beholdere af karton eller af laminater af forskellige materialer er omfattet af afgiften efter stk. 2, hvis beholderen er beregnet til at blive påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1, eller er påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1. Disse varer omfatter spiritus, jf. litra a, vin, jf. litra b, og frugtvin og færdigblandet gløgg bestående af rødvin og gløggekstrakt, jf. litra c. Afgiftssatsen i stk. 2 varierer på baggrund af beholderens rumindhold og udgør for beholdere 1) med et rumindhold under 10 cl 0,09 kr. pr. stk., 2) med et rumindhold ikke under 10 cl og ikke over 40 cl 0,17 kr. pr. stk., 3) med et rumindhold over 40 cl, men ikke over 60 cl 0,28 kr. pr. stk., 4) med et rumindhold over 60 cl, men ikke over 110 cl 0,56 kr. pr. stk., 5) med et rumindhold over 110 cl, men ikke over 160 cl 0,83 kr. pr. stk., 6) med et rumindhold over 160 cl 1,1 kr. pr. stk.

Det fremgår af § 2, stk. 3, at beholdere af andre materialer end dem, der er nævnt i stk. 1, er omfattet af afgiften efter stk. 4, hvis beholderen er beregnet til at blive påfyldt varer

omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1, eller er påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1. Afgiftssatsen i stk. 4 varierer også på baggrund af beholderens rumindhold og udgør for beholdere 1) med et rumindhold under 10 cl 0,14 kr. pr. stk., 2) med et rumindhold ikke under 10 cl og ikke over 40 cl 0,28 kr. pr. stk., 3) med et rumindhold over 40 cl, men ikke over 60 cl 0,45 kr. pr. stk., 4) med et rumindhold over 60 cl, men ikke over 110 cl 0,89 kr. pr. stk., 5) med et rumindhold over 110 cl, men ikke over 160 cl 1,34 kr. pr. stk., 6) med et rumindhold over 160 cl 1,78 kr. pr. stk.

Det fremgår af § 2, stk. 5, 1. pkt., at hvis beholderen er beregnet til at blive påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 2, eller er påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 2, er beholderen omfattet af afgiften efter stk. 6. Disse varer omfatter øl, jf. litra a, mineralvand, limonade og andre varer, som indeholder kulsyre, jf. litra b, blandinger af ikkealkoholholdige drikkevarer med spiritus, som har et alkoholindhold på 10 pct. vol. eller derunder, jf. litra c, andre gærede drikkevarer og blandinger af gærede drikkevarer samt blandinger af ikkealkoholholdige drikkevarer med gærede drikkevarer, hvis drikkevarens eller blandingens alkoholindhold er på 10 pct. vol. eller derunder, jf. litra d, og mineralvand, vand, limonade, iste og lignende drikkevarer, som er umiddelbart drikkeklare, og som er uden kulsyre, jf. litra e.

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 2, stk. 5, 2. pkt., at der ikke skal betales volumenbaseret afgift af beholdere, der er beregnet til at blive påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 2, litra e, eller er påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 2, litra e, og som ikke indgår i pant- og retursystemet.

Afgiftssatsen i stk. 6 varierer også på baggrund af beholderens rumindhold og udgør for beholdere 1) med et rumindhold under 10 cl 0,06 kr. pr. stk., 2) med et rumindhold ikke under 10 cl og ikke over 40 cl 0,11 kr. pr. stk., 3) med et rumindhold over 40 cl, men ikke over 60 cl 0,18 kr. pr. stk., 4) med et rumindhold over 60 cl, men ikke over 110 cl 0,36 kr. pr. stk., 5) med et rumindhold over 110 cl, men ikke over 160 cl 0,53 kr. pr. stk., 6) med et rumindhold over 160 cl 0,71 kr. pr. stk.

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 7 a, stk. 3, 1. pkt., om afgift af varer, der modtages fra udlandet, at de registrerede virksomheder, der er nævnt i stk. 1, efter udløbet af hver afgiftsperiode skal angive mængden af de varer, virksomheden har modtaget i perioden, og indbetale afgiften heraf til Skatteforvaltningen. Angivelsen og betalingen sker efter §§ 2-8 i opkrævningsloven. Det fremgår af § 7 a, stk. 3, 2. pkt., at afgiftsperioden er måneden.

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 7 a, stk. 4, at for andre varemodtagere sker angivelsen og betalingen efter § 9, stk. 1, 3 og 4, i opkrævningsloven.

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 9, stk. 1, at fremstillingsvirksomheder skal føre regnskab over fremstillingen af afgiftspligtige varer, tilgangen af uberigtigede varer og udlevering af afgiftspligtige varer.

Det fremgår af § 9, stk. 2, at andre oplagshavere skal føre regnskab over tilgang af uberigtigede varer og udlevering samt forbrug af afgiftspligtige varer.

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 10, at oplagshavere efter udløbet af hver afgiftsperiode skal angive mængden af de varer, hvoraf virksomheden skal betale afgift, jf. §§ 4 og 5, og indbetale afgiften for afgiftsperioden til Skatteforvaltningen. Angivelsen og betalingen sker efter reglerne i §§ 2-8 i opkrævningsloven.

Det fremgår af opkrævningslovens § 2, stk. 1, 3. pkt., at for hver afregningsperiode og for hver skat eller afgift m.v. skal der indgives en angivelse med de oplysninger, som følger af reglerne i den enkelte skatte- og afgiftslov.

Det fremgår af opkrævningslovens § 2, stk. 2, 1. pkt., at angivelser vedrørende de i bilag 1, liste A, nævnte love skal indgives til Skatteforvaltningen senest den 15. i den første måned efter udløbet af afregningsperioden. Emballageafgiftsloven fremgår af bilag 1, liste A, nr. 8.

3.6.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den 30. august 2022 blev der indgået Aftale om Udvidet producentansvar for emballage og engangsplastprodukter mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Alternativet, som fastlægger organisering, ansvars- og rollefordeling mellem producenter og kommuner, rammer for fastsættelse af producenterne betaling for affaldsindsamling og affaldsbehandling m.v.

Aftalen danner rammerne for implementering af det udvidede producentansvar i Danmark, som alle EU-medlemslande er forpligtede til at implementere, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/852 af 30. maj 2018 om ændring af direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald.

Det udvidede producentansvar har virkning fra den 1. oktober 2025 i Danmark, jf. § 120, stk. 2, i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 323 af 20. marts 2025 om visse krav til emballager, udvidet producentansvar for emballage samt øvrigt affald der indsamles med emballageaffald. Denne bekendtgørelse er udstedt i medfør af bl.a. § 9, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som blev ændret ved lov nr. 1683 af 30. december 2024. Det udvidede producentansvar betyder, at producenter er økonomisk ansvarlige for deres emballage, når det bliver til affald, og at de skal afholde alle omkostninger, der er nødvendige for at nå EU-fastsatte genanvendelsesmål.

Kommunerne skal indsamle emballageaffaldet sammen med andet husholdningsaffald på samme måde som i dag, og producenterne skal betale kommunerne for indsamling af emballageaffald gennem et producentgebyr.

Før indførelse af det udvidede producentansvar blev affaldshåndteringen finansieret gennem opkrævning af affaldsgebyrer hos den enkelte husstand. Med producentansvaret reduceres borgernes affaldsgebyr for håndteringen af husholdningsaffald, mens producenterne overtager finansieringen af udgifterne til håndtering af husholdningernes emballageaffald via producentgebyret.

Producentgebyret og dermed de direkte erhvervsøkonomiske byrder ved indførelse af det udvidede producentansvar for emballage, der blev estimeret ved indgåelse af den politiske aftale, har imidlertid vist sig at være betydeligt større end forudsat.

For at afbøde dette foreslås det bl.a. at nedsætte den volumenbaserede emballageafgift til 0 kr. i 2026 og 2027. Den volumenbaserede afgift varierer i dag efter materiale, varegruppe og rumindhold og udgør mellem 0,06 kr. pr. beholder og 1,78 kr. pr. beholder.

En stor del af afgiftsgrundlaget for den volumenbaserede emballageafgift udgøres desuden af drikkevareemballager som vin- og spiritusflasker, som også er omfattet af det udvidede producentansvar.

Det foreslåede indebærer, at de relevante virksomheder skal betale både den volumenbaserede emballageafgift og producentgebyret i oktober, november og december i 2025.

Det foreslås derudover, at der for de virksomheder, for hvilke afgiften udgør 0 kr. pr. beholder i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027, ikke skal foretages angivelse af denne afgift for denne periode.

Da afgiften foreslås nedsat til 0 kr. i 2026 og 2027, vil der ikke være nogen afgift at angive over for Skatteforvaltningen, og det vil derfor ikke være nødvendigt for virksomhederne at skulle indgive en såkaldt 0-angivelse for denne periode. Derfor foreslås det, at det udtrykkeligt fastslås, at der ikke skal indgives angivelser for afregningsperioderne for de 2 år. Afregningsperioden er kalendermåneden, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslåede vil medføre, at der ikke skal foretages angivelse af den volumenbaserede emballageafgift for perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027 som anført i bl.a. emballageafgiftslovens § 7 a, stk. 3 og 4, og § 10, og opkrævningslovens § 2, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslås derudover, at emballageafgiftslovens § 9 om regnskab ikke finder anvendelse med hensyn til de varer, som afgiften i § 2 vedrører, for de virksomheder, for hvilke afgiften udgør 0 kr. pr. beholder i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027. Dette gælder for afregningsperioderne i 2026 og 2027.

Det foreslåede indebærer, at nedsættelsen til 0 kr. kun finder anvendelse for varer, hvor afgiftspligten indtræder i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027. Afgiftspligten indtræder ved udlevering af

varer. Varer, der fremstilles i perioden, men først udleveres efter den 31. december 2027, omfattes derfor ikke af den foreslåede nedsættelse.

Hvis en virksomhed, der er omfattet af § 2 om den afgift, der foreslås at skulle være 0 kr. i 2026 og 2027, eksempelvis i december 2027 fremstiller afgiftspligtige varer eller modtager uberigtigede varer, der er omfattet af § 2, og som f.eks. først udleveres i 2028, hvormed afgiftspligten indtræder, skal virksomheden dog føre regnskab efter § 9 med hensyn til disse varer. Det skyldes, at den relevante afregningsperiode, hvor afgiftspligten indtræder, i så fald ligger i 2028.

Det foreslås endelig, at virksomheder, for hvilke afgiften udgør 0 kr. pr. beholder i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027, skal opgøre en eventuel lagerbeholdning af varerne pr. den 1. januar 2028. Formålet med dette er at sikre, at Skatteforvaltningen bl.a. kan kontrollere, om afgiftsfritagelsen har været berettiget.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, og bemærkningerne hertil.

3.7. Udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport

3.7.1. Gældende ret

Det fremgår af elafgiftslovens § 1, at der skal betales elafgift af elektricitet, som forbruges her i landet.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 1, at momsregistrerede virksomheder som hovedregel kan få godtgjort afgift af elektricitet forbrugt i virksomheden.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 5, 1. pkt., at afgiften efter § 11, stk. 1, tilbagebetales i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående merværdiafgift af elektricitet eller varme. Det fremgår af § 11, stk. 5, 2. pkt., at til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. § 11 a, stk. 9.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 c, stk. 1, at tilbagebetaling af afgift efter § 11 nedsættes med 0,4 øre pr. kWh. Dette svarer til minimumssatsen for erhvervsmæssigt forbrug af elektricitet efter energibeskatningsdirektivet.

Momsregistrerede virksomheder kan således efter § 11, stk. 1, få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til godstransport, så de reelt kun betaler 0,4 øre pr. kWh i elafgift.

Virksomheder, der ikke er momsregistrerede, kan ikke få godtgjort elafgift for kørestrøm til eltog til godstransport efter § 11, stk. 1.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 1. pkt., at virksomheder kan få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til personbefordring. Det fremgår af § 11 b, stk. 2, 2. pkt., at

§ 11 c, stk. 1, finder anvendelse på afgiftsgodtgørelsen. Det følger af § 11 c, stk. 1, at tilbagebetalingen af afgiften nedsættes med 0,4 øre pr. kWh. Virksomheder kan, uanset om de er momsregistreret eller ej, få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til personbefordring, så de reelt kun betaler 0,4 øre pr. kWh i elafgift.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 3. pkt., at godtgørelsen efter stk. 2, 1. pkt., er betinget af, at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, med angivelse af forbrugers cvr- eller SE-nummer, og at fakturaer vedrørende de aftalte leverancer af elektricitet indeholder oplysning om forbrugers aktuelle cvr- eller SE-nummer.

Der gælder ikke et krav om momsregistrering for at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til personbefordring, da personbefordring er momsfritaget efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 15.

3.7.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er i dag ikke mulighed for, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Denne forskel mellem virksomheder, der er momsregistrerede, og virksomheder, der ikke er momsregistrerede, vurderes at kunne være uforenelig med EU's regler om statsstøtte, da det kan bidrage til at styrke momsregistrerede virksomheders mulighed for at opnå godtgørelse af elafgift og dermed en styrket markedsposition.

Der bør derfor være mulighed for, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport i samme omfang, som det er muligt for momsregistrerede virksomheder. Dette vil sikre overensstemmelse med EU-retten.

Virksomheder, der har betalt afgift af kørestrøm anvendt af eltog til godstransport, og som ikke tidligere har haft mulighed for at søge godtgørelse for denne afgift på grund af manglende momsregistrering, bør desuden have mulighed for at anmode om godtgørelse med 3 års tilbagevirkende kraft. Dette foreslås under hensyn til, at det vurderes tvivlsomt, om gældende ret er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. De omfattede virksomheder bør derfor have mulighed for at anmode om godtgørelse tilbage i tid.

Perioden foreslås fastsat til 3 år under hensyn til den almindelige praksis for frister ved fastsættelse af afgiftstilsvaret og godtgørelse af afgift, som følger af skatteforvaltningslovens § 31.

Det foreslås at indføre en ordning, der gør det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport.

Den foreslåede ordning vil medføre, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, vil skulle anmode Skatteforvaltningen om en bevilling til tilbagebetaling af afgift for el anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport.

Hvis en udenlandsk virksomhed ikke allerede har et cvr-nummer eller et SE-nummer, skal virksomheden af administrative årsager først registrere sig som virksomhed. Dette gøres via en blanket, som er tilgængelig på virk.dk. Når virksomheden har et cvr-nummer eller et SE-nummer, skal virksomheden udfylde en bevillingsblanket for at kunne få tilbagebetaling af elafgift for el anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Når Skatteforvaltningen har godkendt bevillingen, vil virksomheden skulle anmode om godtgørelsesbeløbet via en anden blanket.

Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår.

Det foreslås derudover at indføre mulighed for, at virksomheder, der har betalt afgift af kørestrøm anvendt af eltog til godstransport, og som ikke tidligere har haft mulighed for at søge godtgørelse for denne afgift på grund af manglende momsregistrering, skal kunne anmode om godtgørelse for årene 2023, 2024 og 2025. Ansøgninger om denne godtgørelse skal være modtaget af Skatteforvaltningen senest den 31. juli 2026.

Det vurderes tvivlsomt, om gældende ret, hvorefter alene momsregistrerede virksomheder kan få godtgørelse for afgiften af kørestrøm anvendt af eltog til godstransport, er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. Forslaget vil sikre, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, fremover har samme mulighed for at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport som momsregistrerede virksomheder. Forslaget vil hermed sikre overensstemmelse med EU-retten.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, 3 og 4, og § 16, stk. 2 og 3, og bemærkningerne hertil.

3.8. Ændring af en række henvisninger til bekendtgørelser i forskellige love

3.8.1. Gældende ret

Der er i en række energi- og miljøafgiftslove henvisninger til specifikke bekendtgørelser. Størstedelen af disse henvisninger er til bekendtgørelser, som er ophævet, og hvor der er udstedt nye bekendtgørelser om samme emne.

Det fremgår således af emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., at emballager, der er omfattet af det obligatoriske pant- og retursystem, jf. bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, er fritaget for afgift. Denne bekendtgørelse er dog ophævet den 1. juli 2019, jf. § 107, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 357 af 29. marts 2019 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer. Den gældende bekendt-

gørelse er nr. 606 af 23. maj 2025 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, som trådte i kraft den 1. juli 2025, jf. bekendtgørelsens § 117, stk. 1.

Det fremgår af § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om afgift af kvælstofoxider (herefter kvælstofoxiderafgiftsloven), at der er målepligt for energianlæg med en samlet indfyret nominel termisk indfyret effekt på 100 MW eller derofter, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Bekendtgørelsen er dog ophævet den 7. januar 2013, jf. § 19, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1453 af 20. december 2012 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1940 af 4. oktober 2021 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, som trådte i kraft den 1. november 2021, jf. bekendtgørelsens § 24, stk. 1.

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, at der er målepligt for affaldsforbrændingsanlæg, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald. Bekendtgørelsen er dog ophævet den 2. januar 2012, jf. § 24, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1356 af 21. december 2011 om anlæg, der forbrænder affald. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1271 af 21. november 2017 om anlæg, der forbrænder affald, som trådte i kraft den 1. januar 2018, jf. bekendtgørelsens § 47, stk. 1.

Det fremgår af mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, at i den afgiftspligtige mængde efter mineralolieafgiftslovens § 7, stk. 1 og 2, fradrages 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin. Bekendtgørelsen er dog ophævet den 31. december 2015, jf. § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin. Den gældende bekendtgørelse er bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015, som trådte i kraft den 31. december 2015, jf. bekendtgørelsens § 11, stk. 1.

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, at i den afgiftspligtige mængde opgjort efter lovens § 6 fradrages 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin. Denne bekendtgørelse er den gældende bekendtgørelse.

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 1,

stk. 1, nr. 5, at biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type affald, er fritaget for afgift. Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 6, at biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type af affald, er fritaget for afgift. Det fremgår af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, at biomasseaffald, der er omfattet af bekendtgørelsens bilag 1, kan forbrændes i kraft- eller varmeproducerende anlæg, der er indrettet til fyring med fast brændsel, eller afsættes til forbrænding i sådanne anlæg. Bekendtgørelsen er dog ophævet den 1. januar 2025, jf. § 10, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1258 af 27. november 2024 om biomasseaffald, der er trådt i kraft den 1. januar 2025.

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 1. pkt., jf. § 1, stk. 1, nr. 6, at fiberfraktioner, der fremkommer efter afgang og separering af husdyrgødning, er fritaget for afgift. Det fremgår af § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., at for at være omfattet skal afgangningen ske i et husdyrgødningsbaseret biogasanlæg i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål. Bekendtgørelsen er dog ophævet den 1. august 2017, jf. § 34, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 843 af 23. juni 2017 om anvendelse af affald til jordbrugsformål. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1001 af 27. juni 2018 om anvendelse af affald til jordbrugsformål, som trådte i kraft den 1. august 2018, jf. bekendtgørelsens § 32, stk. 1.

3.8.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Skatteforvaltningen har i ovenstående tilfælde administreret efter de til enhver tid gældende bekendtgørelser.

På baggrund heraf foreslås det at ændre henvisningerne til de specifikke bekendtgørelser i energi- og miljøafgiftslovene, så bestemmelserne henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i lov om miljøbeskyttelse, som de specifikke bekendtgørelser er udstedt i medfør af.

I størstedelen af ovenstående tilfælde henvises der til ophævede bekendtgørelser, og på baggrund heraf vurderes det, at henvisningerne ikke bør være låst til bekendtgørelser, der nu er ophævet.

Ændringerne vil medføre, at henvisningerne i de ovenstående energi- og miljøafgiftslove ikke løbende skal opdateres, når der udstedes en ny bekendtgørelse, der ophæver den bekendtgørelse, der er henvist til i loven.

Forslaget vil sikre, at der i de relevante energi- og miljøafgiftslove henvises til de til enhver tid gældende bekendtgørelser, der følger af de relevante bestemmelser i lov om

miljøbeskyttelse. Der er derfor ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6, nr. 1, § 7, § 8 og § 9, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

3.9. Lovtekniske ændringer og justeringer i forskellige love

3.9.1. Gældende ret

Det fremgår af svovlafgiftslovens § 8, stk. 1, at varer med et afgiftspligtigt svovlindhold, der leveres fra en registreret virksomhed eller en virksomhed, der har bevilling til afgiftsgodtgørelse, jf. § 9, stk. 6, til de i toldlovens § 4 omhandlede diplomatiske repræsentationer, internationale institutioner m.v. og de hertil knyttede personer, er fritaget for afgift.

Det fremgår af svovlafgiftslovens § 9, stk. 7, 1. pkt., at virksomheder, der ikke er registreret af Skatteforvaltningen, kan meddeles bevilling til afgiftsgodtgørelse for leverancer af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold.

Med § 3, nr. 3, i lov nr. 1220 af 27. december 1996 blev der i svovlafgiftslovens § 9 efter stk. 4 indsat som nyt stykke:

»Stk. 5. Afgiften godtgøres af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold, der anvendes til færgedrift og til erhvervsmæssig sejlads med andre fartøjer end de i § 8, stk. 2, nr. 2, nævnte, bortset fra lystfartøjer. Varerne kan i særlige tilfælde leveres uden afgift fra en registreret oplagshaver.«

Stk. 5-8 blev herefter stk. 6-9.

Henvisningen i § 8, stk. 1, blev ved nævnte lovændring ikke konsekvensændret, idet bestemmelsen fortsat henviser til § 9, stk. 6, frem for § 9, stk. 7.

Det fremgår af svovlafgiftslovens § 9, stk. 9, 2. pkt., at skatteministeren kan fastsætte de nærmere regler for opgørelse og afregning af afgiften efter stk. 1 og 6.

Det fremgår af § 9, stk. 7, 2. pkt., i lov nr. 421 af 14. juni 1995 om afgift af svovl, at skatteministeren kan fastsætte de nærmere regler for opgørelse og afregning af afgiften efter stk. 1 og 5. Det fremgår af samme hovedlovs § 9, stk. 5, at virksomheder, der ikke er registreret, af Skatteforvaltningen kan meddeles bevilling til afgiftsgodtgørelse for leverancer af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold i samme omfang som nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1-4.

Med § 8, nr. 7, i lov nr. 1102 af 20. december 1995 blev der i svovlafgiftslovens § 9 efter stk. 3 indsat som nyt stykke:

»Stk. 4. Virksomheder kan vælge at få godtgjort afgift efter stk. 1 på grundlag af det minimum for svovl, der er bundet i materialer. Virksomhederne skal anmelde minimumsindholdet i de enkelte materialer til de statslige told- og skattemyndigheder.«

Stk. 4-8 blev herefter stk. 5-9.

Med § 8, nr. 8, i samme lov blev henvisningen i § 9, stk. 7, der bliver til stk. 8, ændret til stk. 6.

Med § 3, nr. 3, i lov nr. 1220 af 27. december 1996 blev der i svovlafgiftslovens § 9 efter stk. 4 indsat som nyt stykke:

»Stk. 5. Afgiften godtgøres af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold, der anvendes til færgedrift og til erhvervsmæssig sejlads med andre fartøjer end de i § 8, stk. 2, nr. 2, nævnte, bortset fra lystfartøjer. Varerne kan i særlige tilfælde leveres uden afgift fra en registreret oplagshaver.«

Stk. 5-8 blev herefter stk. 6-9.

Henvisningen i § 9, stk. 9, 2. pkt., blev ved nævnte lovændring ikke konsekvensændret, idet bestemmelsen fortsat henviser til § 9, stk. 6, frem for § 9, stk. 7.

Det fremgår af § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, at »anvendelse, og« i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt., ændres til: »anvendelse,«. Ændringen havde baggrund i § 1, nr. 7, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, hvor det blev foreslået at indsatte nye numre efter nr. 3 i § 7, stk. 1, i CO₂-afgiftsloven. § 1, nr. 6, skal efter § 9, stk. 4, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 sættes i kraft af skatteministeren. Den er ikke sat i kraft endnu.

Der blev ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024 i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, foreslået en tilsvarende ændring, som der blev foreslået i § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024.

Det fremgår af § 22, stk. 3, i lov nr. 1489 af 10. december 2024, at lovens § 10, nr. 5, skal sættes i kraft af skatteministeren. § 10, nr. 5, blev i medfør af § 2 i bekendtgørelse nr. 422 af 29. april 2025 sat i kraft den 2. maj 2025 med virkning fra og med den 1. januar 2025.

Den ændring, der følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, er altså allerede trådt i kraft ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024.

Med § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ændres i bekæmpelsesmiddelsafgiftslovens § 1, stk. 1, og § 7, stk. 1, samt i § 1 i lov nr. 594 af 18. juni 2012.

Det følger af bemærkningerne til § 2, nr. 1, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det foreslås at tilføje Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (herefter biocidforordningen) til det afgiftspligtige vareområde i bekæmpelsesmiddelsafgiftslovens § 1, stk. 1, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

Det følger af bemærkningerne til § 2, nr. 3, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det foreslås at tilføje biocidmidler, der er godkendelsespligtige efter biocidforordningen, og i øvrigt falder ind under de i § 7 oplyste kategorier, til det afgiftspligtige vareområde i bekæmpelsesmiddelsafgiftslovens § 7,

stk. 1, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

Det fremgår af § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 ophæves.

Det fremgår af § 4, stk. 2, 1. pkt., at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens §§ 2 og 3. Det fremgår af § 4, stk. 2, 2. pkt., at skatteministeren kan bestemme, at dele af §§ 2 og 3 træder i kraft på forskellige tidspunkter. § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 er ikke sat i kraft.

Det følger af bemærkningerne til § 4, stk. 2, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at hvis lov nr. 594 af 18. juni 2012 om ændring af lov om afgift af bekæmpelsesmidler er trådt i kraft inden den 1. september 2013, vil § 2, nr. 1 og 3, og § 3 ikke blive sat i kraft og vil blive ophævet ved en senere lovændring, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

Lov nr. 594 af 18. juni 2012 trådte i kraft den 1. juli 2013 i medfør af § 1 i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013. Da lov nr. 594 af 18. juni 2012 trådte i kraft den 1. juli 2013, og dermed trådte i kraft før den 1. september 2023, har det, jf. bemærkningerne til § 4, stk. 2, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, været lovgivers hensigt at ophæve § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013.

Det følger af bemærkningerne til § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det er hensigten med bestemmelsen at ophæve § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012, da disse bestemmelser ændrer nogle bestemmelser i bekæmpelsesmiddelaftgiftsloven, som også ændres ved § 2, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30. § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 blev sat i kraft den 1. juli 2013 i medfør af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013, og § 2, nr. 2, 4 og 5 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 blev sat i kraft den 1. september 2013 i medfør af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013. De bestemmelser, som § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 ændrer i, er altså blevet nyaffattet siden bestemmelseernes ikrafttræden.

3.9.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er vurderingen, at der er behov for at ændre henvisningen i svovlafgiftslovens § 8, stk. 1, og § 9, stk. 9, 2. pkt., så ”stk. 6” ændres til ”stk. 7”, så henvisningen er til bestemmelsen om bevilling til afgiftsgodtgørelse for leverancer af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold.

Da det har været utvivlsomt, at henvisningerne i svovlafgiftslovens § 8, stk. 1, og § 9, stk. 9, 2. pkt., burde have været til bestemmelsen om bevilling til afgiftsgodtgørelse, og at der alene har været tale om en manglende konsekvensændring, har bestemmelserne kunne anvendes efter deres hensigt. Den manglende konsekvensændring af henvisnin-

gen har ikke haft betydning for administrationen af bestemmelsen.

På baggrund heraf foreslås det at ændre henvisningen i svovlafgiftslovens § 8, stk. 1, og § 9, stk. 9, 2. pkt., fra ”stk. 6” til ”stk. 7”.

Den foreslåede ændring vil medføre, at henvisningen til bestemmelsen om bevilling til afgiftsgodtgørelse for leverancer af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold bliver korrekt.

Med § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 ændres i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt.

Da den ændring, som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, allerede er trådt i kraft med virkning fra og med den 1. januar 2025, vurderes ændringen overflødig, og der er derfor ikke længere behov for, at § 1, nr. 6, kan sættes i kraft.

Forslaget har intet materielt indhold, men er alene af sproglig karakter.

Ophævelse af § 1, nr. 6, foreslås af ordensmæssige grunde med henblik på at sikre klarhed i lovgivningen.

Det foreslås, at § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 ophæves, da den ændring, som bestemmelsen indeholder, allerede er gennemført og trådt i kraft ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Biocidforordningen fremgår i dag ikke af det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelaftgiftslovens § 1, stk. 1. Bekæmpelsesmiddelaftgiftslovens § 1, stk. 1, hører under bekæmpelsesmiddelaftgiftslovens kapitel 1. Det følger i dag af overskriften til kapitel 1, at kapitlet omhandler plantebeskyttelsesmidler. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der indsætter biocidforordningen i det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelaftgiftslovens § 1, stk. 1. Der er altså ikke behov for at kunne sætte § 2, nr. 1, i lov nr. 277 af 19. marts 2013 i kraft.

Stoffer og blandinger, der er godkendt efter biocidforordningen, er afgiftspligtige efter § 7, stk. 1. Biocidforordningen blev indsat i bekæmpelsesmiddelaftgiftslovens § 7, stk. 1, i medfør af § 1, nr. 7, i lov nr. 594 af 18. juni 2012. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der indsætter biocidforordningen i det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelaftgiftslovens § 7, stk. 1. Der er altså ikke behov for at kunne sætte § 2, nr. 3, i lov nr. 277 af 19. marts 2013 i kraft.

§ 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012, som foreslås ophævet med § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, blev sat i kraft den 1. juli 2013 og er efterfølgende blevet nyaffattet. Da § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni

2012 allerede er sat i kraft, kan de pågældende ændringsnumre ikke ophæves. Ophævelse af § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 foreslås derfor af ordensmæssige og lovtekniske grunde.

Det foreslås, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 10, 13 og 14, og bemærkningerne hertil.

3.10. Ophævelse af regler om overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme

3.10.1. Gældende ret

Med lov nr. 138 af 25. februar 2020 skete en omlægning af beskatningen af overskudsvarme. Lovens § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, indeholder en overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven, der giver virksomheder med eksisterende leverancer af overskudsvarme mulighed for at anvende en fast beregningsmetode for afgiftsgodtgørelse, idet nedsættelsen af tilbagebetalingen efter kulafgiftslovens § 8, stk. 8, henholdsvis mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9, kan fastsættes som svarende til den nedsættelse pr. GJ varme, som gennemsnitligt fandt anvendelse for leverancer fra det pågældende anlæg i 2019, eller – hvis der ikke er foretaget leverancer i dette år – i 2020. Ordningen kan anvendes frem til og med den 31. december 2034.

Det fremgår af § 5 i lov nr. 138 af 25. februar 2020, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden, og at skatteministeren kan fastsætte, at dele af loven træder i kraft på forskellige tidspunkter. Begrundelsen for denne bemyndigelsesbestemmelse var, at det blev vurderet nødvendigt at gennemføre en dialog med Europa-Kommissionen om omlægningen i forhold til EU's statsstøtteregler, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 82 som fremsat, side 431. Det fremgår, at dialogen med Europa-Kommissionen kan nødvendiggøre, at visse dele af omlægningen først kan træde i kraft på et senere tidspunkt, eller at delelementer skal ændres først.

§ 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 er ikke sat i kraft.

3.10.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Dialogen med Europa-Kommissionen er siden vedtagelse af lovforslaget til lov nr. 138 af 25. februar 2020 gennemført, og der er ikke opnået rimelig sikkerhed for, at overgangsordningen for eksisterende leverancer af overskudsvarme vil være forenelig med EU-retten regler om statsstøtte. Det skyldes, at overgangsordningen ikke som den øvrige om-

lægning virker som en værnsregel mod produktion af overskudsvarme, som ikke er et spildprodukt, men hvor der er brugt ekstra brændsler til produktion heraf.

For at sikre overensstemmelse med EU-retten regler om statsstøtte foreslås det, at bestemmelserne ophæves.

Det foreslås, at § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 ophæves.

Den foreslåede ordning vil medføre, at bestemmelserne om overgangsordningen for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven ikke vil kunne sættes i kraft.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 12 og bemærkningerne hertil.

3.11. Ophævelse af regler om at ændre indbetaler af overskudsvarmeafgiften

3.11.1. Gældende ret

Der blev ved lov nr. 2606 af 28. december 2021 vedtaget to forskellige affattelser af gasafgiftslovens § 10, stk. 9, kulafgiftslovens § 8, stk. 8, og mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9.

Den ene affattelse, som er trådt i kraft, fremgår af § 2, nr. 1, § 3, nr. 1, og § 4, nr. 1, i lov nr. 2606 af 28. december 2021. Denne affattelse indebærer en afgiftsfritagelse for eksternt overskudsvarme, der leveres af virksomheder, der indgår i energieffektiviseringsordningen for overskudsvarme, der følger af kapitel 4 a i lov om varmforsyning.

Den alternative affattelse, som ikke er trådt i kraft, fremgår af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021. Denne affattelse indebærer ud over en afgiftsfritagelse for eksternt overskudsvarme en mulighed for, at det skal kunne være varmforsyningsselskabet, der indbetaler den såkaldte overskudsvarmeafgift, og ikke virksomheden, hvis der foreligger en aftale mellem parterne om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, og at leverancen ydes vederlagsfrit.

Muligheden for at lade varmforsyningsselskabet foretage indbetalingen blev oprindeligt vedtaget i elafgiftsloven, gasafgiftsloven, kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven ved § 1, nr. 5, § 2, nr. 5 og 6, § 3, nr. 1, og § 4, nr. 3, i lov nr. 138 af 25. februar 2020. Disse bestemmelser skal sættes i kraft af skatteministeren, jf. lovens § 5. § 2, nr. 5 og 6, § 3, nr. 1, og § 4, nr. 3, blev ophævet ved § 6 i lov nr. 2606 af 28. december 2021.

Formålet med, at indbetaleren af overskudsvarmeafgiften kunne ændres fra virksomheden til forsyningsselskabet, hvis overskudsvarmen blev foræret bort, var at mindske de administrative omkostninger for de virksomheder, som måtte ønske at forære overskudsvarmen bort, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 82 som fremsat, side 7.

Det fremgår af § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2. Ifølge bemærkningerne til § 7, stk. 3, er begrundelsen for, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden, at ikrafttræden kræver en systemmæssig understøttelse, der ikke kunne tilvejebringes inden lovens ikrafttræden, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 60 som fremsat, side 46. Bestemmelserne er ikke sat i kraft endnu.

3.11.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af § 1, nr. 5, i lov nr. 2225 af 29. december 2020, at virksomheder siden den 1. januar 2021 har kunnet få godtgjort afgiften af forbruget af elektricitet efter samme sats, uanset om elektriciteten er anvendt til procesformål, rumvarme, komfortkøling eller opvarmning af vand.

Det betyder, at virksomheder ikke længere skal betale overskudsvarmeafgift på elbaseret overskudsvarme fra f.eks. datacentre, produktionsmaskiner m.m., som udnyttes til ikke procesformål. Dette var hovedformålet med at indføre en bestemmelse om, at indbetaler af overskudsvarmeafgiften skulle kunne ændres til varmforsyningsselskabet. Desuden er leverancer af overskudsvarme afgiftsfritaget for virksomheder, der indgår i en energieffektiviseringsordning under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet.

Det er på baggrund heraf vurderingen, at der ikke er et behov for at sætte reglen om, at indbetaleren af overskudsvarmeafgiften kan ændres fra virksomheden til varmforsyningsselskabet, i gasafgiftsloven, kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven, i kraft. Derudover vil ordningen være vanskelig at implementere og administrere. Dette skyldes, at ordningen er en fravigelse af det grundlæggende princip om, at den, der kender til afgiftsindholdet af varmen, står for afgiftsbetalingen. Med ordningen kan varmforsyningsselskaber vælge at betale overskudsvarmeafgiften på baggrund af oplysninger fra varmeleverandøren. Normalt bliver overskudsvarmeafgiften betalt ved modregning i leverandørens godtgørelse af energiafgifter (typisk via momsangivelsen). Når det er varmforsyningsselskaberne, der skal betale overskudsvarmeafgiften, er der ikke en modregningsadgang, og derfor er varmforsyningsselskabet nødt til at afregne overskudsvarmeafgiften på mere traditionel vis, dvs. med foreløbig fastsættelse, angivelse m.v. Ordningen kræver et af afregnings- og registreringsgrundlag, som ikke findes i dag.

Det foreslås, at § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 ophæves, da der ikke længere vurderes at være behov for at kunne sætte bestemmelserne i gasafgiftsloven, kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven i kraft, og at ordningen vil være vanskelig at implementere og administrere.

Forslaget vil betyde, at skatteministeren ikke ved bekendtgørelse vil kunne sætte bestemmelserne om, at indbetaler af overskudsvarmeafgiften skal kunne ændres fra virksomhe-

den til varmforsyningsselskabet i kraft, hvis der foreligger en aftale mellem parterne om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, og leverance ydes vederlagsfrit.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 15 og bemærkningerne hertil.

4. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

4.1. Terminaladgang for taksatororganisationer og juridiske personer

Taksatororganisationers behandling af personoplysninger i forbindelse med forslagens § 5, nr. 1, om adgang til oplysninger i Køretøjsregistret om navn og adresse på ejere og brugere af køretøjer, er omfattet af reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Med den foreslåede ændring af køretøjsregistreringslovens § 17, stk. 2, nr. 1, kan organisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader, få adgang til oplysninger i Køretøjsregistret om navn og adresse på ejere og brugere af køretøjer.

Det foreslås, at taksatororganisationer får adgang til de nævnte oplysninger, idet organisationerne ved behandling af takseringssager har behov for oplysninger om navn og adresse på ejere og brugere af køretøjer for i praksis at kunne leve op til forpligtelser i lovgivningen, gennemføre en effektiv sagsbehandling og for at mindske byrden for ejerne af de beskadigede køretøjer samt forsikringsvirksomhederne.

En taksatororganisations varetagelse af sagsforløbet vil i praksis kunne foregå derved, at organisationen modtager en opgjort skade fra det værksted, som har fået det enkelte køretøj ind til reparation eller konstatering af, hvorvidt køretøjet skal genopbygges eller er totalskadet m.v. Der vil eventuelt skulle foretages en vurdering af, om ejeren på anden måde skal tilbydes erstatning eller reparation i henhold til registreringsafgiftslovens regler.

Taksatororganisationen skal i den forbindelse bruge oplysninger om køretøjets ejerforhold til bl.a. at afklare, om registreringsafgiftslovens § 7, stk. 1, om betaling af registreringsafgift i forbindelse med genopbygning af køretøjer finder anvendelse, eller til at fastslå identiteten af et andet køretøjs ejer i ansvarssager, hvor skaden er forvoldt af det andet køretøj.

Det bemærkes, at efter de gældende regler har forsikringsvirksomhederne selv adgang til oplysninger i Køretøjsregistret, jf. køretøjsregistreringslovens § 17, stk. 2, nr. 1. Flere forsikringsvirksomheder benytter sig imidlertid af taksatororganisationer til at behandle deres sager om taksering af skader på køretøjer, som er forsikret i virksomhederne, idet samarbejdet er effektivitetsfremmende og sikrer for de mindre virksomheder, at de er i stand til fortsat at udbyde motorkøretøjsforsikring, uden at de råder over hver deres interne taksatorfunktion.

Det er som følge heraf Skatteministeriets vurdering, at en adgang til oplysninger i Køretøjsregistret for taksatororganisationer er nødvendig for organisationernes virke, og samtidig hensigtsmæssig for forsikringsvirksomhedernes forretning og mulighed for at udbyde motorkøretøjsforsikring.

Ved Motorstyrelsens videregivelse af personoplysninger i Køretøjsregistret til taksatororganisationerne bliver organisationerne dataansvarlige for oplysningerne, da organisationerne agerer som beslutningstagere på forsikringsvirksomhedernes vegne i forhold til opgørelse af skaderne og prisfastsættelsen i forhold til erstatning og salg af køretøjer.

Behandling af personoplysninger er lovlig, hvis én af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt, herunder hvis behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige (litra c).

Med den foreslåede ændring af køretøjsregistreringslovens § 17, stk. 2, nr. 1, får taksatororganisationer adgang til oplysninger i Køretøjsregistret om navn og adresse på ejere og brugere af køretøjer, hvilket indebærer en retlig forpligtelse for Motorstyrelsen som dataansvarlig til at videregive oplysningerne til taksatororganisationerne.

Forslaget indebærer endvidere en ændring af køretøjsregistreringslovens § 17, stk. 2, nr. 10, hvorefter også andre juridiske personer end virksomheder får terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret, når de i varigt og ikke uvæsentligt omfang har behov for sådanne oplysninger for at kunne udføre deres hverv. De juridiske personer kan f.eks. være foreninger eller organisationer.

Juridiske personers behandling af personoplysninger fra Køretøjsregistret efter den nævnte bestemmelse forudsætter, at mindst ét af forholdene i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt, for at behandlingen er lovlig.

Det forudsættes, at de øvrige bestemmelser i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, herunder de grundlæggende principper i databeskyttelsesforordningens artikel 5 og de registreredes rettigheder, også iagttages, når der behandles personoplysninger i medfør af de foreslåede bestemmelser.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Forslaget om at udvide refusionsordningen, hvorved virksomheder, der er berettigede til tilbagebetaling af afgiften, kan få tilbagebetalt elafgift ned til EU's minimumssats på 0,4 øre pr. kWh ved opladning af elbiler, når borgeren samtidig har en egenproduktion af elektricitet i form af solceller, vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser

udover vurderingen i forbindelse med forlængelsen af refusionsordningen ved lov nr. 203 af 14. februar 2021.

Da refusionsordningen ved lov nr. 203 af 14. februar 2021 blev forlænget til og med den 31. december 2030, blev det skønnet, at forlængelsen ville medføre et mindreprovenu på 0,1 mia. kr. efter adfærd og tilbageløb i 2022 stigende til 0,9 mia. kr. i 2030. Ved skønnet var lagt til grund, at husstande med elbiler uanset en eventuel egenproduktion af elektricitet fra solceller ville kunne få adgang til tilbagebetalingen. Det indgik dermed ikke i provenuskønnet, at der ikke kunne ske tilbagebetaling hos husstande med elbiler, der samtidig har egenproduktion af elektricitet fra elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. På den baggrund medfører forslaget således ikke yderligere provenuvirkninger i forhold til vurderingen ved lov. 203 af 14. februar 2021. Derudover vil refusionsordningen med dette lovforslag ikke blive forlænget. Ordningen vil fortsat være gældende til og med den 31. december 2030.

Regeringen foreslår i et samtidigt fremsat lovforslag, at den almindelige elafgift nedsættes til EU's minimumssats på 0,8 øre pr. kWh i 2026 og 2027, hvilket vil betyde, at tilbagebetalingen vil blive væsentlig formindsket i denne periode.

Den foreslåede ændring af brændstofforbrugsafgiftsloven, hvorefter personer med varigt nedsat funktionsevne, som kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, også kan fritages for afgiften efter loven, når der erhverves en nul-emissionsbil, skønnes at medføre et begrænset mindreprovenu.

Forslaget om at udvide personkredsen, som kan befordres med afgiftsfrie institutionsbusser, er en konsekvens af en afgørelse fra Landsskatteretten fra februar 2024, som indebar en stramning af Skatteforvaltningens hidtidige praksis. Indtil afgørelsen var det muligt at opnå afgiftsfritagelse for institutionsbusser, når disse skulle anvendes til befordring af hjemmeboende ikke-ældre personer. Med Landsskatterettens afgørelse var det ikke længere muligt at opnå afgiftsfritagelse for institutionsbusser for denne gruppe af personer. Den foreslåede ændring skal således genoprette den retstilstand, der var gældende indtil Landsskatterettens afgørelse, der har ført til et utilsigtet merprovenu, som skønnes at udgøre ca. 5 mio. kr. årligt som umiddelbar provenuvirkning. Det er en følge af, at der efter afgørelsen er givet afslag på afgiftsfritagelse af institutionsbusser, som hidtil har været afgiftsfri. Forslaget indebærer dermed, at der gives afkald på et utilsigtet merprovenu.

Det skønnes, at en nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift til 0 kr. i 2026 og 2027 vil medføre et umiddelbart mindreprovenu på ca. 130 mio. kr. i 2026 og 125 mio. kr. i 2027 (2026-niveau) samt et mindreprovenu efter tilbageløb og adfærd på ca. 115 mio. kr. i 2026 og 110 mio. kr. i 2027 (2026-niveau). Der skønnes ingen nævneværdig varig provenuvirkning af forslaget.

Lovforslagets del vedrørende indførelse af en ordning i elafgiftsloven, der gør det muligt for virksomheder, der ikke

er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, vurderes at medføre et årligt mindreprovenu på ca. 5 mio. kr. fra 2026 samt et mindreprovenu i intervallet 5-10 mio. kr. i 2026, som følge af det engangsbetalt, som virksomhederne kan søge godtgørelse for 3 år tilbage.

De øvrige elementer i lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Forslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for kommuner og regioner.

5.2. Implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen svarende til 0,4 mio. kr. i 2025 til vejledning og systemtilpasninger. Hertil vurderes lovforslaget at medføre en administrativ besparelse på 0,6 mio. kr. i 2026, 0,5 mio. kr. i 2027 og 0,1 mio. kr. varigt fra 2028.

Lovforslaget vurderes ikke at have konsekvenser for kommuner og regioner.

5.3. Digitaliseringsklar lovgivning

Lovforslaget vurderes at overholde de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

5.3.1. Lovforslagets del vedrørende udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler

Det vurderes, at princip 1 om enkle og klare regler er iagttaget. Lovforslaget retter sig mod erhvervslivet, og det vurderes, at de virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler kan løse de arbejdsopgaver, som lovforslaget giver mulighed for. Det fremgår f.eks. af lovforslaget, hvilket datagrundlag der er nødvendigt at for at få tilbagebetaling for elafgiften, når kunden samtidig har egenproduktion af elektricitet fra elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Det fremgår endvidere af lovforslaget, hvordan adgang til relevant data fra Energinets Datahub kan tilgås, når virksomheden ikke samtidig er leverandør af elektricitet til kunden.

Princip 2 om digital kommunikation vurderes ligeledes at være iagttaget. Med lovforslaget foreslås adgangen til den allerede eksisterende ordning for tilbagebetaling af elafgiften udvidet, hvor virksomheder på deres momsindberetning til Skatteforvaltningen kan angive tilbagebetalingen på et felt særligt beregnet til tilbagebetaling af elafgift.

For så vidt angår princip 3 om muliggørelse af automatisk sagsbehandling, vurderes dette at være iagttaget. Det følger af lovforslaget, hvilket oplysninger, herunder datagrundlag, der er nødvendige for at kunne få tilbagebetaling, når kunden samtidig har egenproduktion af elektricitet fra elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, og som virksomhederne skal anvende til brug for deres

momsangivelse. Processen for indberetning og tilbagebetalingen foretages i Skatteforvaltningens eksisterende systemer.

Det vurderes, at princip 4 om ensartede begreber og genbrug af data iagttaget, idet lovforslaget gør brug af begreber, der allerede er veldefinerede i forbindelse med elafgiftsloven, idet det ved lovforslaget foreslås at udvide adgangen til den allerede eksisterende ordning for tilbagebetaling af elafgiften. Desuden baseres den udvidede adgang til tilbagebetaling efter lovforslaget på oplysninger om det registrerede elforbrug registreret i ladestanderen og på oplysninger om afgiftspligtigt elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet. Lovforslaget baserer sig således på allerede foretagne måling af data.

Princip 5 om tryk og sikker datahåndtering vurderes iagttaget.

For så vidt angår princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur vil allerede eksisterende infrastruktur blive anvendt. Virksomheder kan ved anvendelse af samme procedure som ved den eksisterende refusionsordning angive tilbagebetaling på deres momsindberetning til Skatteforvaltningen på et felt særligt beregnet til tilbagebetaling af elafgift.

Endelig vurderes princip 7 om forebyggelse af snyd og fejl efterlevet, da lovforslaget tager højde for en efterfølgende kontrol. Det fremgår bl.a. af lovforslaget, at virksomheder på anmodning skal fremlægge specificerede oplysninger til brug for kontrol, og at materialet skal opbevares i 5 år efter regnskabsårets afslutning.

5.3.2. Øvrige elementer i lovforslaget

Lovforslagets del vedrørende nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift sikrer overensstemmelse med princip nr. 1 om enkle og klare regler, idet det fremgår af lovtæksten, at de omfattede virksomheder ikke skal foretage angivelse af denne afgift, og at emballageafgiftslovens § 9 om regnskab ikke finder anvendelse med hensyn til denne afgift.

Lovforslagets del vedrørende bl.a. ophævelse af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og ophævelse af § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 sikrer overensstemmelse med princip nr. 1 om enkle og klare regler ved at ophæve overflødig lovgivning.

For lovforslagets del vedrørende indførelse af en ordning i elafgiftsloven, der gør det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til godstransport, er det relevant at fremhæve princip nr. 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur samt princip nr. 7 om forebyggelse af snyd og fejl. For så vidt angår princip nr. 6 vil ordningen kræve etablering af en blanketløsning, hvor virksomheder, der bedriver transport af gods med eltog, vil kunne anmode om bevilling, samt en blanket, hvor virksomheden anmoder om godtgørelse. Skatteforvaltningen

vil skulle konfigurere den tilhørende pligtkode i Erhvervssystemets grunddata.

For så vidt angår princip nr. 7 vil ordningen medføre et behov for kontrol. Kontrollen vil indgå i de eksisterende kontroller med bevillinger og tilbagebetalinger.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet i forbindelse med udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler for en begrænset del af dansk erhvervsliv. Disse konsekvenser vurderes ikke at overstige bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

For de virksomheder, der er omfattet af refusionsordningen ved opladning af elbiler, vil det samtidigt fremsatte lovforslag om at nedsætte den almindelige elafgift til EU's minimumssats på 0,8 øre pr. kWh i 2026 og 2027 derimod medføre væsentlige økonomiske konsekvenser. I stedet for en tilbagebetaling på 71,9 øre pr. kWh (2026-priser) vil virksomhederne kunne få tilbagebetalt 0,4 øre pr. kWh.

De øvrige elementer i lovforslaget skønnes ikke at medføre økonomiske eller administrative omkostninger for erhvervslivet.

Lovforslagets dele vedrørende udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler og udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport udgør en positiv økonomisk konsekvens for erhvervslivet ved at give en øget mulighed for henholdsvis tilbagebetaling og godtgørelse af elafgiften.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

8. Klimamæssige konsekvenser

En nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift i 2026 og 2027 vurderes umiddelbart ikke at have nævneværdige klimamæssige konsekvenser.

De øvrige elementer i lovforslaget vurderes ikke at have væsentlige klimamæssige konsekvenser.

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

En nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift vurderes at have begrænsede negative miljø- og naturmæssige konsekvenser i form af øgede affaldsmængder og kan vanskeliggøre opfyldelsen af mål og forpligtelser om bl.a. genanvendelse af emballage, som er fastsat i en række EU-direktiver og -forordninger om affald. Det har ikke været muligt at kvalificere effekten yderligere.

De øvrige elementer i lovforslaget vurderes ikke at have miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

10.1. Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler

Den foreslåede udvidelse af refusionsordningen i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 indebærer statsstøtte, jf. artikel 107, stk. 1, TEUF.

Statsstøtten udgøres af en tilbagebetalingsmulighed af afgift af elektricitet forbrugt af en virksomhed i forbindelse med opladning af batterier til registrerede elbiler.

Europa-Kommissionen har under henvisning til artikel 108, stk. 4, TEUF, udstedt forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 (herefter gruppefritagelsesforordningen), som under visse betingelser fritager medlemsstaterne for anmeldelsespligten efter artikel 108, stk. 3, TEUF. Medlemsstaterne gives dermed mulighed for at iværksætte støtteordninger uden Europa-Kommissionens forudgående godkendelse, forudsat at alle betingelser i gruppefritagelsesforordningen er opfyldt, og at medlemsstaten senest 20 dage efter foranstaltningens ikrafttræden sender et resumé af støtteforanstaltningen til Europa-Kommissionen.

Refusionsordningen er senest blevet genanmeldt efter gruppefritagelsesforordningen med virkning fra og med den 1. januar 2024 til og med den 31. december 2026.

10.2. Udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport

Gældende ret, hvorefter momsregistrerede virksomheder i medfør af elafgiftslovens § 11, stk. 1, kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport i modsætning til virksomheder, der ikke er momsregistrerede, indebærer en forskel mellem virksomheder, der vurderes at være uhensigtsmæssig. Det vurderes tvivlsomt, om gældende ret er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. Indførelse af en mulighed for, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, vil sikre overensstemmelse med EU-rettens regler om statsstøtte.

10.3. Øvrige elementer i lovforslaget

De øvrige dele af lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslagets §§ 1-5, § 6, nr. 1, §§ 7-9, og §§ 11-16 har i perioden fra den 4. juli 2025 til den 21. august 2025 (48 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, 3F Privat Service Hotel og Restauration, Advokatsamfundet, Affald Plus, Akademikerne, Aluminium Danmark, Andelsboligforeningernes Fællesrepræsentation, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ARI (Affalds- og ressourceindustrien under DI), Associationen Dansk Biobrændsel (ADB), AutoBranchen Danmark, Autobranchens Handels- og Industriforening i Danmark, AutoCamperRådet, Biobrændselsforeningen, Biogas Danmark, Blik- og Rørarbejderforbundet, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Brancheforeningen Cirkulær, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Flaskegenbrug, Brancheforeningen for Skov, Have og Park-Forretninger, Brintbranchen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Campingbranchen, Carta, Centralforeningen af Taxiforeninger i Danmark, CEPOS, Cevea, DAKOFA, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Frie Autocampere, Danmarks Jordbrugsforskning, Danmarks Motor Union, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Restauranter og Cafeer, Danmarks Skibskredit, Dansk Aktionærforening, Dansk AutoGenbrug, Dansk Automat BrancheForening, Dansk Automobil Sports Union, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Bilforhandler Union, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Dansk Elbil Alliance, Dansk E-mobilitet, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Gasteknisk Center, Dansk Lokalsyn, Dansk Maskinhandlerforening, Dansk Metal, Dansk Methanolforening, Dansk Mobilitet, Dansk Offshore, Dansk PersonTransport, Dansk Planteværn, Dansk Rejsebureau Forening, Dansk Retursystem A/S, Dansk Skovforening, Dansk Solcelleforening, Dansk Told- og Skatteforbund, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Advokater, Danske Boligadvokater, Danske Busvognmænd, Danske Energiforbrugere (DENFO), Danske Halmleverandører, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Speditører, Danske Synsvirksomheder, DANVA, Dataetisk Råd, Datatilsynet, DBU, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Bilbranche, Det Centrale Handicapråd, Det Økologiske Råd, DFIM Garantifond (Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring), DI, DI Transport, Digitaliseringsstyrelsen, Drivkraft Danmark, Eksportrådet, EmballageIndustrien, Energi Danmark, Energinet, Energistyrelsen, Energitilsynet, ERFAGruppen Bilsyn, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), FDL – Frie Danske Lastbilvognmænd, FDM, FH – Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, FOA, Forbrugerrådet Tænk, FORCE Technology, Forenede Danske Amerikanerbilklubber, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af Lystbådehavne I Danmark, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen Danske Kraftvarmeværker, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Platformsøkonomi i Danmark, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forsyningstilsynet, Frie Funktionærer, FSR – danske revisorer, Færøernes landsstyre, GAFSAM, GRAKOM (erhvervs- og arbejdsgiverorganisation inden for grafisk kommunikation, medier og markedsføring), Greenpeace Danmark, Green Power Denmark, HK-Kommunal, HK-Privat, HOFOR, HO-RESTA, Ingeniørforeningen i Danmark, International Transport Danmark, ITD – Brancheorganisation for den danske

vejgodstransport, Justitia, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kraka, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede, Landsskatteretten, Lederne Søfart, Lederne Hovedorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Maskinleverandørerne, Miljøstyrelsen, Mineralolie BrancheForeningen, Mobility Denmark, Motorcykel Forhandler Foreningen, Motorcykel Importør Foreningen, Motorhistorisk Samråd, Mover, Nasdaq OMX Copenhagen A/S, Nationalbanken, Nationalt Center for Miljø og Energi, Naturstyrelsen, Noah, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Nærbutikernes Landsforening, Nævnenes Hus, Plastindustrien, PostNord A, Rejsearbejdere.dk, Rejsearrangører i Danmark, Ribe Amts Vognmandsforening (ravf.dk), Rådet for Grøn omstilling, SAGRO, Sammenslutningen af Danske Småøer, Sammenslutningen af Mindre Erhvervsfartøjer, SEGES Innovation P/S, Serviceforbundet, Sikkerhedsstyrelsen, SKAD - Autoskade- og Køretøjsopbyggerbranchen i Danmark, Skatteankesforvaltningen, SMVDanmark, SRF Skattefaglig Forening, Søfartsstyrelsen, Vedvarende Energi, VELTEK, Vin og Spiritus Organisation i Danmark, VisitDenmark, WWF, Ældre Sagen, Økologisk Landsforening, Økonomistyrelsen og TEKNIQ.

Et udkast til lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, er sendt i høring den 22. september 2025 med frist den 20. oktober 2025 (28 dage). Høringen er ikke afsluttet på tidspunktet for fremsættelsen af lovforslaget, da det er hensigten, at ændringen træder i kraft den 1. januar 2026. Udkastet til lovforslag er sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Affald Plus, Akademikerne, Aluminium Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ARI (Affalds- og ressourceindustrien under DI), Biobrændselsforeningen, Biogas Danmark, Blik- og Rørarbejderforbundet, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, BrancheForeningen Cirkulær, BrancheForeningen for Decentral Kraftvarme, BrancheForeningen for Flaskegenbrug, BrancheForeningen for Skov, Have og Park-Forretninger, Brintbranchen, Bryggeriforeningen, 0Business Danmark, CEPOS, DAKOFA, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Frie Autocampere, Danmarks Jordbrugsforskning, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Skibskredit, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Gasteknisk Center, Dansk Maskinhandlerforening, Dansk Metal, Dansk Offshore, Dansk Retursystem A/S, Dansk Skovforening, Dansk Solcelleforening, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Halmleverandører, DANVA, Det Økologiske Råd, DI, DI Transport, Digitaliseringsstyrelsen, Drivkraft Danmark, DTL, Eksportrådet, EmballageIndustrien, Energi Danmark, Energinet, Energistyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), FH - Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finansforbundet, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forsyningstilsynet, Frie Funktionærer,

FSR - danske revisorer, GAFSAM, GRAKOM (erhvervs- og arbejdsgiverorganisation inden for grafisk kommunikation, medier og markedsføring), Green Power Denmark, Greenpeace Danmark, HK-Kommunal, HK-Privat, HOFOR, HORESTA, Justitia, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kraka, Kræftens Bekæmpelse, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede, Landsskatteretten, Lederne Søfart, Ledernes Hovedorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Miljøstyrelsen, Nasdaq OMX Copenhagen

A/S, Nationalbanken, Nationalt Center for Miljø og Energi, Naturstyrelsen, Noah, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Nærbutikkernes Landsforening, Plastindustrien, Rejsearbejdere.dk, SEGES Innovation P/S, Serviceforbundet, Sikkerhedsstyrelsen, SKAD - Autoskade- og Køretøjsopbyggerbranchen i Danmark, Skatteankeforvaltningen, SMVDanmark, SRF Skattefaglig Forening, Søfartsstyrelsen, TEKNIQ, Vedvarende Energi, VELTEK, Vin og Spiritus Organisation i Danmark, VisitDenmark, WWF, Ældre Sagen, Økologisk Landsforening og Økonomistyrelsen.

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Forslaget om at udvide muligheden for at opnå godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport vurderes at medføre et mindreprovenu for det offentlige på 5-10 mio. kr. i 2026 samt et årligt mindreprovenu på ca. 5 mio. kr. fra 2026. Forslaget om, at personer med varigt nedsat funktionsevne fritages for grøn ejerafgift ved køb af en nul-emissionsbil indebærer, at der gives afkald på et utilsigtet merprovenu. Forslaget om at udvide personkredsen, som kan befordres med afgiftsfrie institutionsbusser, indebærer, at der gives afkald på et utilsigtet merprovenu, som skønnes at udgøre ca. 5 mio. kr. årligt. Det skønnes, at en midlertidig nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift til 0 kr. i 2026 og 2027 vil medføre et umiddelbart mindreprovenu på ca. 130 mio. kr. i 2026 og 125 mio. kr. i 2027 (2026-niveau) samt et mindreprovenu efter tilbageløb og adfærd på ca. 115 mio. kr. i 2026 og 110 mio. kr. i 2027 (2026-niveau).
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen svarende til 0,4 mio. kr. i 2025 til vejledning og systemtilpasninger. Hertil vurderes lovforslaget at medføre en administrativ besparelse på 0,6 mio. kr. i 2026, 0,5 mio. kr. i 2027 og 0,1 mio. kr. varigt fra 2028. Lovforslaget vurderes ikke at have konsekvenser for kommuner og regioner.

Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Lovforslagets dele vedrørende udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler og udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til gods-transport udgør en positiv økonomisk konsekvens for erhvervslivet ved at give en øget mulighed for henholdsvis tilbagebetaling og godtgørelse af elafgiften.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen.	Den del af lovforslaget, der vedrører udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler, vurderes at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet på under 4 mio. kr.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen.	En nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift i 2026 og 2027 vurderes umiddelbart ikke at have nævneværdige klimamæssige konsekvenser.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	En nedsættelse af den volumenbaserede emballageafgift vurderes at have begrænsede negative miljø- og naturmæssige konsekvenser i form af øgede affaldsmængder og kan vanskeliggøre opfyldelsen af mål og forpligtelser om bl.a. genanvendelse af emballage, som er fastsat i en række EU-direktiver og -forordninger om affald. Det har ikke været muligt at kvalificere effekten yderligere.
Forholdet til EU-retten	Forslaget om udvidelse af refusionsordningen ved opladning af batterier til elbiler indebærer statsstøtte, jf. artikel 107, stk. 1, TEUF. Statsstøtten udgøres af en tilbagebetalingsmulighed af afgift af elektricitet forbrugt af en virksomhed i forbindelse med opladning af batterier til registrerede elbiler. Forslaget om udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport vil sikre overensstemmelse med EU-retten. De øvrige dele af lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af elafgiftslovens § 7, stk. 3, 3. pkt., at ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet til virksomheder registreret efter momsloven skal fakturaen

tillige indeholde oplysning om cvr- eller SE-nummer for momsregistreringen, og ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet i form af kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, skal fakturaen tillige indeholde oplysning om cvr- eller SE-nummer for forbrugeren af kørestrømmen.

Det fremgår af elafgiftslovens § 7, stk. 3, 6. pkt., at finder salg af afgiftspligtig elektricitet sted fra andre end elhandelsvirksomheder, skal sælgeren, hvis køberen er registreret efter momsloven, eller hvis elektriciteten anvendes som kørestrøm til personbefordring med eltog, udstede en faktura med oplysning om udstedelsesdato, sælgers navn og adresse, varemottagers navn, leveringssted og afgiftens størrelse samt cvr- eller SE-nummer for momsregistreringen eller for forbrugeren af kørestrømmen.

Det foreslås, at i elafgiftslovens § 7, stk. 3, 3. og 6. pkt., indsættes efter »personbefordring« », godstransport eller en kombination heraf«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 1, nr. 3, hvor det foreslås at indføre mulighed for, at virksomheder også kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at elafgiftslovens § 7, stk. 3, 3. og 6. pkt., ikke kun omfatter kørestrøm til personbefordring, men også til godstransport eller en kombination heraf.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet i form af kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, godstransport eller en kombination heraf, skal fakturaen indeholde oplysning om cvr- eller SE-nummer for forbrugeren af kørestrømmen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis salg af afgiftspligtig elektricitet finder sted fra andre end elhandelsvirksomheder, skal sælgeren, hvis elektriciteten anvendes som kørestrøm til personbefordring, godstransport eller en kombination heraf, udstede en faktura med oplysning om udstedelsesdato, sælgers navn og adresse, varemottagers navn, leveringssted og afgiftens størrelse samt cvr- eller SE-nummer for forbrugeren af kørestrømmen.

Det vil således blive et krav, at forbrugeren af kørestrømmen har et cvr- eller SE-nummer. Hvis en udenlandsk virksomhed ikke allerede har et cvr- eller SE-nummer, skal virksomheden først registrere sig som virksomhed via en blanket på skat.dk.

Hvis en udstedt faktura ikke indeholder de påkrævede oplysninger om forbrugers aktuelle cvr- eller SE-nummer, kan der ikke opnås godtgørelse af elafgift. Dette fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, nr. 2. Virksomheden kan i dette tilfælde rette henvendelse til elhandelsvirksomheden med henblik på at få udstedt en ny faktura med de påkrævede oplysninger.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 11, at virksomheder, der benytter sig af tilbagebetalingsmulighederne i stk. 6 og 7, for den enkelte ordning skal indberette tilbagebetalingsbeløbet til Skatteforvaltningen, hvis det samlede beløb for den enkelte ordning overstiger 100.000 euro i et kalenderår. Omregningen fra danske kroner til euro skal ske efter den kurs, der gælder den første arbejdsdag i oktober i det år, som indberetningen vedrører, og som offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Ved opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet i stk. 6 og 7 tillægges tilbagebetalingsbeløbet efter de tilsvarende bestemmelser i § 7, stk. 6 og 7, og § 7 b, stk. 1-4, i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, § 8, stk. 4 og 5, og § 8 a, stk. 1-4, i lov om afgift af naturgas og bygas m.v., § 9, stk. 4 og 5, og § 9 a, stk. 1-4, i lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. og § 7, stk. 3 og 4, og § 7 b, stk. 1-4, i lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. Opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet efter 1.-3. pkt. skal ske pr. juridisk enhed.

Ifølge elafgiftslovens § 11, stk. 12, fastsætter skatteministeren nærmere regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger indberettet efter stk. 11 og oplysninger om virksomhedens navn, virksomhedstype, cvr-nummer, størrelse og dato for tildeling. Skatteministeren fastsætter derudover nærmere regler om, at virksomheder ikke kan opnå tilbagebetaling efter stk. 6 og 7, når de ikke opfylder de til enhver tid gældende betingelser for at modtage statsstøtte.

Det foreslås, at der i elafgiftslovens § 11, stk. 11, 1. pkt., og stk. 12, 2. pkt., indsættes efter »stk. 6 og 7« »og § 11 g, stk. 1 og 3«, og i stk. 11, 3. pkt., indsættes efter »i stk. 6 og 7« »og § 11 g, stk. 1 og 3,«.

I lovforslagets § 1, nr. 5, foreslås, at indholdet af § 21, stk. 1 og 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 indsættes i en ny § 11 g i elafgiftsloven, og som konsekvens heraf foreslås i lovforslagets § 11, at § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 ophæves.

§ 21, stk. 3 og 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, som i lovforslagets § 11, foreslås ophævet som konsekvens af, at indholdet af § 21, stk. 1 og 2, foreslås indsat i en ny § 11 g i elafgiftsloven, har samme indhold som § 11, stk. 11 og 12, i elafgiftsloven.

Derved vil elafgiftslovens § 11, stk. 1, 1. og 3. pkt., og stk. 12, udvides til også at omfatte tilbagebetalingsmulighederne i den foreslåede elafgiftslovs § 11 g, stk. 1 og 3.

Det foreslåede vil medføre, at § 21, stk. 3 og 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 videreføres i elafgiftslovens § 11, stk. 11 og 12. Der er med det foreslåede ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 1, at momsregistrerede virksomheder som hovedregel kan få godtgjort afgift af elektricitet forbrugt i virksomheden. Afgiften efter § 11, stk. 1, tilbagebetales i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående merværdiafgift af elektricitet eller varme, jf. § 11, stk. 5, 1. pkt.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 1. pkt., at afgiften godtgøres af kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 3. pkt., at godtgørelsen er betinget af, 1) at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, med angivelse af forbrugerens cvr- eller SE-nummer, og 2) at fakturaer vedrørende de aftalte leverancer af elektricitet indeholder oplysning om forbrugerens aktuelle cvr- eller SE-nummer.

Det foreslås, at der i elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 1. pkt., og stk. 2, nr. 1, indsættes efter »personbefordring« », godstransport eller en kombination heraf«.

Eltog kan i praksis bestå af både vogne til personbefordring og vogne til godstransport. Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at bestemmelsen udover at omfatte eltog, der udelukkende består af vogne til personbefordring eller udelukkende består af vogne til godstransport, også vil omfatte eltog, der både består af vogne til personbefordring og vogne til godstransport.

Bestemmelsen vil også omfatte forbrug af kørestrøm i et lokomotiv, der kører uden vogne til personbefordring og vogne til godstransport, hvis kørestrømmen forbruges med henblik på at afhente person- eller godsvogne i Danmark.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, vil kunne få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, i samme omfang som det er muligt for momsregistrerede virksomheder efter § 11, stk. 1. Det foreslås vil også medføre, at godtgørelsen er betinget af, at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, godstransport eller en kombination heraf. Godtgørelsen vil også være betinget af, at forbrugerens cvr- eller SE-nummer fremgår af købsaftalen og fakturaer vedrørende levering af elektricitet. Hvis en udenlandsk virksomhed ikke allerede har et cvr- eller SE-nummer, skal virksomheden først registrere sig som virksomhed via en blanket på skat.dk.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 1, at virksomheder, der er registreret efter merværdiafgiftsloven, som hovedregel kan få tilbagebetalt afgiften efter denne lov af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet. Afgiften efter § 11, stk. 1, tilbagebetales i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående merværdiafgift af elektricitet eller varme, jf. § 11, stk. 5, 1. pkt. Efter § 11, stk. 5, 2. pkt., skal virksomheden til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. § 11 a, stk. 9.

Tilbagebetalingen af afgift efter elafgiftslovens § 11 nedsættes med 0,4 øre pr. kWh, jf. § 11 c, stk. 1. Momsregistrerede virksomheder kan således efter § 11, stk. 1, få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, så de reelt kun betaler 0,4 øre pr. kWh i elafgift.

Det følger af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 1. pkt., at virksomheder kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til personbefordring. Tilbagebetalingen af afgiften efter § 11 b, stk. 2, 1. pkt., nedsættes med 0,4 øre pr. kWh, jf. § 11 c, stk. 1, jf. § 11 b, stk. 2, 2. pkt.

Godtgørelsen efter § 11 b, stk. 2, 1. pkt., er betinget af, at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, med angivelse af forbrugerens cvr- eller SE-nummer, og at fakturaer vedrørende de aftalte leverancer af elektricitet indeholder oplysning om forbrugerens aktuelle cvr- eller SE-nummer, jf. § 11 b, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås at indsætte nye stykker som elafgiftslovens § 11 b, stk. 11 og 12.

Det foreslås i stk. 11, at virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal have en bevilling for at få godtgørelse efter stk. 2 og kan anmode told- og skatteforvaltningen herom.

Det foreslåede vil medføre, at virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal have en bevilling for at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til personbefordring, godstransport eller en kombination heraf.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 1, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte i elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, at virksomheder udover at kunne få godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til personbefordring også skal have mulighed for at kunne få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport eller til en kombination heraf.

Det foreslåede vil medføre, at virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal anmode Skatteforvaltningen om bevillingen. Hvis en udenlandsk virksomhed ikke allerede har et cvr- eller et SE-nummer, skal virksomheden først registrere sig som virksomhed. Dette gøres via en blanket, som er tilgængelig på virk.dk. Når virksomheden har et cvr-nummer eller et SE-nummer, skal virksomheden udfylde en bevil-

lingsblanket for at kunne få godtgørelse af elafgift anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Når Skatteforvaltningen har godkendt bevillingen, vil virksomheden skulle anmode om godtgørelsesbeløbet via en anden blanket.

For momsregistrerede virksomheder er der tale om en godtgørelse, som opnås ved at anmode om elafgiften på den periodiske momsangivelse. For virksomheder, der ikke er momsregistreret, og som får en bevilling til godtgørelse af elafgiften, vil det være som en godtgørelse via en godtgørelsesblanket, som indsendes til Skatteforvaltningen.

Blanketten forventes at kunne tilgås på SKAT.dk under blanketter for energiafgifter.

Det foreslås i *stk. 12*, at til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet efter *stk. 2* skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. § 11 a, *stk. 9*.

Det foreslåede vil medføre, at en virksomhed som dokumentation skal kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, der kan danne grundlag for opgørelsen af godtgørelsesbeløbet. Der vil dermed gælde samme krav til dokumentation som ved godtgørelse af elafgift efter elafgiftslovens § 11, *stk. 1*.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Ifølge elafgiftslovens § 11, *stk. 1*, kan virksomheder, der er registreret efter merværdiafgiftsloven, bortset fra de nævnte tilfælde i *stk. 2* få tilbagebetalt afgiften efter elafgiftsloven af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet, og efter § 11 a, *stk. 1*, opgøres tilbagebetalingsbeløbet efter § 11, *stk. 1*, for den periode, som virksomheden anvender ved angivelsen af afgiftstilsvaret efter merværdiafgiftsloven.

Tilbagebetalingen af afgift efter § 11 nedsættes med 0,4 øre pr. kWh, jf. elafgiftslovens § 11 c, *stk. 1*.

På denne baggrund blev reglerne for tilbagebetaling af elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler præciseret. Særordningen blev indført ved § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 og er forlænget ad flere omgange og senest til og med den 31. december 2030 ved § 6 i lov nr. 203 af 13. februar 2021. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås at indsætte et nyt § 11 g, *stk. 1*, i elafgiftsloven, hvoraf fremgår, at der ydes tilbagebetaling af afgiften af den afgiftspligtige elektricitet, der af virksomheden er forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestander, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer.

Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med §§ 11, 11 a og 11 c.

Efter forslaget vil alle virksomheder kunne få tilbagebetalt elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af registrerede elbilers batterier på virksomhedens ladestander, når ladestanden drives for virksomhedens regning og risiko, og virksomheden er involveret i driften heraf. Endvidere tilbagebetales elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Elbilvirksomheden skal således alene betale procesafgift af elektricitet, der anvendes til opladning af batterier i registrerede eldrevne biler.

Det er et krav, at der sker en måling af den elektricitet, der anvendes til opladning af batterier til elbiler. Kravet om måling gælder, uanset om ladestanden er placeret i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Måleren skal være placeret i ladestanden.

Elbilvirksomheden har via ladestanden i visse situationer mulighed for at styre elforbruget herunder sikre en intelligent opladning af batterier. Dette uanset om virksomhedens ladestander er opstillet i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder.

Elafgiftslovens krav om, at elektriciteten skal være forbrugt af virksomheden, anses for at være opfyldt i dette særlige tilfælde. Kunden hos en elbilvirksomhed er derfor ikke bundet til at anvende bestemte elleverandører eller bestemte elbilabonnementer.

Den foreslåede bestemmelse i elafgiftslovens § 11 g, *stk. 1*, vil således have et indhold, der svarer til § 21, *stk. 1*, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 og med virkning fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030.

Den foreslåede ændring er alene af lovteknisk karakter og skal sikre, at særordningen, der vedrører tilbagebetaling af elafgift, fremgår af elafgiftsloven. Praksis angående særordningen er stadig relevant for forståelsen af den foreslåede § 11 g.

Det foreslås at indsætte et nyt § 11 g, *stk. 2*, i elafgiftsloven, hvoraf fremgår, at tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i § 11, *stk. 5*. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestander og på batteriskiftestationer.

Tilbagebetalingen ydes i dette særlige tilfælde uanset bestemmelsen i elafgiftslovens § 11, *stk. 5*, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for moms for elektricitet og varme. Elbilvirksomheden skal således ikke i dette særlige tilfælde opfylde betingelsen om, at fradragsretten gælder i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for moms for elektricitet og varme. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden kunne fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestander, herunder hurtigladere og på batteriskiftestationer.

Den foreslåede bestemmelse i elafgiftslovens § 11 g, stk. 2, vil således have et indhold, der svarer til § 21, stk. 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer og med virkning fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030.

Den foreslåede ændring er alene af lovteknisk karakter og skal sikre, at særordningen, der vedrører tilbagebetaling af elafgift, fremgår af elafgiftsloven. Praksis angående særordningen er stadig relevant for forståelsen af den foreslåede § 11 g.

I lovforslagets § 16, stk. 4, foreslås det, at § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer, der foreslås ophævet i medfør af lovforslagets § 11, ikke finder anvendelse for tilbagebetaling af afgift af den afgiftspligtige elektricitet til og med den 31. december 2025. For sådanne tilbagebetalinger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det foreslås herefter at indsætte § 11 g, stk. 3, i elafgiftsloven, at for ladestandere, der forsynes med elektricitet fra det kollektive elforsyningsnet og fra et elproduktionsanlæg efter § 2, stk. 1, litra c, opgøres tilbagebetalingen efter stk. 1 på timebasis på baggrund af oplysninger om afgiftspligtigt elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet. Det godtgørelsesberettigede elforbrug opgøres som elforbruget i ladestanderen, dog maksimalt den mængde elektricitet (kWh), der inden for samme time er forbrugt fra det kollektive elforsyningsnet.

Ifølge § 2, stk. 1, litra c, er undtaget fra afgift den elektricitet, som fremstilles på elproduktionsanlæg ved anvendelse af vedvarende energikilder i form af vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi og geotermisk varme, og som direkte forbruges af elproducenten eller af en lejer i en udlejningsejendom, når anlægget er placeret i forbindelse med udlejningsejendommen og den udlejede ejendom udlejes af elproducenten.

Med det foreslåede stk. 3 vil virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, herunder også hybridbiler, kunne opnå tilbagebetaling af afgift for den elektricitet, der er forbrugt i ladestanderen, dog ikke udover, hvad der er trukket fra det kollektive elforsyningsnet, der er afgiftspålagt.

Dette vil ske ved, at virksomheden på timebasis kan sammenstille data om den mængde elektricitet, der er forbrugt af ladestanderen, med den mængde elektricitet, der er trukket fra det kollektive elforsyningsnet. Trækket fra det kollektive elforsyningsnet i den givne time skal således være forårsaget af forbrug fra ladestanderen, og tilbagebetalingen kan ikke overstige trækket fra det kollektive elforsyningsnet.

Hvis der f.eks. i en given time er forbrugt 10 kWh i ladestanderen, og der i samme time er trukket 5 kWh fra det kollektive elforsyningsnet, kan der ske tilbagebetaling for 5 kWh. Hvis der i stedet i en given time er forbrugt 10 kWh i ladestanderen, og der i samme time er trukket 15 kWh fra

det kollektive elforsyningsnet, kan der ske tilbagebetaling for 10 kWh.

Det afgørende er, at der på timebasis ikke sker tilbagebetaling på baggrund af en større mængde elektricitet, end der er afgiftspålagt.

Virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, har allerede adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, der forbruges af ladestanderen, idet det er et krav, at der sker en måling af den elektricitet, der anvendes til opladning af batterier til elbiler.

Virksomheden vil herudover skulle have adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, som kunden trækker fra det kollektive elforsyningsnet. Det vil virksomheden allerede have i dag, hvis virksomheden samtidig leverer elektricitet til kunden. Alternativt vil virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, skulle have en tredjeparts-adgang til ElOverblik med fuldmagt fra kunden til forbruget fra det kollektive net. Mulighed for en sådan adgang findes allerede i dag, f.eks. ved brug af apps, hvor forbrugerne kan følge deres elforbrug via f.eks. mobiltelefonen.

Det foreslåede stk. 3 vil derfor medføre, at virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, herunder også hybridbiler, også vil kunne få tilbagebetaling af afgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til elbiler bortset fra 0,4 øre pr. kWh, når deres kunder samtidig har egenproduktion af elektricitet fra et elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c.

Det foreslås herefter at indsætte § 11 g, stk. 4, i elafgiftsloven om, at som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 3 skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere med angivelse af den adresse, som ladestanderen er tilknyttet, samt opgørelser af målinger af det afgiftspligtige elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet, og med angivelse af aftagenummeret. Oplysninger efter 1. pkt. skal opbevares i 5 år efter regnskabsårets afslutning.

Skatteforvaltningens kontrol vil efter den foreslåede bestemmelse følge Skatteforvaltningens almindelige principper og regler.

Skatteforvaltningen vil under et kontrolbesøg kunne anmode om dokumentation med henblik på en gennemgang heraf. I sager, hvor Skatteforvaltningen ikke tager på udgående kontrol, vil Skatteforvaltningen kunne anmode om, at materialet eller oplysningerne bliver indsendt med henblik på kontrolgennemgangen. En anmodning vil skulle indeholde en frist, der giver behørig tid til at fremskaffe og indsende materialet for den, der er genstand for kontrollen. Fristens længde vil bero på anmodningens indhold og omfanget af det materiale eller de konkrete oplysninger, Skatteforvaltningen anmoder om.

Skatteforvaltningen vil så vidt muligt skulle konkretisere sin anmodning om materiale, og det vil være en forudsætning, at der hos Skatteforvaltningen er en konkret formodning for, at det materiale, der anmodes om, vil have betydning for kontrollen.

En virksomhed vil derfor efter anmodning fra Skatteforvaltningen skulle indsende alt relevant og specificeret materiale i form af opgørelser af målinger af ladestanderens elforbrug og den adresse, som ladestanderen er tilknyttet. Med angivelse af det specifikke aftagenummer vil der endvidere skulle fremlægges opgørelser af målinger af det afgiftspligtige elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet.

Manglende eller utilstrækkelig dokumentation vil medføre, at virksomheden ikke kan få tilbagebetalt elafgiften efter den foreslåede § 11 g, stk. 3.

Forslaget om, at disse oplysninger skal opbevares i 5 år efter regnskabsårets afslutning, svarer til det, der følger af § 12 i lov om bogføring. Det følger heraf, at virksomheder på betryggende vis skal opbevare regnskabsmateriale i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Skatteforvaltningen vil have adgang til at foretage effektive kontroller.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Af CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 1 og 2, fremgår afgiftssatserne for afgiftspligtige energiprodukter. Afgiftssatserne er fastlagt på grundlag af energiprodukternes udledning ved afbrænding og er balanceret omkring en afgiftssats pr. ton CO₂ for varerne ved dagtemperatur.

Det fremgår af § 2, stk. 3, 1. pkt., at af en blanding af de i stk. 1 nævnte produkter eller disse produkter og andre varer svares der afgift af hele blandingen efter satsen på det produkt, der har den højeste afgiftssats efter denne lov, såfremt blandingen er anvendelig til fyringsformål eller som drivmiddel i motorkøretøjer. Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, 2. pkt., at der ikke skal svares afgift af andelen af biobrændstoffer, som anvendes som motorbrændstof.

Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, at bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, er biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, fritaget for afgift. Biobrændstoffer er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse.

Biobrændstoffer, der anvendes til andre formål end som motorbrændstof, er derimod ikke fritaget for afgift.

Det foreslås at nyaffatte CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3,

hvorefter biobrændstoffer, som er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse, er fritaget for afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16.

Den foreslåede ændring vil medføre, at biobrændstoffer fritages for CO₂-afgift, uden at anvendelsen af biobrændstoffet har betydning for afgiftsfritagelsen. Biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof i ren form, vil således fortsat være afgiftsfritaget, men fritagelsen vil også gælde for alle øvrige anvendelser af f.eks. rene biobrændstoffer, der anvendes til rumvarme eller proces.

Forslaget vil betyde, at rene biobrændstoffer vil blive afgiftsfritaget for CO₂-afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, uanset om det vil blive anvendt som f.eks. motorbrændstof eller til rumvarme eller procesformål. Det vil sige at biogas, der er omfattet af metanafgiften, fortsat ikke fritages for afgift. Der vil af blandinger, hvori der indgår biobrændstoffer, fortsat skulle svares afgift af hele blandingen efter satsen på det produkt, der har den højeste afgiftssats, medmindre der er tale om motorbrændstoffer, jf. § 2, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Det følger af § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, i registreringsafgiftsloven, at køretøjer, som omhandlet i lovens § 5 a, stk. 1, der af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, eventuelt med reduceret sædetal, anvendes til befordring af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder, er fritaget for registreringsafgift. Køretøjerne kan ud over kørsel som nævnt i 1. pkt. benyttes til andre formål, der er i institutionens interesse. Køretøjerne kan have flere institutioner som brugere.

Der kan opnås afgiftsfritagelse for busser, som anvendes til befordring af institutionernes beboere, uanset om beboerne kan betragtes som ældre. Hvis der er tale om befordring af hjemmeboende, er det derimod et krav for afgiftsfritagelsen, at de pågældende er ældre.

Det foreslås i registreringsafgiftslovens § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, 1. pkt., at »hjemmeboende ældre« ændres til »andre«.

Den foreslåede ændring indebærer, at det ikke er en betingelse for afgiftsfritagelsen af institutioners busser efter registreringsafgiftslovens § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, at hjemmeboende, som befordres til aktiviteter på institutionen, kan betragtes som ældre.

Efter den gældende bestemmelse kan der opnås afgiftsfritagelse for busser, som anvendes til befordring af institutionernes beboere, uanset om beboerne kan betragtes som ældre, mens det for hjemmeboende er et krav, at de er ældre.

Ændringen af bestemmelsen foreslås, idet forskelsbehandlingen af ældre og ikke-ældre hjemmeboende forekommer uhensigtsmæssig og ubegrundet.

Forskelsbehandlingen betyder reelt, at en institution ud fra et økonomisk synspunkt vil have være sværere ved at lade en gruppe af sine visiterede borgere deltage i institutionens aktiviteter, hvis disse aktiviteter kræver transport med bus, fordi bussen ikke vil kunne registreres afgiftsfrit.

Herudover kan det naturligvis give anledning til tvivl i forhold til, hvornår en beboer er "ældre", idet dette begreb ikke er defineret nærmere.

Derfor foreslås det at ændre reglerne, så institutioner som nævnt i bestemmelsen afgiftsfrit kan købe en institutionsbus med henblik på befordring af hjemmeboende, som er visiteret til aktiviteter på de nævnte institutioner, uanset hvor gamle de hjemmeboende er. Afgiftsfrie institutionsbusser kan således anvendes til befordring af alle hjemmeboende borgere, så længe de pågældende er visiteret til aktiviteter på institutionen.

Med den foreslåede ændring, hvor "hjemmeboende ældre" ændres til "andre", vil det ikke længere være et krav, at de pågældende borgere, som er visiteret til aktiviteter, skal kunne betegnes som hjemmeboende eller ældre, for at busserne kan registreres afgiftsfrit.

Det vil fortsat være en betingelse for afgiftsfritagelse, at de pågældende, som befordres, er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder.

Den foreslåede ændring vil medføre, at afgiftsfrie institutionsbusser ikke alene kan anvendes til at befordre institutionens beboere og ældre hjemmeboende, men alle borgere, der er visiterede til aktiviteter på institutionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Det følger af brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service eller barnets lov kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift.

Det er efter bestemmelsen i § 7, stk. 1, en betingelse for afgiftsfritagelsen, at der er tale om en benzindreven bil. Er der tale om en dieseldreven bil, betales der udligningsafgift.

Det foreslås at ændre brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, 1. pkt., så »hvis bilen er benzindreven« udgår.

Den foreslåede ændring vil betyde, at der fremover også vil kunne opnås afgiftsfritagelse efter brændstofforbrugsafgiftsloven, når den bil, som der er opnået støtte til erhvervelse af efter servicelovens § 114 eller efter barnets lov, er et nul-emissionskøretøj.

Afgiftsfritagelsen angår såvel grøn ejerafgift efter brændstofforbrugsafgiftslovens § 3 og CO₂-ejerafgift efter lovens § 3 c.

Ændringen foreslås med henblik på, at der ikke skabes incitament til at købe en fossildreven bil frem for en elbil i de nævnte situationer.

Det bemærkes, at hvis bilen er dieseldreven, vil der stadig skulle betales udligningsafgift i henhold til de satser, som fremgår af brændstofforbrugsafgiftslovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service eller barnets lov kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift.

Efter bestemmelsens andet punktum betales der således udligningsafgift for dieselmotorer efter de satser, som fremgår under lovens § 3, stk. 1, B eller § 3 c, stk. 1, A.

Som konsekvens af lovforslagets § 4, nr. 1, foreslås det, at der i brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »betales« »dog«.

Med den foreslåede ændring tydeliggøres det, at afgiftsfritagelsen efter bestemmelsens 1. pkt. omfatter alle biler, dog således at der for dieseldrevne biler fortsat betales afgift efter de i brændstofforbrugsafgiftslovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1

Det følger af § 17, stk. 2, i lov om registrering af køretøjer, at skatteministeren kan fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger for offentlige myndigheder og for en række virksomhedstyper. Efter § 17, stk. 2, nr. 1, kan der fastsættes regler om terminaladgang for forsikringsvirksomheder, der forsikrer køretøjer.

Skatteministeren kan fastsætte, at de forskellige virksomhedstyper m.v., som er omfattet af § 17, stk. 2, nr. 1-10, og som dermed har terminaladgang, har adgang til oplysninger i registeret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger.

Organisationer, som takserer skader på motorkøretøjer på vegne af forsikringsvirksomheder, har efter de gældende regler ikke terminaladgang til Køretøjsregistret.

Det foreslås i § 17, stk. 2, nr. 1, i lov om registrering af køretøjer, at efter »køretøjer« indskrives », og organisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader«.

Efter den foreslåede ændring får organisationer, som på vegne af forsikringsselskaber takserer skader på motorkøretøjer, terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret. Som eksempel på en sådan organisation kan nævnes Taksatorringen.

Med forslaget foreslås det at skabe en hjemmel i § 17, stk. 2, til, at skatteministeren kan fastsætte regler om terminaladgang for organisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader, til oplysninger i Køretøjsregistret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger.

Skatteforvaltningen vil på baggrund af disse regler også kunne indgå aftaler om terminaladgang til Køretøjsregisteret (tilslutningsaftaler) med taksatororganisationer vedrørende oplysninger om ejer- og brugerforhold.

Det afgørende for, om en taksatororganisation kan opnå terminaladgang efter bestemmelsen, er, at organisationen ved anvendelse af egne taksatorer varetager opgaven med taksering af skader på motorkøretøjer for forsikringsvirksomheder, og at organisationen ikke videregiver de oplysninger, som indhentes fra Køretøjsregistret, til nogen udenfor organisationen, som ikke selv har terminaladgang til de pågældende oplysninger.

Ændringen foreslås, idet flere forsikringsvirksomheder benytter sig af at få en fælles taksatororganisation til at opgøre og takserer skader på motorkøretøjer, som er forsikret i virksomheden. Taksatororganisationen vil have forsikringsvirksomheder som medlemmer og vil have egne taksatorer ansat, og forsikringsvirksomhederne har på den måde gennem deres medlemskab af organisationen mulighed for at deles om taksatorerne, som er ansat i organisationen.

For mindre forsikringsvirksomheder kan det være økonomisk fordelagtigt at benytte sig af ekstern bistand til opgørelse og taksering af skader på køretøjer, og for nogle kan det endog være nødvendigt for at virksomheden har mulighed for at konkurrere med større forsikringsvirksomheder på markedet. Taksatororganisationer kan derved give mindre forsikringsvirksomheder mulighed for at udbyde forsikringer af motorkøretøjer i en større del af landet og bidrager til at øge konkurrencen og udbuddet på området.

Hjemlen omfatter både udlevering af oplysninger om fysi-

ske og juridiske personer. Det bemærkes, at oplysningerne i Køretøjsregistret er omfattet af den særlige tavshedspligt i skatteforvaltningslovens § 17.

Udlevering vil for så vidt angår oplysninger om privatpersoner ske inden for rammerne af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen.

Ligesom for de øvrige virksomheder m.v. omfattet af § 17, stk. 2, kan skatteministeren fastsætte, hvilke bestemte oplysninger taksatororganisationer vil have adgang til.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af § 17, stk. 2, i lov om registrering af køretøjer, at skatteministeren kan fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger for offentlige myndigheder og for en række virksomhedstyper.

Efter § 17, stk. 2, nr. 10, kan der fastsættes regler om terminaladgang for øvrige virksomheder, som i varigt og ikke uvæsentligt omfang har behov for sådanne oplysninger for at kunne udføre deres hvern.

Det foreslås i § 17, stk. 2, nr. 10, i lov om registrering af køretøjer, at efter »virksomheder« indskrives »m.v.«.

Med forslaget skabes der hjemmel til, at skatteministeren efter § 17, stk. 2, nr. 10, i lov om registrering af køretøjer, kan fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret for også andre juridiske personer end virksomheder, som i varigt og ikke uvæsentligt omfang har behov for sådanne oplysninger for at kunne udføre deres hvern.

Bestemmelsen vil herefter omfatte alle typer juridiske personer, idet det afgørende vil være, at den juridiske person har et varigt og ikke uvæsentligt behov for oplysningerne for at kunne udføre sit hvern. De juridiske personer kan f.eks. være foreninger eller organisationer.

Forslaget ændrer ikke ved, at terminaladgangen for de juridiske personer vil angå oplysninger i Køretøjsregistret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger.

Udlevering vil for så vidt angår oplysninger om privatpersoner ske inden for rammerne af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Til nr. 1

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., at emballager, der er omfattet af det obligatoriske pant- og

retursystem, jf. bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, er fritaget for afgift. Det fremgår af emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 3. pkt., at fritagelsen ikke gælder for emballager, der har fået dispensation fra at være omfattet af pant- og retursystemet.

Bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer regulerer pant- og retursystemet. Pant- og retursystemet omfatter engangsemballager og genpåfyldelige emballager til bl.a. øl, mineralvand og blandinger af ikkealkoholdige drikkevarer med spiritus, jf. § 1, stk. 1, nr. 1-3, i bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer.

Bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer er dog ophævet den 1. juli 2019, jf. § 107, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 357 af 29. marts 2019 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer. Den gældende bekendtgørelse er nr. 606 af 23. maj 2025 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, som trådte i kraft den 1. juli 2025, jf. bekendtgørelsens § 117, stk. 1.

Det foreslås, at i emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer« til »regler om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer udstedt i medfør af § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, der følger af miljølovgivningen.

Skatteforvaltningen har administreret efter den til enhver tid gældende bekendtgørelse, og der er derfor ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 2, at beholdere, der er beregnet til at blive påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, eller er påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, er omfattet af afgiften i henholdsvis § 2, stk. 2, 4 eller 6. Afgiftssatsen afhænger af materialet, varegruppen efter § 1 og af rumindholdet.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 3.6.1 i de almindelige bemærkninger i lovforslaget.

Det foreslås, at der i emballageafgiftslovens § 2, stk. 2, 4 og 6, efter »udgør for beholdere« indsættes », jf. dog stk. 7,«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 6, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte et nyt stk. 7, hvorefter afgiften udgør 0 kr. pr. beholder i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 2, at beholdere, der er beregnet til at blive påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, eller er påfyldt varer omfattet af § 1, stk. 1, er omfattet af afgiften i henholdsvis § 2, stk. 2, 4 eller 6. Afgiftssatsen afhænger af materialet, varegruppen efter § 1 og af rumindholdet.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 3.6.1 i de almindelige bemærkninger i lovforslaget.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke som emballageafgiftslovens § 2, stk. 7.

Det foreslås i stk. 7, 1. pkt., at fra og med den 1. januar 2026 til og med 31. december 2027 udgør afgiften i medfør af § 2, stk. 2, 4 og 6, dog 0 kr. pr. stk.

Det foreslåede vil medføre, at den volumenbaserede emballageafgift, der fremgår af emballageafgiftslovens § 2, nedsættes til 0 kr. pr. beholder fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027. Den volumenbaserede afgift varierer i dag efter materiale, varegruppe og rumindhold og udgør mellem 0,06 kr. pr. beholder og 1,78 kr. pr. beholder.

Det foreslås i stk. 7, 2. pkt., at for denne periode skal de virksomheder, der er pligtige til at angive afgiften af varer nævnt i § 2, ikke foretage angivelse af denne afgift, og § 9 finder ikke anvendelse med hensyn til de varer, som denne afgift vedrører.

Da afgiften foreslås nedsat til 0 kr. i 2026 og 2027, vil der ikke være nogen afgift at angive over for Skatteforvaltningen, og det ville derfor ikke være nødvendigt for virksomhederne at skulle indgive en såkaldt 0-angivelse for denne periode. Derfor foreslås det, at det udtrykkeligt fastslås, at der ikke skal indgives angivelser for afregningsperioderne for de 2 år. Afregningsperioden er kalendermåneden, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslåede vil medføre, at der ikke skal foretages angivelse af den volumenbaserede emballageafgift for perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december

2027 som anført i bl.a. emballageafgiftslovens § 7 a, stk. 3 og § 10, og opkrævningslovens § 2, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslåede vil også medføre, at emballageafgiftslovens § 9 om regnskab ikke finder anvendelse for de virksomheder, for hvilke afgiften udgør 0 kr. pr. beholder i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027. Dette gælder for afregningsperioderne i 2026 og 2027.

Det foreslåede indebærer, at nedsættelsen til 0 kr. kun finder anvendelse for varer, hvor afgiftspligten indtræder i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027. Afgiftspligten indtræder ved udlevering af varer. Varer, der fremstilles i perioden, men først udleveres efter den 31. december 2027, omfattes derfor ikke af den foreslåede nedsættelse.

Hvis en virksomhed, der er omfattet af § 2 om den afgift, der foreslås at skulle være 0 kr. i 2026 og 2027, eksempelvis i december 2027 fremstiller afgiftspligtige varer eller modtager uberigtigede varer, der er omfattet af § 2, og som f.eks. først udleveres i 2028, hvormed afgiftspligten indtræder, skal virksomheden dog føre regnskab efter § 9 med hensyn til disse varer. Det skyldes, at den relevante afregningsperiode, hvor afgiftspligten indtræder, i så fald ligger i 2028.

Det foreslås i *stk. 7, 3. pkt.*, at virksomheden dog skal opføre en eventuel lagerbeholdning af disse varer pr. den 1. januar 2028.

Det foreslåede vil medføre, at virksomheder, for hvilke afgiften udgør 0 kr. pr. beholder i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027, skal opføre en eventuel lagerbeholdning af varerne den 1. januar 2028. Det foreslåede vil sikre, at Skatteforvaltningen bl.a. kan kontrollere, om afgiftsfritagelsen har været berettiget.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Til nr. 1

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., at der i visse tilfælde er pligt til at foretage måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding. Ifølge § 1, stk. 2, 2. pkt., skal NO₂-ækvivalenterne opgøres som den registrerede mængde i overensstemmelse med de målinger, der er nævnt i § 1, stk. 2, nr. 1-4.

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, at der er målepligt for energianlæg med en samlet indfyret nominel termisk indfyret effekt på 100 MW eller derover, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Det følger endvidere af bestemmelsen, at målingen af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften

ved forbrænding dog kan ske ved hjælp af en anden metode, der giver en tilsvarende sikkerhed for, at målingen af den udledte mængde af NO_x, regnet som NO₂-ækvivalenter bliver som ved AMS-målingen.

Det fremgår af bilag 6, afsnit A, punkt 1, i bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, at koncentrationerne af bl.a. NO_x fra fyringsanlæg med en nominel termisk effekt på 100 MW eller derover måles med kontinuerligt måleudstyr. Det fremgår endvidere af samme punkt, at hvor der ikke stilles krav om kontinuerlig måling, skal der kræves stikprøvemålinger mindst hver sjette måned. Som et alternativ kan der anvendes egnede bestemmelsesmetoder, som skal godkendes af godkendelsesmyndigheden, til at vurdere mængden af bl.a. NO_x, der i emissionen.

Bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg er dog ophævet den 7. januar 2013, jf. § 19, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1453 af 20. december 2012 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1940 af 4. oktober 2021 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, som trådte i kraft den 1. november 2021, jf. bekendtgørelsens § 24, stk. 1.

Det foreslås, at i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg« til »regler om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, der følger af miljølovgivningen.

Skatteforvaltningen har administreret efter den til enhver tid gældende bekendtgørelse, og der er derfor ikke tilset ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, at der er målepligt for affaldsforbrændingsanlæg, hvor der

er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald. Det følger endvidere af bestemmelsen, at målingen af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding dog kan ske ved hjælp af en anden metode, der giver en tilsvarende sikkerhed for, at målingen bliver som ved AMS-målingen.

Det fremgår af § 19, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald, at affaldsforbrændingsanlæg skal være forsynet med måleudstyr, der overvåger de i bekendtgørelsens bilag 4 nævnte relevante parametre, driftsbetingelser og massekoncentrationer. Det fremgår af bekendtgørelsens bilag 4, at der skal foretages emissionsmålinger i form af AMS-kontrol af bl.a. NO_x.

Bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald, er dog ophævet den 2. januar 2012, jf. § 24, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1356 af 21. december 2011 om anlæg, der forbrænder affald. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1271 af 21. november 2017 om anlæg, der forbrænder affald, som trådte i kraft den 1. januar 2018, jf. bekendtgørelsens § 47, stk. 1.

Det foreslås, at i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald« til »regler om anlæg, der forbrænder affald udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om anlæg, der forbrænder affald, er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om anlæg, der forbrænder affald, der følger af miljølovgivningen.

Skatteforvaltningen har administreret efter den til enhver tid gældende bekendtgørelse, og der er derfor ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, at i den afgiftspligtige mængde opgjort efter lovens § 6 fradrages 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

Det fremgår ligeledes af §§ 3-6 i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, at oplagingsanlæg på terminaler, udstyr til påfyldning og tømning af mobile beholdere på terminaler, mobile beholdere samt påfyldnings- og oplagingsanlæg på servicestationer skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter i bekendtgørelsens bilag 2-5.

Det foreslås, at i kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, ændres »bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, der følger af miljølovgivningen.

Skatteforvaltningen har administreret efter den til enhver tid gældende bekendtgørelse, og der er derfor ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Til nr. 1

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 5, at biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type affald, er fritaget for afgift.

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 6, at biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type af affald, er fritaget for afgift.

Miljøministeriets bekendtgørelse om biomasseaffald nr. 1224 af 4. oktober 2023 indeholder i bilag 1 en liste over affald omfattet af bekendtgørelsen, som dermed er fritaget

for afgift efter kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1.

Det fremgår af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, at biomasseaffald, der er omfattet af bekendtgørelsens bilag 1, kan forbrændes i kraft- eller varmeproducerende anlæg, der er indrettet til fyring med fast brændsel, eller afsættes til forbrænding i sådanne anlæg.

Bilag 1 er en liste over biomasseaffald, der er omfattet af bekendtgørelsen, og som dermed er fritaget for afgift efter kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1. Omfattet af bilag 1, og som dermed er defineret som biomasseaffald, er f.eks. råtræ, herunder grene, stød, rødder og andet vedmateriale (herunder bl.a. vinstokke), bark, skovflis og ubehandlet savværksflis.

Bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald er dog ophævet den 1. januar 2025, jf. § 10, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1258 af 27. november 2024 om biomasseaffald, der er trådt i kraft den 1. januar 2025.

Det foreslås, at i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse 1224 af 4. oktober 2023« til »regler om biomasseaffald, som er udstedt i medfør af § 44, stk. 1, og § 46 a, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at henvisningerne i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, ændres, så bestemmelserne vil henvise til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 44, stk. 1, og § 46 a, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om biomasseaffald er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om biomasseaffald, der følger af miljølovgivningen.

Skatteforvaltningen har administreret efter den til enhver tid gældende bekendtgørelse, og der er derfor ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 1. pkt., jf. § 1, stk. 1, nr. 6, at fiberfraktioner, der fremkommer efter afgangning og separering af husdyrgødning, er fritaget for afgift. Det fremgår af § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., at for at være omfattet skal afgangningen ske i et husdyrgødningsbaseret biogasanlæg i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål.

Det fremgår af § 6, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til

jordbrugsformål, at affald, der skal anvendes til jordbrugsformål eller tilføres husdyrgødningsbaserede biogas- eller forarbejdningsanlæg, skal overholde grænseværdierne i bekendtgørelsens bilag 2 og ikke må indeholde væsentlige mængder af andre miljøskadelige stoffer. Det fremgår af § 6, stk. 1, 2. pkt., at affaldet skal være prøvetaget og analyseret i henhold til bekendtgørelsens §§ 7, 8, 15 eller 16.

Bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål er dog ophævet den 1. august 2017, jf. § 34, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 843 af 23. juni 2017 om anvendelse af affald til jordbrugsformål. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1001 af 27. juni 2018 om anvendelse af affald til jordbrugsformål, som trådte i kraft den 1. august 2018, jf. bekendtgørelsens § 32, stk. 1.

Det foreslås, at i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål« til »regler om anvendelse af affald til jordbrugsformål udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om anvendelse af affald til jordbrugsformål er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt. henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om anvendelse af affald til jordbrugsformål, der følger af miljølovgivningen.

Skatteforvaltningen har administreret efter den til enhver tid gældende bekendtgørelse, og der er derfor ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Til nr. 1

Det fremgår af mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, at i den afgiftspligtige mængde efter mineralolieafgiftslovens § 7, stk. 1 og 2, fradrages 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

Det fremgår af § 6 i bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, at oplagringsanlæg på terminaler, udstyr til påfyldning og tømning af mobile beholdere på

terminaler, mobile beholdere samt påfyldnings- og oplagingsanlæg på servicestationer skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter, der fremgår af bekendtgørelsens bilag 2-5.

Bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er dog ophævet den 31. december 2015, jf. § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin. Den gældende bekendtgørelse er bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015, som trådte i kraft den 31. december 2015, jf. bekendtgørelsens § 11, stk. 1.

Det foreslås, at i mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, ændres »bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, der følger af miljølovgivningen.

Skatteforvaltningen har administreret efter den til enhver tid gældende bekendtgørelse, og der er derfor ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Der betales afgift af mineralolieprodukter m.v. efter de satter, der fremgår af mineralolieafgiftslovens § 1, stk. 1.

Efter mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 1, kan momsregistrerede virksomheder få tilbagebetalt mineralolieafgift, bortset fra afgiften af benzin, 1) af varer forbrugt i virksomheden, 2) af de varer, der er medgået til fremstilling af varme, der er forbrugt i virksomheden, og som er leveret særskilt til virksomheden fra et fjernvarmeværk eller anden varmeproducent registreret efter merværdiafgiftsloven, og 3) af de varer, der er medgået til fremstilling af kulde, der er forbrugt i virksomheden og leveret til virksomheden fra en kuldeproducent, der er registreret efter merværdiafgiftsloven.

Efter mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 2, sker tilbagebetalingen i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående moms for varer og varme.

Der ydes dog ingen tilbagebetaling af afgiften for varer, der anvendes som motorbrændstof, af varer nævnt i § 1, stk. 1, nr. 17 og 18, til aktiviteter nævnt i momslovens § 37, stk. 7 og 8, eller af varer, der direkte eller indirekte anvendes til fremstilling af varme eller kulde, herunder rumvarme, komfort køling eller varmt vand, som leveres fra virksomheden.

Der kan dog ske tilbagebetaling af afgiften af varme og varer, som anvendes til aktiviteter, der fremgår af mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 3-5.

Tilbagebetalingen reguleres nærmere i mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 6-19.

Efter § 11, stk. 16, skal virksomheden til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, der kan danne grundlag for opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet, jf. § 12, stk. 4, og § 14, stk. 4, og for, at varer, for hvilke der er ydet tilbagebetaling efter stk. 2, 1. pkt., ikke er anvendt som motorbrændstof.

Efter mineralolieafgiftslovens § 11 a, 1. pkt., nedsættes tilbagebetalingen efter § 11 med 4,5 kr. pr. GJ for forbrug, der ikke er omfattet af CO₂-afgiftsloven, eller hvoraf der kan opnås fuld godtgørelse efter CO₂-afgiftslovens § 9 a, stk. 1, 3 og 6, eller § 9 b, jf. dog § 11 d.

Efter § 11 a, 2. pkt., kan godtgørelsesberettigede vælge, at tilbagebetalingen efter 1. pkt. beregnes som en reduktion af afgiftsbetalingen med 4,5 kr. pr. GJ delt med afgiftssatsen i § 9, stk. 4, 2. pkt., ganget med 1 over 4,5.

Det følger af CO₂-afgiftslovens § 1, at der svares CO₂-afgift af varer, der er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, kulafgiftsloven og gasafgiftsloven, dog med en række undtagelser.

Omfattet af CO₂-afgift er varer, der er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, bortset fra bioolier m.v. og metanol omfattet af den nævnte lovs § 1, stk. 1, nr. 19 og 20, hvis metanolen ikke er af syntetisk oprindelse.

Omfattet af CO₂-afgift er varer, der er afgiftspligtige efter kulafgiftsloven og gasafgiftsloven, bortset fra gas omfattet af gasafgiftslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., der omfatter gas, der er fremstillet på basis af biomasse.

Det følger af CO₂-afgiftslovens § 1, stk. 2, at der desuden svares afgift af biogas, der anvendes som motorbrændstof i stationære stempelmotoranlæg med en indfyret effekt på over 1.000 kW. Denne afgift kaldes også metanafgiften.

Det fremgår af § 2, stk. 3, 1. pkt., at af en blanding af de i stk. 1 nævnte produkter eller disse produkter og andre varer svares der afgift af hele blandingen efter satsen på det produkt, der har den højeste afgiftssats efter denne lov, såfremt

blandingen er anvendelig til fyringsformål eller som drivmiddel i motorkøretøjer. Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, 2. pkt., at der ikke skal svares afgift af andelen af biobrændstoffer, som anvendes som motorbrændstof.

Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, at bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, er biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, fritaget for afgift. Biobrændstoffer er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse.

I nærværende lovforslags § 2 foreslås det, at afgiftsfritagelsen i § 7, stk. 3, også skal gælde biobrændstoffer anvendt til opvarmning.

Det foreslås i mineralolieafgiftslovens § 11 a, stk. 1, 1. pkt., at indsætte efter ”af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter,” ”der er fritaget for afgift efter § 7, stk. 3, i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter”.

Det foreslåede medfører, at tilbagebetalingen af afgift efter mineralolieafgiftslovens § 11 skal nedsættes med 4,5 kr. pr. GJ fra den 1. januar 2025 for forbrug, der ikke er omfattet af afgiftspligten efter CO₂-afgiftsloven, der er fritaget for afgift efter CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, eller, hvoraf der kan opnås godtgørelse efter CO₂-afgiftslovens § 9 a, stk. 1, 3 og 6, og § 9 b, jf. dog § 11 d.

Tilbagebetalingen skal dermed kun nedsættes for virksomheders forbrug, hvis energiproduktet, der forbruges, ikke er omfattet af afgiftspligten efter CO₂-afgiftsloven, der er fritaget for afgift efter CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, eller hvis CO₂-afgiften for forbruget af energiproduktet fuldt ud tilbagebetales efter CO₂-afgiftslovens § 9 a, stk. 1, 3 og 6, eller § 9 b.

Dette indebærer at tilbagebetalingen også vil skulle nedsættes ved brug af rene biobrændstoffer fritaget for CO₂-afgift efter § 7, stk. 3. Dermed sikres det, at EU's minimumssatser for energiprodukter overholdes i energiafgiftslovene for de energiprodukter, der er fritaget for CO₂-afgift. Rene biobrændstoffer til opvarmning, herunder proces, der som følge af lovforslagets § 2 vil kunne blive fritaget for CO₂-afgift efter § 7, stk. 3, vil være omfattet af mineralolieafgiftsloven og derfor foretages ændringen heri.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Til nr. 1

Det fremgår af svovlafgiftslovens § 8, stk. 1, at varer med et afgiftspligtigt svovlindhold, der leveres fra en registreret virksomhed, eller en virksomhed, der har bevilling til afgiftsgodtgørelse, jf. § 9, stk. 6, til de i toldlovens § 4 omhandlede diplomatiske repræsentationer, internationale insti-

tutioner m.v. og de hertil knyttede personer, er fritaget for afgift.

Det fremgår af svovlafgiftslovens § 9, stk. 7, 1. pkt., at virksomheder, der ikke er registreret af Skatteforvaltningen, kan meddeles bevilling til afgiftsgodtgørelse for leverancer af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold.

Med § 3, nr. 3, i lov nr. 1220 af 27. december 1996 blev der i svovlafgiftslovens § 9 efter stk. 4 indsat som nyt stykke:

»Stk. 5. Afgiften godtgøres af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold, der anvendes til færgedrift og til erhvervmæssig sejlads med andre fartøjer end de i § 8, stk. 2, nr. 2, nævnte, bortset fra lystfartøjer. Varerne kan i særlige tilfælde leveres uden afgift fra en registreret oplagshaver.«

Stk. 5-8 blev herefter stk. 6-9.

Henvisningen i § 8, stk. 1, blev ved nævnte lovændring ikke konsekvensændret, idet bestemmelsen fortsat henviser til § 9, stk. 6, frem for § 9, stk. 7.

Det foreslås, at i § 8, stk. 1, ændres »stk. 6« til »stk. 7«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at henvisningen i svovlafgiftslovens § 8, stk. 1, til bestemmelsen om bevilling til afgiftsgodtgørelse for leverancer af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold bliver korrekt. Den manglende konsekvensændring af henvisningen har ikke haft betydning for administrationen af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af svovlafgiftslovens § 9, stk. 9, 2. pkt., at skatteministeren kan fastsætte de nærmere regler for opgørelse og afregning af afgiften efter stk. 1 og 6.

Det fremgår af § 9, stk. 7, 2. pkt., i lov nr. 421 af 14. juni 1995 om afgift af svovl, at skatteministeren kan fastsætte de nærmere regler for opgørelse og afregning af afgiften efter stk. 1 og 5. Det fremgår af samme lovs § 9, stk. 5, at virksomheder, der ikke er registreret, af Skatteforvaltningen kan meddeles bevilling til afgiftsgodtgørelse for leverancer af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold i samme omfang som nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1-4.

Med § 8, nr. 7, i lov nr. 1102 af 20. december 1995 blev der i svovlafgiftslovens § 9 efter stk. 3 indsat som nyt stykke:

»Stk. 4. Virksomheder kan vælge at få godtgjort afgift efter stk. 1 på grundlag af det minimum for svovl, der er bundet i materialer. Virksomhederne skal anmelde minimumsindholdet i de enkelte materialer til de statslige told- og skattemyndigheder.«

Stk. 4-8 blev herefter stk. 5-9.

Med § 8, nr. 8, i samme lov blev henvisningen i § 9, stk. 7, der bliver til stk. 8, opdateret til stk. 6.

Med § 3, nr. 3, i lov nr. 1220 af 27. december 1996 blev der i svovlafgiftslovens § 9 efter stk. 4 indsat som nyt stykke:

»Stk. 5. Afgiften godtgøres af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold, der anvendes til færgedrift og til erhvervmæssig sejlads med andre fartøjer end de i § 8, stk. 2, nr. 2, nævnte, bortset fra lystfartøjer. Varerne kan i særlige tilfælde leveres uden afgift fra en registreret oplagshaver.«

Stk. 5-8 blev herefter stk. 6-9.

Henvisningen i § 9, stk. 9, 2. pkt., blev ved nævnte lovændring ikke konsekvensændret, idet bestemmelsen fortsat henviser til § 9, stk. 6, frem for § 9, stk. 7.

Det foreslås, at i svovlafgiftslovens § 9, stk. 9, 2. pkt., ændres »og 6« til »og 7«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at henvisningen i svovlafgiftslovens § 9, stk. 9, 2. pkt., til bestemmelsen om bevilling til afgiftsgodtgørelse for leverancer af varer med et afgiftspligtigt svovlindhold, vil blive korrekt. Den manglende konsekvensændring af henvisningen har ikke haft betydning for administrationen af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Til nr. 1

Det fremgår af § 21, stk. 1, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, at der ydes tilbagebetaling af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om afgift af elektricitet §§ 11, 11 a og 11 c.

Det fremgår af § 21, stk. 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, at tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i lov om afgift af elektricitet § 11, stk. 5, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet og varme. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer. Der ydes tilbagebetaling med virkning fra og med den 27. april 2010 og til og med den 31. december 2030.

Det fremgår af § 21, stk. 3, som affattet ved § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016 og ændret ved § 18 i lov nr. 1797 af 28. december 2023, at virksomheder, der benytter sig af tilbagebetalingsmuligheden i stk. 1, skal indberette

tilbagebetalingsbeløbet til told- og skatteforvaltningen, hvis det samlede beløb overstiger 100.000 euro i et kalenderår. Omregningen fra danske kroner til euro skal ske efter den kurs, der gælder den første arbejdsdag i oktober i det år, som indberetningen vedrører, og som offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet efter 1. pkt. skal ske pr. juridisk enhed.

Det fremgår af § 21, stk. 4, som affattet ved § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016 og ændret ved § 8 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, at skatteministeren fastsætter nærmere regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger indberettet efter stk. 3 og oplysninger om virksomhedens navn, virksomhedstype, cvr-nummer, størrelse og dato for tildeling. Skatteministeren fastsætter derudover nærmere regler om, at virksomheder ikke kan opnå tilbagebetaling efter stk. 1, når de ikke opfylder de til enhver tid gældende betingelser for at modtage statsstøtte.

Det foreslås, at § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 ophæves.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at det med lovforslagets § 1 foreslås at flytte reglerne i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 til elafgiftsloven, samtidigt med at ordningen udvides. Ophævelsen vil dermed ikke have indholdsmæssig betydning.

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 5, at indholdet af § 21, stk. 1 og 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 indsættes i en ny § 11 g i elafgiftsloven, og det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 2, at § 21, stk. 3 og 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, videreføres i elafgiftslovens § 11, stk. 11 og 12.

Det bemærkes endeligt, at § 21 med senere ændringer fortsat vil gælde for tilbagebetalinger til og med den 31. december 2025, jf. lovforslaget § 16, stk. 4, hvortil der henvises.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Til nr. 1

Med lov nr. 138 af 25. februar 2020 skete en omlægning af beskatningen af overskudsvarme. Lovens § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, indeholder en overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven.

Med § 3, nr. 2, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 blev der i kulafgiftslovens § 8, stk. 12, indsat 2.-9. pkt.

Med § 4, nr. 4, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 blev der i mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 13, tilsvarende indsat 2.-9. pkt.

Med de nye punkummer indførtes en overgangsordning, som gav virksomheder, der afsætter varme fra overskudsvarmeanlæg, der ikke er afgiftsfritagne for overskudsvarmeaf-

gift, mulighed for at anvende en fast beregningsmetode for afgiftsgodtgørelse. Med overgangsordningen kan nedsættelsen af tilbagebetalingen efter kulafgiftslovens § 8, stk. 8, henholdsvis mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9, hvorefter godtgørelse for energiafgifter nedsættes ved nyttiggørelse af varme, f.eks. til fjernvarme, fastsættes som svarende til den nedsættelse pr. GJ varme, som gennemsnitligt fandt anvendelse for virksomhedens leverancer af overskudsvarme fra det pågældende anlæg i perioden fra den 1. januar 2019 til den 31. december 2019. Hvis der ikke er foretaget leverancer i denne periode, kan anvendes den gennemsnitlige nedsættelse pr. GJ varme for et andet tidsrum i perioden fra den 1. januar 2020 til den 31. december 2020. Ordningen kan anvendes frem til og med den 31. december 2034.

Det fremgår af § 5 i lov nr. 138 af 25. februar 2020, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden, og at skatteministeren kan fastsætte, at dele af loven træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Begrundelsen for, at skatteministeren bemyndiges til at sætte lovens dele i kraft på forskellige tidspunkter, er, at der var fandtes behov for at gennemføre en dialog med Europa-Kommissionen om omlægningen af overskudsvarmeafgiften i henhold til EU's statsstøtteregler, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 82 som fremsat, side 431. Dialogen med Europa-Kommissionen kunne således nødvendiggøre en ændring af omlægningen, inden dette delelement kunne træde i kraft.

Det foreslås, at § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at reglerne om en overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren.

Forslaget har til formål at sikre, at bestemmelserne ikke kan sættes i kraft og vil sikre overensstemmelse med EU-retten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Til nr. 1

Det fremgår af § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, at »anvendelse, og« i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt., ændres til »anvendelse,«.

Ændringen havde baggrund i § 1, nr. 7, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, hvor det blev foreslået at indsætte nye numre efter nr. 3 i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1. De nye numre omhandler CO₂-afgiftsfritagelser for kvoteomfattet luftfart og søfart.

Det fremgår af § 9, stk. 4, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, at § 1, nr. 2, 3, 6, 7 og 10, sættes i kraft af skatteministe-

ren. Det følger af bemærkningerne til § 9, stk. 4, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, at CO₂-afgiftsfritagelserne for kvoteomfattet luftfart og søfart skal godkendes af Rådet efter energibeskatningsdirektivets artikel 19, og at det derfor foreslås, at skatteministeren kan fastsætte ikrafttræden for disse bestemmelser, hvilket forudsættes at ville ske, når en godkendelse foreligger, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 183 som fremsat, side 88. § 1, nr. 6, er ikke sat i kraft endnu.

Det blev ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024 i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, foreslået en tilsvarende ændring, som der blev foreslået i § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024.

Det fremgår af § 10, nr. 5, at efter § 22, stk. 3, i lov nr. 1489 af 10. december 2024 skal bestemmelsen sættes i kraft af skatteministeren. § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024 blev sat i kraft den 2. maj 2025 med virkning fra og med den 1. januar 2025.

Den ændring, der blev foreslået i § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, er altså allerede trådt i kraft ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024.

Det foreslås, at § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 ophæves.

Forslaget vil af ordensmæssige grunde sikre klarhed i lovgivningen, da ændringen vurderes overflødig.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ændringen ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren. Der er ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand med den foreslåede ændring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Med § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, ændres i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af bl.a. § 1, nr. 6, jf. § 9, stk. 4. Ændringen er ikke sat i kraft endnu.

Med lovforslagets § 13, nr. 1, foreslås det at ophæve § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024.

Det foreslås, at i § 9, stk. 4, udgår », 6«.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af dette lovforslags § 13, nr. 1. Den foreslåede medfører, at § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 ikke kan sættes i kraft af skatteministeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Til nr. 1

Det fremgår af § 2, nr. 1, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1, ændres »eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF« til », efter regler udstedt i medfør af kapitel 7 i lov om kemikalier, efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter«.

Ændringen indebærer, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (biocidforordningen) skal tilføjes til det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1.

Det fremgår af § 2, nr. 3, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1, ændres »eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF« til », efter regler udstedt i medfør af kapitel 7 i lov om kemikalier, efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter«.

Ændringen indebærer, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (biocidforordningen) skal tilføjes til det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1.

Det fremgår af § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 ophæves. Ved § 1, nr. 6, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 nyaffattes overskriften til kapitel 2 i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven. Ved § 1, nr. 7, nyaffattes § 7 i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven. Ved § 1, nr. 21, indsættes et nyt stk. 10 i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 27.

Det fremgår af § 4, stk. 2, 1. pkt., at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens §§ 2 og 3. Det fremgår af § 4, stk. 2, 2. pkt., at skatteministeren kan bestemme, at dele af §§ 2 og 3 træder i kraft på forskellige tidspunkter. § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 er ikke sat i kraft af skatteministeren.

Det følger af bemærkningerne til § 4, stk. 2, i lov nr. 277 af

19. marts 2013, at det er hensigten, at hvis lov nr. 594 af 18. juni 2012 om ændring af lov om afgift af bekæmpelsesmidler er trådt i kraft inden den 1. september 2013, vil § 2, nr. 1 og 3, og § 3 ikke blive sat i kraft og vil blive ophævet ved en senere lovændring, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

Lov nr. 594 af 18. juni 2012 trådte i kraft den 1. juli 2013 i medfør af § 1 i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013. Da lov nr. 594 af 18. juni 2012 trådte i kraft den 1. juli 2013, og dermed trådte i kraft før den 1. september 2013, har det, jf. bemærkningerne til § 4, stk. 2, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, været lovgivers hensigt at ophæve § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013.

Biocidforordningen fremgår i dag ikke af det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1. Bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1, hører under bekæmpelsesmiddelafgiftslovens kapitel 1. Det følger i dag af overskriften til kapitel 1, at kapitlet omhandler plantebeskyttelsesmidler. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der indsætter biocidforordningen i det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1.

Biocidforordningen fremgår i dag af det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1. Biocidforordningen blev indsat i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1, i medfør af § 1, nr. 7, i lov nr. 594 af 18. juni 2012. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der indsætter biocidforordningen i det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1.

Det følger af bemærkningerne til § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det er hensigten med bestemmelsen at ophæve § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012, fordi disse bestemmelser ændrer nogle bestemmelser i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven, som også ændres ved § 2, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30. Der er således tale om, at de samme bestemmelser i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven ændres to gange, men med forskellig indhold.

§ 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 blev sat i kraft den 1. juli 2013 i medfør af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013, og § 2, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 277 af 19. marts 2013 blev sat i kraft den 1. september 2013 i medfør af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der ophæver § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012, da bestemmelsen ikke vil kunne sættes i kraft, eftersom den har været i kraft.

Det foreslås, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Med § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, ændres i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1, og § 7, stk. 1, og i § 1 i lov nr. 594 af 18. juni 2012. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af bl.a. § 2, nr. 1 og 3, § 3, jf. § 4, stk. 2. Ændringerne er ikke sat i kraft endnu.

Med lovforslagets § 14, nr. 1, foreslås det at ophæve § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013.

Det foreslås, at i § 4, stk. 2, 1. pkt., ændres »§§ 2 og 3« til »§ 2, nr. 2, 4 og 5«, og i 2. pkt., ændres »§§ 2 og 3« til »§ 2, nr. 2, 4 og 5,«.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af dette lovforslags § 14, nr. 1. Det foreslåede medfører, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ikke kan sættes i kraft af skatteministeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Til nr. 1

Af lov nr. 2606 af 28. december 2021 fremgår to forskellige affattelser af gasafgiftslovens § 10, stk. 9, kulafgiftslovens § 8, stk. 8, og mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9. Den ene affattelse fremgår af § 2, nr. 1, § 3, nr. 1, og § 4, nr. 1, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og trådte i kraft den 1. januar 2022, jf. lovens § 7, stk. 1. Den anden affattelse, som ikke er trådt i kraft, fremgår af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021. Denne affattelse skal sættes i kraft af skatteministeren i medfør af lovens § 7, stk. 3.

Den affattelse, der trådte i kraft den 1. januar 2022, indebærer en afgiftsfritagelse for ekstern overskudsvarme, der leveres af virksomheder, der indgår i energieffektiviseringsordningen for overskudsvarme efter kapitel 4 a i lov om varmforsyning.

Den affattelse, der ikke er sat i kraft, indeholder også en afgiftsfritagelse for ekstern overskudsvarme, der leveres af virksomheder, der indgår i energieffektiviseringsordningen for overskudsvarme efter kapitel 4 a i lov om varmforsyning. Derudover indeholder affattelsen en mulighed for, at den formelle indbetaler af overskudsvarmeafgiften skal kunne ændres fra virksomheden til varmforsyningsselskabet, hvis der foreligger en aftale mellem parterne om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, og at leverancen ydes vederlagsfrit.

Bestemmelserne om, at varmforsyningsselskabet kunne overtage indbetalingen af overskudsvarmeafgiften, blev op-

rindeligt vedtaget ved lov nr. 138 af 25. februar 2020 og senere justeret ved lov nr. 2606 af 28. december 2021.

Det fremgår af § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2. Ifølge bemærkningerne til § 7, stk. 3, er begrundelsen for, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden, at ikrafttræden kræver en systemmæssig understøttelse, der ikke kan tilvejebringes inden lovens ikrafttræden, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 60 som fremsat, side 46. Bestemmelserne er ikke sat i kraft endnu.

Det foreslås, at § 2, nr. 2, § 3, nr. 2 og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at reglerne om, at den formelle indbetaler af overskudsvarmeafgiften skal kunne ændres fra virksomheden til varmforsyningsselskabet, i gasafgiftsloven, kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven, ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren.

Fra den 1. januar 2021 skulle virksomheder ikke længere betale overskudsvarmeafgift på elbaseret overskudsvarme fra f.eks. datacentre, produktionsmaskiner m.m., som udnyttes til ikke procesformål. Dette var hovedformålet med at indføre en bestemmelse om, at indbetaler af overskudsvarmeafgiften skulle kunne ændres til varmforsyningsselskabet. Efter vedtagelse af lov nr. 2606 af 28. december 2021 har der ikke været efterspørgsel fra aktører for at lade denne bestemmelse træde i kraft.

Reglerne vurderes således ikke længere at være relevante, da deres oprindelige formål er bortfaldet, og der ikke har været efterspørgsel efter ordningen i praksis.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Med § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 nyaffattes gasafgiftslovens § 10, stk. 9, kulafgiftslovens § 8, stk. 8, og mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, jf. § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021. Bestemmelserne er ikke sat i kraft endnu.

Med lovforslagets § 15, nr. 1, foreslås det at ophæve § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021.

Det foreslås, at § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 ophæves.

Det medfører, at § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren.

Skatteforvaltningen har administreret efter den til enhver

tid gældende bekendtgørelse, og der er derfor ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2026.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 1, 3 og 4, har virkning fra og med den 1. januar 2023. Det vil medføre, at virksomheder, der har betalt afgift af kørestrøm anvendt i eltog til gods-transport eller en kombination heraf, og som ikke tidligere har haft mulighed for at søge godtgørelse for denne afgift på grund af manglende momsregistrering, kan anmode om godtgørelse for årene 2023, 2024 og 2025.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre overensstemmelse med EU-retten, idet det vurderes tvivlsomt, om gældende ret er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. Muligheden for at kunne søge godtgørelse 3 år tilbage i tid foreslås under hensyn til den almindelige praksis for frister ved fastsættelse af afgiftstilsvær og godtgørelse af afgift, som følger af skatteforvaltningslovens § 31.

Det foreslås i *stk. 3*, at ansøgninger om godtgørelse efter § 1, nr. 3 og 4, for årene 2023, 2024 og 2025 skal være modtaget af Skatteforvaltningen senest den 31. juli 2026.

Det er ikke en betingelse for godtgørelse for årene 2023, 2024 og 2025, at virksomheden har haft et cvr- eller SE-nummer i de pågældende år. Det er heller ikke en betingelse, at kravet i elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 3. pkt., om oplysning af forbrugerens cvr- eller SE-nummer på købsaftalen og fakturaer er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 11 ikke finder anvendelse for

tilbagebetaling af afgift for perioden til og med den 31. december 2025. For sådanne tilbagebetalinger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at reglerne i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 fortsat vil finde anvendelse for den i bestemmelsen omhandlede tilbagebetaling til og med den 31. december 2025.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget i lovforslagets § 1, hvorved det foreslås at flytte reglerne i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 til elafgiftsloven med virkning fra og med den 1. januar 2026, samtidig med at ordningen udvides.

Af ordensmæssige grunde foreslås det i *stk. 5*, at regler udstedt i medfør af § 21, stk. 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer, som affattet ved § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, og som ændret ved § 8 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 11, stk. 12, i lov om afgift af elektricitet, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2.

Bekendtgørelse nr. 578 af 28. maj 2024 om efterlevelse af regler for tildeling af statsstøtte på skatteområdet er bl.a. udstedt i medfør af § 21, stk. 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 som ændret ved lov nr. 1558 af 13. december 2016 og lov nr. 331 af 30. marts 2019.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 7. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Ved udlevering af afgiftspligtig elektricitet skal fakturaen fra en registreret virksomhed indeholde oplysning om udstedelsesdato, leverandørens navn, købers navn og adresse og afgiftens størrelse, herunder med separat oplysning for udleveret elektricitet omfattet af et særligt afgiftsforhold, jf. § 9, stk. 1. Ved salg af afgiftspligtig elektricitet fra en elhandelsvirksomhed skal der udstedes en faktura, som indeholder oplysninger om udstedelsesdato, sælgers navn og adresse, varemottagers navn, leveringssted, aftagenummer og afgiftens størrelse pr. aftagenummer. Ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet til virksomheder registreret efter momsloven skal fakturaen tillige indeholde oplysning om cvr- eller SE-nummer for momsregistreringen, og ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet i form af kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, skal fakturaen tillige indeholde oplysning om cvr- eller SE-nummer for forbrugeren af kørestrømmen. Ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet, som er nævnt i 3. pkt., eller til den, der udsteder en faktura efter 6. pkt., må fakturaen ikke påføres oplysning om afgiftsbeløb for en forbrugsperiode, før en registreret virksomhed har udstedt en faktura, som omfatter afgiftsbeløbet for perioden, bortset fra afgiftsbeløb, som er oplyst i datahubben i måneden efter forbrugsperioden, når afgiftsbeløbet vil være omfattet af en faktura fra en registreret virksomhed senere på måneden. Elhandelsvirksomheden kan dog ved den endelige fakturering for forbrugsperioden fakturere et andet afgiftsbeløb, når det er beregnet på baggrund af en måleraflæsning for perioden, som er oplyst i datahubben. Finder salg af afgiftspligtig elektricitet sted fra andre end elhandelsvirksomheder, skal sælgeren, hvis køberen er registreret efter momsloven, eller hvis elektriciteten anvendes som kørestrøm til personbefordring med eltog, udstede en faktura med oplysning om udstedelsesdato, sælgers navn og adresse, varemottagers navn, leveringssted og afgiftens størrelse samt cvr- eller SE-nummer for momsregistreringen eller for forbrugeren af kørestrømmen. Afgiftsbeløbet må ikke faktureres, før sælgeren af elektricitet har modtaget en faktura med afgiftsbeløbet. Afgiftens størrelse, jf. 2. og 6. pkt., skal fremgå med den samlede afgift og afgiften opdelt i den del af den samlede andel, som udgør minimumsafgiften efter § 11 c, stk. 1, og den del af den samlede andel, som udgør den samlede afgift uden minimumsafgiften efter

§ 1

I lov om afgift af elektricitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 1284 af 3. november 2023, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 687 af 8. juni 2017 og § 4 i lov nr. 1797 af 28. december 2023 og senest ved § 6 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 3, 3. og 6. pkt., indsættes efter »personbefordring«: », godstransport eller en kombination heraf«.

§ 11 c, stk. 1. Ved konstateret tyveri af elektricitet fra en registreret virksomhed udsteder den registrerede virksomhed en afgiftsopkrævning for forbruget af elektricitet til den erstatningsansvarlige.

Stk. 4-6. ---

§ 11. ---

Stk. 2-10. ---

Stk. 11. Virksomheder, der benytter sig af tilbagebetalingsmulighederne i stk. 6 og 7, skal for den enkelte ordning indberette tilbagebetalingsbeløbet til told- og skatteforvaltningen, hvis det samlede beløb for den enkelte ordning overstiger 100.000 euro i et kalenderår. Omregningen fra danske kroner til euro skal ske efter den kurs, der gælder den første arbejdsdag i oktober i det år, som indberetningen vedrører, og som offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Ved opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet i stk. 6 og 7 tillægges tilbagebetalingsbeløbet efter de tilsvarende bestemmelser i § 7, stk. 6 og 7, og § 7 b, stk. 1-4, i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, § 8, stk. 4 og 5, og § 8 a, stk. 1-4, i lov om afgift af naturgas og bygas m.v., § 9, stk. 4 og 5, og § 9 a, stk. 1-4, i lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. og § 7, stk. 3 og 4, og § 7 b, stk. 1-4, i lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. Opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet efter 1.-3. pkt. skal ske pr. juridisk enhed.

Stk. 12. Skatteministeren fastsætter nærmere regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger indberettet efter stk. 11 og oplysninger om virksomhedens navn, virksomhedstype, cvr-nummer, størrelse og dato for tilde-ling. Skatteministeren fastsætter derudover nærmere regler om, at virksomheder ikke kan opnå tilbagebetaling efter stk. 6 og 7, når de ikke opfylder de til enhver tid gældende betingelser for at modtage statsstøtte.

§ 11 b. ---

Stk. 2. Afgiften godtgøres af kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring. § 11 c, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på afgiftsgodtgørelsen. Godtgørelsen er betinget af,

- 1) at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, med angivelse af forbrugers cvr- eller SE- nummer, og
- 2) at fakturaer vedrørende de aftalte leverancer af elektricitet indeholder oplysning om forbrugers aktuelle cvr- eller SE-nummer.

Stk. 3-10. ---

2. I § 11, stk. 11, 1. pkt., og stk. 12, 2. pkt., indsættes efter »stk. 6 og 7«: »og § 11 g, stk. 1 og 3«, og i stk. 11, 3. pkt., indsættes efter »i stk. 6 og 7«: »og § 11 g, stk. 1 og 3,«.

3. I § 11 b, stk. 2, 1. pkt., og stk. 2, nr. 1, indsættes efter »personbefordring«: », godstransport eller en kombination heraf«.

4. I § 11 b indsættes som stk. 11 og 12:

»Stk. 11. Virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal have en bevilling for at få godtgørelse efter stk. 2 og kan anmode told- og skatteforvaltningen herom.

Stk. 12. Til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 2 skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. § 11 a, stk. 9.«

§ 11 f. ---

§ 7. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, er biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, fritaget for afgift. Biobrændstoffer er flydende eller gasformige brændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, fremstillet på grundlag af biomasse.

Stk. 4-10. ---

§ 2. Fritaget for afgift er:

1)-6) ---

- 7) køretøjer, som omhandlet i § 5 a, stk. 1, der
a) af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, even-

5. Efter § 11 f indsættes:

»§ 11 g. Der ydes tilbagebetaling af afgiften af den afgiftspligtige elektricitet, der af virksomheden er forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med §§ 11, 11 a og 11 c.

Stk. 2. Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i § 11, stk. 5. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere og på batteriskiftestationer.

Stk. 3. For ladestandere, der forsynes med elektricitet fra det kollektive elforsyningsnet og fra et elproduktionsanlæg efter § 2, stk. 1, litra c, opgøres tilbagebetalingen efter stk. 1 på timebasis på baggrund af oplysninger om afgiftspligtigt elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet. Det godtgørelsesberettigede elforbrug opgøres som elforbruget i ladestanderen, dog maksimalt den mængde kWh, der inden for samme time er forbrugt fra det kollektive elforsyningsnet.

Stk. 4. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 3 skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere med angivelse af den adresse, som ladestanderen er tilknyttet, samt opgørelser af målinger af det afgiftspligtige elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet, og med angivelse af aftagenummeret. Oplysninger efter 1. pkt. skal opbevares i 5 år efter regnskabsårets afslutning.«

§ 2

I lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1353 af 2. september 2020, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændring:

1. § 7, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Biobrændstoffer, som er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse, er fritaget for afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16.«

§ 3

I registreringsafgiftsloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 370 af 3. april 2025, foretages følgende ændring:

tuelt med reduceret sædetal, anvendes til befordring af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder. Køretøjerne kan ud over kørsel som nævnt i 1. pkt. benyttes til andre formål, der er i institutionens interesse. Køretøjerne kan have flere institutioner som brugere,

b) er fritaget for vægtafgift efter vægtafgiftslovens § 16 eller omfattet af § 7 i lov om afgift efter brændstofforbrug for visse personbiler, og som eventuelt med reduceret sædeantal anvendes af eller til brug for kørestolsbrugere,

c) er specielt indrettet til erhvervsmæssig transport af teater- og orkestergrupper, film- og tv-hold samt deres udstyr. Køretøjerne må ikke anvendes til privat personbefordring,

d) af køreskoler alene anvendes til undervisningsformål. Køretøjerne må ikke anvendes til privat personbefordring.

8)-20) ---

Stk. 2-5. ---

§ 7. Personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service eller barnets lov kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift. Afgiftsfritagelsen og -nedsættelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende.

Stk. 2-4. ---

§ 17. ---

Stk. 2. Skatteministeren kan for offentlige myndigheder og for følgende virksomhedstyper m.v. fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger:

- 1) Forsikringsvirksomheder, der forsikrer køretøjer.
- 2) Autoriserede nummerpladeoperatører.
- 3) Parkeringsvirksomheder.
- 4) Advokater og inkassovirksomheder.
- 5) Genbrugspladser.
- 6) Redningstjenester.
- 7) Finansieringsvirksomheder.
- 8) Virksomheder, der opkræver betaling for brug af veje, broer, færger eller tunneler.
- 9) Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM).
- 10) Øvrige virksomheder, som i varigt og ikke uvæsentligt omfang har behov for sådanne oplysninger for at kunne udføre deres hverv.

1. I § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, 1. pkt., ændres »hjemmeboende ældre« til: »andre«.

§ 4

I brændstofforbrugsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1050 af 12. august 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 1, 1. pkt., udgår », hvis bilen er benzindreven«.

2. I § 7, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »betales«: »dog«.

§ 5

I lov om registrering af køretøjer, jf. lovbekendtgørelse nr. 179 af 22. februar 2023, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 95 af 4. februar 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 17, stk. 2, nr. 1, indsættes efter »køretøjer«: », og organisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader«.

2. I § 17, stk. 2, nr. 10, indsættes efter »virksomheder«: »m.v.«

Stk. 3. ---

§ 1. ---

Stk. 2. Emballager, der er omfattet af det obligatoriske pant- og retursystem, jf. bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, er fritaget for afgift. Fritagelsen gælder ikke for emballager, der har fået dispensation fra at være omfattet af pant- og retursystemet.

§ 2. ---

Stk. 2. Afgiften af de beholdere, der er nævnt i stk. 1, udgør for beholdere

	Kr. pr. stk.
1) med et rumindhold under 10 cl	0,09
2) med et rumindhold ikke under 10 cl og ikke over 40 cl	0,17
3) med et rumindhold over 40 cl, men ikke over 60 cl	0,28
4) med et rumindhold over 60 cl, men ikke over 110 cl	0,56
5) med et rumindhold over 110 cl, men ikke over 160 cl	0,83
6) med et rumindhold over 160 cl	1,1.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Afgiften af de beholdere, der er nævnt i stk. 3, udgør for beholdere

	Kr. pr. stk.
1) med et rumindhold under 10 cl	0,14
2) med et rumindhold ikke under 10 cl og ikke over 40 cl	0,28
3) med et rumindhold over 40 cl, men ikke over 60 cl	0,45
4) med et rumindhold over 60 cl, men ikke over 110 cl	0,89
5) med et rumindhold over 110 cl, men ikke over 160 cl	1,34
6) med et rumindhold over 160 cl	1,78.

Stk. 5. ---

Stk. 6. Afgiften af de beholdere, der er nævnt i stk. 5, udgør for beholdere

	Kr. pr. stk.
1) med et rumindhold under 10 cl	0,06
2) med et rumindhold ikke under 10 cl og ikke over 40 cl	0,11
3) med et rumindhold over 40 cl, men ikke over 60 cl	0,18
4) med et rumindhold over 60 cl, men ikke over 110 cl	0,36

§ 6

I emballageafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 361 af 1. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer« til: »regler om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer udstedt i medfør af § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 2, stk. 2, 4 og 6, indsættes efter »udgør for beholdere«: », jf. dog stk. 7,«.

- 5) med et rumindhold over 110 cl, men ikke over 160 cl 0,53
 6) med et rumindhold over 160 cl 0,71.

§ 1. ---

Stk. 2. I følgende tilfælde er der pligt til at foretage måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding. NO₂-ækvivalenterne opgøres som den registrerede mængde i overensstemmelse med disse målinger:

1) ---

2) Energianlæg med en samlet indfyret nominel termisk indfyret effekt på 100 MW eller derover, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Målingen af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding kan dog ske ved hjælp af en anden metode, der giver en tilsvarende sikkerhed for, at målingen af den udledte mængde af NO_x, regnet som NO₂-ækvivalenter, bliver som ved AMS-målingen.

3) Affaldsforbrændingsanlæg, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald. Målingen af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding kan dog ske ved hjælp af en anden metode, der giver en tilsvarende sikkerhed for, at målingen bliver som ved AMS-målingen.

4) ---

Stk. 3-5. ---

§ 7. ---

Stk. 2. I den afgiftspligtige mængde opgjort efter § 6 fradrages endvidere 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

3. I § 2 indsættes som *stk. 7*:

»*Stk. 7.* Fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2027 udgør afgiften i medfør af § 2, stk. 2, 4 og 6, dog 0 kr. pr. stk. For denne periode skal de virksomheder, der er pligtige til at angive afgiften af varer nævnt i § 2, ikke foretage angivelse af denne afgift, og § 9 finder ikke anvendelse med hensyn til de varer, som denne afgift vedrører. Virksomheden skal dog opføre en eventuel lagerbeholdning af disse varer pr. den 1. januar 2028.«

§ 7

I lov om afgift af kvælstofoxider, jf. lovbekendtgørelse nr. 364 af 3. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, nr. 2, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg« til: »regler om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 1, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald« til: »regler om anlæg, der forbrænder affald udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

3. I § 7, stk. 2, ændres »bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til: »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

§ 8

§ 7 a. ---

Stk. 2. Fritaget for afgift, jf. § 1, stk. 1, nr. 5, er:

1) Biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type affald.

2-4) ---

Stk. 3. Følgende affald er fritaget for afgift, jf. § 1, stk. 1, nr. 6:

1) Biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type affald.

2) ---

3) Fiberfraktioner, der fremkommer efter afgasning og separering af husdyrgødning. For at være omfattet skal afgasningen ske i et husdyrgødningsbaseret biogasanlæg i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål.

4) ---

Stk. 4-6. ---

§ 8. I den afgiftspligtige mængde opgjort efter § 7, stk. 1 og 2, fradrages

1-5) ---

6) 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

Stk. 2. ---

§ 11 a. Tilbagebetalingen af afgift efter § 11 nedsættes med 4,5 kr. pr. gigajoule for forbrug, der ikke er omfattet af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, eller hvoraf der kan opnås fuld godtgørelse efter § 9 a, stk. 1, 3 og 6, eller § 9 b i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, jf. dog § 11 d. Godtgørelsesberettigede kan vælge, at tilbagebetalingen efter 1. pkt. beregnes som en reduktion af afgiftsbetalingen med 4,5 kr. pr. gigajoule delt med afgiftssatsen i § 9, stk. 4, 2. pkt., ganget med 1 over 1,2.

Stk. 2. ---

I lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 648 af 28. maj 2025, som ændret ved § 3 i
lov nr. 138 af 25. februar 2020 og § 3 i lov nr. 2606 af 28.
december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, ændres »Miljøministe-
riets bekendtgørelse 1224 af 4. oktober 2023« til: »regler om
biomasseaffald udstedt i medfør af § 44, stk. 1, og § 46 a,
stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., ændres »Miljøministeriets be-
kendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse
af affald til jordbrugsformål« til: »regler om anvendelse af
affald til jordbrugsformål udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr.
6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

§ 9

I lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., jf. lov-
bekendtgørelse nr. 604 af 28. maj 2025, som ændret ved § 4
i lov nr. 138 af 25. februar 2020 og § 4 i lov nr. 2606 af 28.
december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 8, stk. 1, nr. 6, ændres »bekendtgørelse nr. 1670 af
14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved
oplagring og distribution af benzin« til: »regler om begræns-
ning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af
benzin udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1,
og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 11 a, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »af lov om kul-
dioxidafgift af visse energiprodukter,«: »der er fritaget for
afgift efter § 7, stk. 3, i lov om kuldioxidafgift af visse
energiprodukter«.

§ 8. Fritaget for afgift er varer med et afgiftspligtigt svovlindhold, der leveres fra en registreret virksomhed eller en virksomhed, der har bevilling til afgiftsgodtgørelse, jf. § 9, stk. 6, til de i toldlovens § 4 omhandlede diplomatiske repræsentationer, internationale institutioner mv. og de hertil knyttede personer.

Stk. 2-4. ---

§ 9. ---

Stk. 2-8. ---

Stk. 9. Skatteministeren kan fastsætte regnskabs- og kontrolforskrifter for afgiftsfritagelse og -godtgørelse. Endvidere kan skatteministeren fastsætte de nærmere regler for opgørelse og afregning af afgiften efter stk. 1 og 6.

§ 21. Der ydes tilbagebetaling af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om afgift af elektricitet §§ 11, 11 a og 11 c.

Stk. 2. Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i lov om afgift af elektricitet § 11, stk. 5, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet og varme. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer. Der ydes tilbagebetaling med virkning fra og med den 27. april 2010 og til og med den 31. december 2030.

Stk. 3. Virksomheder, der benytter sig af tilbagebetalingsmuligheden i stk. 1, skal indberette tilbagebetalingsbeløbet til told- og skatteforvaltningen, hvis det samlede beløb over-

§ 10

I lov om afgift af svovl, jf. lovbekendtgørelse nr. 362 af 3. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 8, *stk. 1*, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

2. I § 9, *stk. 9, 2. pkt.*, ændres »og 6« til: »og 7«.

§ 11

I lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler, lempelse vedrørende komfortkøling, dagsbeviser for varebiler samt teknisk justering af energiafgifter m.v. og ophævelse af reglerne om fritagelse for afgift af visse typer af affald fra egen cementproduktion), som ændret ved § 10 i lov nr. 903 af 4. juli 2013, § 4 i lov nr. 1889 af 29. december 2015, § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, § 6 i lov nr. 687 af 8. juni 2017, § 8 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, § 7 i lov nr. 1585 af 27. december 2019, § 6 i lov nr. 203 af 14. februar 2021, § 5 i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og § 18 i lov nr. 1797 af 28. december 2023, foretages følgende ændring:

1. § 21 ophæves.

stiger 100.000 euro i et kalenderår. Omregningen fra danske kroner til euro skal ske efter den kurs, der gælder den første arbejdsdag i oktober i det år, som indberetningen vedrører, og som offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet efter 1. pkt. skal ske pr. juridisk enhed.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter nærmere regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger indberettet efter stk. 3 og oplysninger om virksomhedens navn, virksomhedstype, cvr-nummer, størrelse og dato for tildeling. Skatteministeren fastsætter derudover nærmere regler om, at virksomheder ikke kan opnå tilbagebetaling efter stk. 1, når de ikke opfylder de til enhver tid gældende betingelser for at modtage statsstøtte.

§ 3. I lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1080 af 3. september 2015, som ændret senest ved § 3 i lov nr. 1585 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. ---

2. I § 8, *stk. 12*, indsættes som 2.-9. *pkt.*:

»Virksomheder, der afsætter varme fra et anlæg, der ikke er omfattet af 1. pkt., kan beregne nedsættelsen af tilbagebetalingen efter stk. 8 som svarende til den nedsættelse pr. GJ varme, som gennemsnitligt fandt anvendelse for virksomhedens leverancer af overskudsvarme fra det pågældende anlæg i perioden fra den 1. januar 2019 til den 31. december 2019. Hvis der ikke er foretaget leverancer af overskudsvarme fra det pågældende anlæg i perioden fra den 1. januar 2019 til den 31. december 2019, anvendes den gennemsnitlige nedsættelse pr. GJ varme, som har fundet anvendelse i perioden fra den 1. januar 2020 til den 31. december 2020. Beregningen skal foretages på baggrund af de først anvendte varmepriser. Det er en forudsætning for anvendelse af 2. pkt., at virksomheden kan dokumentere, at den har indgået endelig aftale om levering af overskudsvarme senest den 31. december 2019, og kan dokumentere, at levering af overskudsvarme fra det pågældende anlæg er påbegyndt senest den 31. december 2020. Det er endvidere en forudsætning for anvendelse af 2. pkt., at virksomheden kan dokumentere, hvilken afgift der gennemsnitligt er betalt pr. GJ afsat varme, og at virksomheden anmelder dette til told- og skatteforvaltningen, inden muligheden benyttes. Virksomheden skal foretage anmeldelsen til told- og skatteforvaltningen senest 1 år efter bestemmelsens ikrafttræden, for at muligheden kan benyttes. Hvis en virksomhed vælger at beregne nedsættelsen efter 2. pkt., skal virksomheden benyt-

§ 12

I lov nr. 138 af 25. februar 2020 om ændring af lov om afgift af elektricitet, lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (Omlægning af beskatningen af overskudsvarme), som ændret ved § 6 i lov nr. 2225 af 29. december 2020, § 6 i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og § 18 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændring:

1. § 3, *nr. 2*, og § 4, *nr. 4*, ophæves.

te denne opgørelsesmetode for hele kalenderåret. 1.-8. pkt. finder anvendelse til og med den 31. december 2034.»

3.-6. ---

§ 4. I lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1118 af 26. september 2014, som ændret bl.a. ved § 7 i lov nr. 1174 af 5. november 2014, § 7 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, § 5 i lov nr. 331 af 30. marts 2019 og § 4 i lov nr. 1585 af 27. december 2019 og senest ved § 1 i lov nr. 1586 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1.-3. ---

4. I § 11, stk. 13, indsættes som 2.-9. pkt.:

»Virksomheder, der afsætter varme fra et anlæg, der ikke er omfattet af 1. pkt., kan beregne nedsættelsen af tilbagebetalingen efter stk. 9 som svarende til den nedsættelse pr. GJ varme, som gennemsnitligt fandt anvendelse for virksomhedens leverancer af overskudsvarme fra det pågældende anlæg i perioden fra den 1. januar 2019 til den 31. december 2019. Hvis der ikke er foretaget leverancer af overskudsvarme fra det pågældende anlæg i perioden fra den 1. januar 2019 til den 31. december 2019, anvendes den gennemsnitlige nedsættelse pr. GJ varme, som har fundet anvendelse i perioden fra den 1. januar 2020 til den 31. december 2020. Beregningen skal foretages på baggrund af de først anvendte varmepriser. Det er en forudsætning for anvendelse af 2. pkt., at virksomheden kan dokumentere, at den har indgået endelig aftale om levering af overskudsvarme senest den 31. december 2019, og kan dokumentere, at levering af overskudsvarme fra det pågældende anlæg er påbegyndt senest den 31. december 2020. Det er endvidere en forudsætning for anvendelse af 2. pkt., at virksomheden kan dokumentere, hvilken afgift der gennemsnitligt er betalt pr. GJ afsat varme, og at virksomheden anmelder dette til told- og skatteforvaltningen, inden muligheden benyttes. Virksomheden skal foretage anmeldelsen til told- og skatteforvaltningen senest 1 år efter bestemmelsens ikrafttræden, for at muligheden kan benyttes. Hvis en virksomhed vælger at beregne nedsættelsen efter 2. pkt., skal virksomheden benytte denne opgørelsesmetode for hele kalenderåret. 1.-8. pkt. finder anvendelse til og med den 31. december 2034.«

5.-8. ---

§ 13

I lov nr. 683 af 11. juni 2024 om ændring af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og forskellige andre love (Gennemførelse af dele af »Aftale om Grøn skattereform for industri mv.« fra juni 2022, ændringer som følge af emissionsafgiftsloven og udvidelse af adgang til ekstraordinær genoptagelse på afgiftsområdet m.v.), som ændret ved § 21 i lov nr. 1489 af 10. december 2024 foretages følgende ændringer:

§ 1. I lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1353 af 2. september 2020, som ænd-

ret bl.a. ved § 4 i lov nr. 329 af 28. marts 2023 og senest ved § 9 i lov nr. 1797 af 28. december 2023, foretages følgende ændringer:

1.-5. ---

6. I § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt., ændres »anvendelse, og« til: »anvendelse,«.

7.-24. ---

§ 9

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af § 1, nr. 2, 3, 6 og 10. Skatteministeren kan sætte bestemmelserne i kraft på forskellige tidspunkter.

1. § 1, nr. 6, ophæves.

2. I § 9, stk. 4, udgår », 6«.

§ 14

I lov nr. 277 af 19. marts 2013 om ændring af lov om kemikalier og lov om afgift af bekæmpelsesmidler (Ændringer som følge af biocidforordningen, digital kommunikation, indhentelse af oplysninger om andre varer og oprettelse af registre over stoffer, blandinger og andre varer) foretages følgende ændring:

§ 2. I lov om afgift af bekæmpelsesmidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 57 af 30. januar 2008, som ændret ved § 75 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, § 9 i lov nr. 1344 af 19. december 2008, § 4 i lov nr. 294 af 11. april 2011 og lov nr. 594 af 18. juni 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, ændres »eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF« til: », efter regler udstedt i medfør af kapitel 7 i lov om kemikalier, efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter«.

2. ---

3. I § 7, stk. 1, ændres »eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF« til: », efter regler udstedt i medfør af kapitel 7 i lov om kemikalier, efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter«.

4.-5. ---

1. § 2, nr. 1 og 3, og § 3 ophæves.

§ 3. I lov nr. 594 af 18. juni 2012 om ændring af lov om afgift af bekæmpelsesmidler (Omlægning af afgiften på plantebeskyttelsesmidler til mængdeafgift differentieret efter sundheds- og miljøkriterier og forenkling af afgiften på biocider m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 1, nr. 6, 7 og 21, ophæves.

§ 4

Stk. 1. ---

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens §§ 2 og 3. Skatteministeren kan herunder bestemme, at dele af §§ 2 og 3 træder i kraft på forskellige tidspunkter.

§ 2. I lov om afgift af naturgas og bygas m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1100 af 1. juli 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 138 af 25. februar 2020, § 2 i lov nr. 2225 af 29. december 2020, § 5 i lov nr. 923 af 18. maj 2021 og § 12 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. ---

2. § 10, stk. 9, affattes således:

»Stk. 9. I det omfang en del af det varme vand eller den varme, som der ydes tilbagebetaling for efter stk. 1, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 5, efterfølgende nyttiggøres ved særlige installationer, der er indrettet til indvinding af varme, nedsættes den samlede tilbagebetaling efter lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og denne lov med 24,5 kr. pr. GJ varme (2015-niveau). Såfremt klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om, at en virksomhed kan indgå i en energieffektiviseringsordning for overskudsvarme, er der afgiftsfritagelse for de omfattede leverancer af afgiftspligtig overskudsvarme fra den dag, hvor ansøgningen om deltagelse i ordningen er indgivet, og indtil virksomhedens deltagelse i ordningen efter kapitel 4 c i lov om varmforsyning ophører. Virksomheden skal på forlangende af told- og skatteforvaltningen kunne fremvise dokumentation for deltagelse i ordningen og for, hvordan den overskudsvarme, som omfattes af ordningen, er afgrænset. Foræres varmt vand eller varme, som er omfattet af 1. pkt., til varmforsyningsselskaber, sker der ingen nedsættelse af tilbagebetalingen, hvis der foreligger en aftale mellem varmeleverandøren og varmforsyningsselskabet om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, at varmen leveres vederlagsfrit, og at varmforsyningsselskabet i stedet indbetaler en afgift svarende til den nedsættelse af tilbagebetalingen, som følger af 1. pkt. Varmforsyningsselskaber, der vælger at indbetale afgift efter 4. pkt. på baggrund af oplysninger fra varmele-

2. I § 4, stk. 2, 1. pkt., ændres »§§ 2 og 3« til: »§ 2, nr. 2, 4 og 5«, og i 2. pkt., ændres »§§ 2 og 3« til: »§ 2, nr. 2, 4 og 5,«.

§ 15

I lov nr. 2606 af 28. december 2021 om ændring af lov om varmforsyning, lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (Prisregulering af og energieffektiviseringsordning med afgiftsfritagelse for overskudsvarme), som ændret ved § 7 i lov nr. 683 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, ophæves.

verandøren, skal lade sig registrere hos told- og skatteforvaltningen og føre regnskab over den modtagne mængde overskudsvarme. Varme omfattet af 1., 2. og 4. pkt. og eventuelt forbrug af elektricitet i varmepumper til nyttiggørelse af overskudsvarme skal måles hver for sig. Leverandøren af overskudsvarme har ansvaret for at foretage måling. Hvis disse varmemængder ikke måles eller nyttiggørelsen har medført et øget forbrug af brændsel i de anlæg, hvorfra varmen nyttiggøres, ydes der ikke tilbagebetaling efter stk. 1, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 5. Hvis nyttiggørelsen sker ved varmepumper omfattet af § 11, stk. 1, i lov om afgift af elektricitet, nedsættes tilbagebetalingen kun for den del af den nyttiggjorte varme, der overstiger tre gange elforbruget i varmepumpen. Satsen i 1. pkt. reguleres efter § 32 a i lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. For eget forbrug af nyttiggjort varme, som der kan ydes tilbagebetaling for efter stk. 14, sker der ingen nedsættelse af tilbagebetalingen.«

§ 3

I lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1099 af 1. juli 2020, som ændret ved § 10 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, § 3 i lov nr. 138 af 25. februar 2020, § 3 i lov nr. 2225 af 29. december 2020 og § 14 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. ---

2. § 8, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. I det omfang en del af det varme vand eller den varme, som der ydes tilbagebetaling for efter stk. 1, stk. 3, 2. pkt., eller stk. 4, efterfølgende nyttiggøres ved særlige installationer, der er indrettet til indvinding af varme, nedsættes den samlede tilbagebetaling efter lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af naturgas og bygas m.v. og denne lov med 24,5 kr. pr. GJ varme (2015-niveau). Såfremt klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om, at en virksomhed kan indgå i en energieffektiviseringsordning for overskudsvarme, er der afgiftsfritagelse for de omfattede leverancer af afgiftspligtig overskudsvarme fra den dag, hvor ansøgningen om deltagelse i ordningen er indgivet, og indtil virksomhedens deltagelse i ordningen efter kapitel 4 c i lov om varmeforsyning ophører. Virksomheden skal på forlangende af told- og skatteforvaltningen kunne fremvise dokumentation for deltagelse i ordningen og for, hvordan den overskudsvarme, som omfattes af ordningen, er afgrænset. Foræres varmt vand eller varme, som er omfattet af 1. pkt., til varmeforsyningsselskaber, sker der ingen nedsættelse af tilbagebetalingen, hvis der foreligger en aftale mellem varmeleverandøren og varmeforsyningsselskabet om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, at varmen leveres vederlagsfrit, og at varmeforsyningsselskabet i stedet indbetaler en afgift svarende til den nedsættelse af tilbagebetalingen, der følger af 1. pkt. Varmeforsyningsselskaber, der vælger at indbetale afgift efter 4. pkt. på baggrund af oplysninger fra varmeleverandøren, skal lade sig registrere hos told- og skatteforvaltningen og føre regnskab over den modtagne mængde

overskudsvarme. Varme omfattet af 1., 2. og 4. pkt. og eventuelt forbrug af elektricitet i varmepumper til nyttiggørelse af overskudsvarme skal måles hver for sig. Leverandøren af overskudsvarme har ansvaret for at foretage måling. Hvis disse varmemængder ikke måles eller nyttiggørelsen har medført et øget forbrug af brændsel i de anlæg, hvorfra varmen nyttiggøres, ydes der ikke tilbagebetaling efter stk. 1, stk. 3, 2. pkt., eller stk. 4. Hvis nyttiggørelsen sker ved varmepumper omfattet af § 11, stk. 1, i lov om afgift af elektricitet, nedsættes tilbagebetalingen kun for den del af den nyttiggjorte varme, der overstiger tre gange elforbruget i varmepumpen. Satsen i 1. pkt. reguleres efter § 32 a i lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. For eget forbrug af nyttiggjort varme, som der kan ydes tilbagebetaling for efter stk. 14, sker der ingen nedsættelse af tilbagebetalingen.«

§ 4. I lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1349 af 1. september 2020, som ændret ved § 14 i lov nr. 1728 af 27. december 2018, § 4 i lov nr. 138 af 25. februar 2020, § 4 i lov nr. 2225 af 29. december 2020 og § 1 i lov nr. 1240 af 11. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. ---

2. § 11, stk. 9, affattes således:

»Stk. 9. I det omfang en del af det varme vand eller den varme, som der ydes tilbagebetaling for efter stk. 1, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 5, efterfølgende nyttiggøres ved særlige installationer, der er indrettet til indvinding af varme, nedsættes den samlede tilbagebetaling efter lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., lov om afgift af naturgas og bygas m.v. og denne lov med 24,5 kr. pr. GJ varme (2015-niveau). Såfremt klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om, at en virksomhed kan indgå i en energieffektiviseringsordning for overskudsvarme, er der afgiftsfritagelse for de omfattede leverancer af afgiftspligtig overskudsvarme fra den dag, hvor ansøgningen om deltagelse i ordningen er indgivet, og indtil virksomhedens deltagelse i ordningen efter kapitel 4 c i lov om varmforsyning ophører. Virksomheden skal på forlangende af told- og skatteforvaltningen kunne fremvise dokumentation for deltagelse i ordningen og for, hvordan den overskudsvarme, som omfattes af ordningen, er afgrænset. Foræres varmt vand eller varme, som er omfattet af 1. pkt., til varmforsyningsselskaber, sker der ingen nedsættelse af tilbagebetalingen, hvis der foreligger en aftale mellem varmeleverandøren og varmforsyningsselskabet om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, at varmen leveres vederlagsfrit, og at forsyningsselskabet i stedet indbetaler en afgift svarende til den nedsættelse af tilbagebetalingen, som følger af 1. pkt. Varmeforsyningsselskaber, der vælger at indbetale afgift efter 4. pkt. på baggrund af oplysninger fra varmeleverandøren, skal lade sig registrere hos told- og skatteforvaltningen og føre regnskab over den modtagne mængde overskudsvarme. Varme omfattet af 1., 2. og 4. pkt. og eventuelt forbrug af elektricitet i varmepumper til nyttiggørelse af overskudsvarme skal måles hver for sig. Leverandøren af overskudsvarme

har ansvaret for at foretage måling. Hvis disse varmemængder ikke måles eller nyttiggørelsen har medført et øget forbrug af brændsel i de anlæg, hvorfra varmen nyttiggøres, ydes der ikke tilbagebetaling efter stk. 1, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 5. Hvis nyttiggørelsen sker ved varmepumper omfattet af § 11, stk. 1, i lov om afgift af elektricitet, nedsættes tilbagebetalingen kun for den del af den nyttiggjorte varme, der overstiger tre gange elforbruget i varmepumpen. Satsen i 1. pkt. reguleres efter § 32 a. For eget forbrug af nyttiggjort varme, som der kan ydes tilbagebetaling for efter stk. 15, sker der ingen nedsættelse af tilbagebetalingen.«

§ 7

Stk. 2. ---

Stk. 3. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2.

Stk. 4. ---

2. § 7, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4 bliver herefter stk. 3.